

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

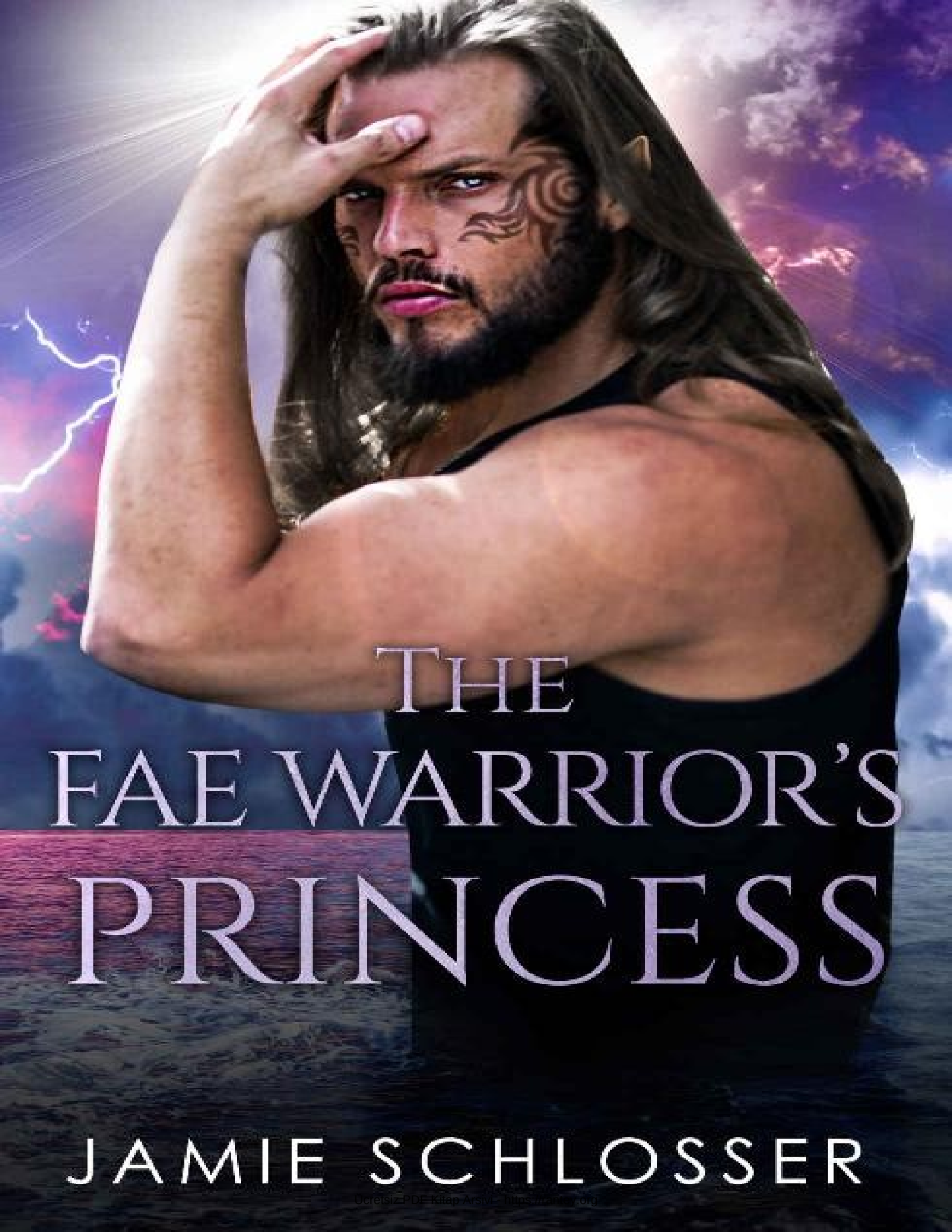
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE FAE WARRIOR'S PRINCESS

JAMIE SCHLOSSER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AMIE CHLO ER

FAE SAVAŞÇISININ PRENSESİ
Copyright © 2021 Jamie Schlosser

Tüm hakları saklıdır.

Bu roman sadece keyif almanız içindir ve bir kitap incelemesindeki kısa alıntılar dışında yazarın izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bu roman bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, yerlerle veya olaylarla olan benzerlikler tesadüfidir.

Dil ve cinsel içerik nedeniyle bu kitap 18 yaş ve üzeri okuyucular için hazırlanmıştır.

Kapak tasarımı: Kitap Kapağı Krallığı
Fotoğrafçı: Regina Wamba Formatlama:
Champagne Book Design Düzenleme:
Amy Q Düzenleme Düzeltme: Deaton
Yazar Hizmetleri

TABLE OF CONTENTS

BAŞLIK SAYFASI
TELİF HAKKI İTHAF

BU KİTAP
HAKKINDA ÖNSÖZ

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

BÖLÜM 4

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29 SONSÖZ

JAMIE SCHLOSSERİN DİĞER KİTAPLARI

'YAZAR HAKKINDA

Ali'ye. Can dostum ve akraba ruhum olduğun için teğekkürler. Artık sana bir kitap ithaf ettiğime göre, bir kanka rozeti daha kazandık diyebilirim!

Eşimin gözlerine ilk kez baktığımda sadece beş aylıktım ama ruhumun Torius'u diğer yarım olarak tanıması bir saniyeden az sürdü. Sonra tek kelime etmeden benden uzaklaştı ve bir daha geri dönmedi. Reddedilmenin keskin acısı beni günlerce teselli edemedi ve sonraki yıllarda onun yokluğunu kendi kalbim yokmuş gibi hissettim.

İlk başta Torius'un benden kaçma nedenlerini anlamamıştım. Çocukluklarından beri babamın en iyi arkadaşı olduğunu ya da aramızdaki bağı bu kadar erken ortaya çıkarmanın sonuçları olabileceğini bilmiyordum.

Yollarımızın bir daha asla kesişmeyeceğinden emin olmak için Torius'un parlak çözümü insan diyarına kaçmak oldu. Yeterince büyüyene, kaderimizle ve babamla yüzleşmeye hazır olana kadar benden saklanabileceğini düşündü.

Bir gün bana geri döneceğini hep biliyordum.

Ama önce ben onu bulmazsam.

İlişkimizin hâlâ bir sır olduğu Valora'ya geri çağrılana kadar planım mükemmel bir şekilde işliyor. Dünyamızın değiştiği, lanetler ve karanlıkla dolu olduğu ve Torius'un tek umudumuz olduğu yere. Evimizi kurtarmak ona bağlı.

Bu *bize* bağlı.

PROLOGUE

Torius

Altımdaki Delaveria'nın tanıdık manzaraları, sesleri ve kokuları sıra hasretime merhem oluyor. Gece Diyarı'nın gökyüzünde süzülürken, sabahın erken saatlerinde karanlığa bürünmüş köylere bakıyorum. Arnavut kaldırımlı sokaklar çoğunlukla boş. Yel değirmenleri serin esintiyle yavaşça dönüyor.

Sağa saparak çan kulesinin etrafından dolanıyorum ve uzaktaki beton askeri binalara odaklanıyorum.

"Akşam yemeği için kışlada durmak ister misin?" Asker arkadaşım ve yol arkadaşım Kai'ye sesleniyorum.

Gümüş-beyaz yara izleri, deri kanatlarının gri rengine karşı kanat çırtıkça ortaya çıkıyor, vücudunun ve yüzünün her yerindeki eski yaralarla eşleşiyor. Önerime gülümsemiyor ama nadiren herhangi bir şeye gülümsediği için bunu kişisel olarak algılamıyorum.

"Sarayda yemeyi tercih etmez miydin?" diye karşı çıkıyor. "Kral Kirian'ı görmeyeli zaman oldu."

Başımı salladım. "Sadece düşünceli olmaya çalışıyordum. Kraliyet seni rahatsız ediyor gibi görünüyor."

"Bunu fark ettin mi?"

"Gündüz Diyarı kalesinden sanki vebaya yakalanacakmışsınız gibi kaçınıyorsunuz."

"Kötü anılar," diye homurdanan Kai açıklamasına devam etmeden önce, "Gece Diyarı'nı daha çok seviyorum. Kral ve kraliçeyi ziyaret etmeliyiz, ben de yeni prensesle tanışmak isterim."

Köprüde görevli muhafızlara el sallayarak selam verdikten sonra üzerlerinden uçuyoruz. Ayaklarımız yere değdiğinde, Kai'yi biraz azarlamadan edemiyorum. "Çocuklara düşkün müsün? Hiç bilmiyordum."

Garip bir şekilde omuz silkiyor. "Çılgılık atmadıkları zaman çok sevimliler. Kral Kirian'ın gönderdiği sprite mesajlarına bakılırsa, Danyetta bir

hoş bebek."

Gerçekten de öyle. En iyi arkadaşım, yeni gururlu baba, kızı hakkında konuşmadan duramıyor. Kai ve benim bulunduğumuz Gündüz Diyarı'na aylık güncellemeler gönderiyor ve yavrusuna olan övgüsü sınır tanımıyor. Prenses Danyetta'nın nadiren ağladığını ve etrafındaki herkesin kendini neşeli hissetmekten alıkoyamadığını söylüyor. Aslında, onun bir Empat olduğundan şüpheleniyorlar. Fae çocuklarının güçlerini bu kadar erken göstermeleri nadirdir, bu yüzden emin olamazlar, ancak prenses bir gün kraliçe olarak taç giydiğinde başkalarının ruh hallerini etkilemek değerli bir yetenek olabilir.

Sarayın ana girişinin dışında duran askerler yaklaştığımızda bizi fark ediyor ve biri içeri koşarak herkesi gelişimizden haberdar ediyor.

Alosi olduğu yerde kalıyor, Kai ve benim önümde sanki kraliyet gibi eğiliyor. "Yıldızlara şükürler olsun. Sonunda Gece Diyarı'na temelli mi döndünüz? Siz ikiniz olmadan burası aynı değildi."

Böyle olmasını çok isterdim. Kai ve ben Gündüz Diyarı'ndaki suçların temizlenmesine yardımcı olmak için gönüllü olduğumuzda, görevin bu kadar uzun süreceğini bilmiyorduk. Yaklaşık iki yıl oldu ve görünürde sona ereceğine dair bir işaret yok.

Evimi özlüyorum. Yıldızları, ayların gümüşü ışığını ve berrak gece havasının kokusunu .

Alosi bize kapıyı açarken yanından geçip giderek, "Ne yazık ki sadece buradan geçiyoruz," diyorum. "Kai'ye acil bir şifa için Rüya Âlemi'nde ihtiyaç var. Ben sadece yedek olarak takılıyorum."

"Ve beni özlediğin için, değil mi?" Quinn'in sesi fuayede yankılanıyor ve bir arkadaştan çok bir kardeş gibi olan adamın karısıyla gözlerimi kilitliyorum.

Kirian ve ben her şeyi birlikte yaşadık. Babalarımız en iyi arkadaşlardı ve aynı yıl doğduk, bu yüzden birçok dönüm noktasında yan yana olduk. Ben henüz bir çocukken babam savaşta öldükten sonra ailemden geriye kimse kalmamıştı. Annem doğumumdan kısa bir süre sonra kaçmıştı, bu yüzden resmen bir yetimdim.

Kral Keryth beni kabul etmekte tereddüt etmedi. Beni kolayca bir kenara atabilirdi. Ben sadece bir askerin oğluydum. Onun yerine, beni kendi çocuğu gibi yetiştirdi. Çalkantılı ve trajik bir dönem olabilecekken, hayatımın en güzel yıllarından biri oldu.

İyiliğinin karşılığını verdim.

Kirian on bir yaşındayken bir lanet yüzünden kör olduğunda, trajediyi takip eden aylarda onu yataktan kaldıracıken tek kişi bendim. Umutsuzluğa düşmesine izin vermeyerek onunla birlikte antrenman yaptım, şafaktan gün batımına kadar dövüştüm, böylece görme yetisi olmadan çevresine yön vermeyi öğrenebildi. Engelli olsun olmasın, yanında savaşmaktan zevk aldığım en iyi savaşçılardan biri oldu ve birlikte geçirdiğimiz yüzyıllar boyunca pek çok savaş kazandık.

Quinn sayesinde lanet birkaç yıl önce bozuldu ve Kirian'ın gözleri eski haline döndü. Kirian'ı nihayet bu hastalıktan kurtardığı için ona her zaman minnettar olacağım. Hiç gerçek kardeşim olmamasına rağmen, Quinn gibi bir kız kardeşe sahip olmaktan gurur duyardım.

Gülümseyerek cevap veriyorum: "Elbette sizi özledim Kraliçe Quinn. Ve Kral Kirian'ı da. Nerede o?"

Quinn'in mutlu ifadesi biraz düşer. "İki gece önce ayrıldı. Gündüz Diyarı'na gönderilen sprite, Kral Damon'ın sorunuyla ilgili haberleri yaymak için önce burada durdu. Eşinin tehlikede olduğunu duyar duymaz Kirian kuzeninin yanında olmak için ayrıldı."

Başımı salladım. "Elbette. Kai ve ben hızlı bir yemek için buradayız, sonra da onlara yardım etmek için Cassia'ya gitmemiz gerekiyor."

Quinn'in dudakları kısıılır. "Neredeyse şafak söküyor ve ikiniz de bitkin görünüyorsunuz."

"Bütün gece uçtuk. Bizim iyiliğimiz için endişelenme. Bunu daha önce de yapmıştık."

Çenesine vuruyor. "Bir fikrim var."

"Evet?"

"Kahvaltıdan sonra Kirian'ın doğum günü portalını alabilirsin. Kendinizi bir yolculuktan kurtarın."

"Gerçekten mi?" Kaşlarım çatıldı. "İhtiyacın mı?"

Quinn omuz silkiyor. "Kirian gittiğine göre, ona gerçekten ihtiyacım yok. İnsan diyarına geri dönmek için çok erken. Ayrıca, bir şartım olabilir..."

Tabii ki. Quinn Fae yöntemini öğreniyor. Karşılığında bir şey almadan asla verme. "Peki bu ne olabilir?"

"Bırak seninle geleyim."

"Kraliçem." Başımı sallamaya başladım bile. "Bu yolculuk tehlikeli olabilir."

"Bunu biliyorum."

"Peki ya kızınız? O gelemmez."

"Sorun değil. Zella ve Keryth zaten ne zaman istersem birkaç günlüğüne ona bakabileceklerini söylediler." Kolumdan tutarak beni birkaç adım öteye sürükledi ve sesini alçalttı. "Tamam, dinle. İki gündür Kirian'dan uzaktayım ve buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Onunla birlikte olmam gerek."

Titreyen parmaklarını yumruk yapıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Eşini geri  ekme.

Belli ki bunu yaşıyor ve ben onu kıskanmıyorum.

Duyduğuma göre, biri eşini bulduğunda, ondan uzak kalmak zihinsel ve fiziksel bir işkenceymiş. Özellikle de Quinn ve Kirian gibi bağlandıktan sonra.

"Pekala," diye kabul ediyorum. "Ama bütün bunları sen yaptın. Seni yanımızda getirdiğim için Kral Kirian'ın bana kızmasını istemiyorum."

Mutlu, biraz zıplıyor. "Oh, çok heyecanlıyım. Tatile  ıkıyoruz."

Dönüp yemek odasına doğru ilerlerken ben de arkasından gidiyorum. "Bu bir tatil değil, Majesteleri. Bu görev muhtemelen çok tehlikeli."

"O haklı," diye araya Kai. "İnsanlar  lebilir."

Quinn arkasını dönmeden, kayıtsızca bize bir el sallıyor. "Bunun farkındayım. Sadece, beş ay önce doğum yaptığımdan beri burada tıklıp kaldım. Beni yanlış anlamayın, Dani'yi seviyorum ama dışarı çıkıp insanlarla görüşmeye hazırım."

Bir sırtışla savaşıyorum. Gece Kraliçesi değişmiş.

Quinn Valora'ya geleli sadece iki yıl oldu ama vahşi yöntemlerimize adapte oldu.

Buraya geldiği ilk haftayı hatırlıyorum, hem de kendi isteği dışında. İnsan diyarında doğup büyümüştü ve d nyalarımız arasındaki zaman farklılıkları yüzünden Kirian onu yılda sadece bir kez ziyaret edebiliyordu. İnsan dünyasında bir gün, burada on iki ayın tamamına eşitti ve o zamanlar portalları bulmak zordu. Kirian sadece doğum gününde bir tane kullanabildi. Nereye kaçtığı konusunda ketum davranırdı; bana Dünya alemine ilgi duyduğu bir insan kızı görmek için gittiğini bile söylemezdi ama yıl ilerledikçe tedirginliğini hep fark ederdim.

Quinn ona  niversiteye gitmeyi planladığını söylediğinde, kendini kaybetti ve onu bir portaldan bizim diyarımıza çekti. Quinn'in Valora'daki ilk günlerinde onlarla birlikteydim ve bu dünya onun için büyük bir şok oldu.

Şimdi bu kadar iyi uyum sağladığını gördüğüme sevindim.

"Çocuktan bahsetmişken," diye başlıyor Kai, "ufaklık nerede?"

"Uyuyor." Quinn uzun masanın başındaki yerini alıyor ve hizmetçiler bize tabak ve çatal bıçak getirmek için koşuşturuyor.

Çok masaya kraliyet ailesine layık bir sofra serpiştirilir.

Gündüz Diyarı'ndan yaptığımız zorlu yolculuktan dolayı açlıktan ölmek üzere olan Kai ve ben yumurta, domuz pastırması, meyve, ekmek ve karamela pudingi ile karnımızı doyuruyoruz.

Sohbet edemeyecek kadar aç olduğumuz için fazla konuşmuyoruz ve tabaklarımız on dakika içinde temizleniyor. Tam gitmeyi önerecektim ki duvardaki zil bir kez çaldı.

Quinn daha dik oturur ve gülümser. "Prenses uyandı. Ben onu beslerken Isla da eşyalarımı toplar, sonra gideriz." Aramıza bakıyor, yüzünden gurur fişkırıyor. "Dani'yle tanışmak ister misin?"

Kai ve ben kibarca onayladık ve Quinn bizi üst kata çıkardı.

Kraliyet kanadına giden koridora geldiğimizde, çocuk odasından gelen neşeli bebek sesleri duyuluyor.

Bu çok hoş bir ses ve kendimi heyecan ve mutluluk karışımı bir duygu içinde buluyorum - çocukluğumdan beri bir sersemlik.

Prenses Danyetta'nın ruh halini düzelttiğini söylerken herkesin bahsettiği şey bu olmalı. Kesinlikle çok sevindim ve onu daha görmedim bile.

Odaya yaklaştıkça kalbim hızla çarpıyor. Şafaktan gelen ışık mekânı ısıtıyor ve açık kapıdan dışarıya doğru parlıyor.

Eşiğin hemen üzerinde duruyorum.

Tüm odağım, etrafında pembe bir gölgelik olan beşiğe yöneliyor. Ahşap çitaların arasından kabarık açık kahverengi bukleler ve havada tekmeleyen beyaz patiklerle kaplı küçük ayaklar görüyorum.

Öne çıkıyorum. Bir kere. İki kez.

Quinn yanımdan geçerek parmaklıkların üzerinden eğiliyor ve ufaklığın oturmasına yardım ediyor. Bebeklerin genellikle yaptığı gibi, Danyetta sallanıyor ve Quinn düşmesini engellemek için elini bebeğin sırtına koyuyor.

"İşte benim tatlı kızım," diyor usulca kızına. Ama

Danyetta annesine bakmıyor.

Bana bakıyor.

Gözleri. Kirian'ınkilerle aynı lavanta rengi ama derinliklerinde farklı bir şey var... çekici bir şey. Duygusal bir his uyandırıyor.

Adını koyamadığım bir tepki.

Kendimi huzursuz hissediyorum ama yine de içimde bir mutluluk var.

Danyetta gülümsüyor, pembe dudakları alttan iki minik dişin çıktığı diş etlerini ortaya çıkarmak için genişliyor.

Birden kalbimde bir yer kıpırdıyor ve ruhum birbirinin etrafında dönüp duran iki paralel ip gibi onunkiyile aynı hizaya geliyor.

Bir anda yaşama amacım değişti. Artık bir savaşçı değilim.

Savaş eskisi gibi ilgimi çekmiyor.

Macera ihtimali beni heyecanlandırmıyor. En azından yalnız değil. Bu kişiyi yanımda istiyorum. Her zaman yanımda.

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda nefesimi tutuyorum. Bir ruh eşim var. Kader geleceğimize karar verdi. Bize en büyük hediye verdi, ama minnettar olamayacak kadar şaşkınım.

Var olan tüm dişiler arasında, kader eşimin hayat boyu en iyi arkadaşımın kızı olma ihtimali nedir?

Ve zamanlama... her şey yanlış.

Bebeklerin eşlerini tanımalarının imkansız olması gerekir. On iki yaşındaki çocuklar bile genellikle bağı kabul edemezler. Çok küçükler. Çok olgunlaşmamışlar.

Ama Danyetta'nın gözlerine baktığımda bunun doğru olduğunu anlıyorum. Onu benim olarak tanıyorum ve o da beni görüyor.

Isla, Kai ve Quinn bu güzel küçük kıza o kadar dalmışlardı ki, tüm dünyanın alt üst olduğunu fark etmediler.

Danyetta bana uzandı.

Geri çekiliyorum.

Sırtışı azalıyor ve melek yüzünde bir anlık acı görüyorum. Küçük elini parmağıma dolamasını çok istiyorum ama çok korkuyorum.

Şok

oldum.

Sevindim

.

Dehşete

düştüm.

Çok

sevindim.

Panikledim.

Hepsini vur.

Karmakarışık duygular dağıma ek olarak, onun duygularını da hissedebiliyorum ve mutluluğuyla birlikte güven veriyor.

Kendimi huzurlu hissetmem için Empati gücüyle beni sakinleştirmeye çalışıyor. Bu nasıl mümkün olabilir? Onun yaşındaki biri başkalarının iyiliğini kendi iyiliğinden üstün tutacak duygusal zekaya sahip olmamalı.

Dürüst olmak gerekirse, kafamı karıştırıyor.

Huzurlu olamam çünkü yaklaşık yirmi bir yıldır onunla birlikte olamıyorum. Birlikte olmak için acı dolu yirmi yıldan fazla beklememiz gerekecek.

Ve eşten uzaklaşmanın nasıl işlediğini biliyorum - birbirimizle ne kadar çok zaman geçirirsek, ayrı kaldığımızda o kadar çok acı çekeriz.

Bir anda, Danyetta'nın yanından hiç ayrılmadığım bir gelecek hayal edebiliyorum. Çocukluğu boyunca onun arkadaşı, akıl hocası ve en sert koruyucusu olarak yanında olurdum. Beni sabit ve güvenilir biri olarak tanırdı. Onun için her zaman doğru olanı yapacak biri.

Onun dünyası benim etrafımda dönecekti, benimki de onun etrafında.

Ama aynı hızla sonuçlarını da görüyorum. Bağın zaman içinde nasıl çözüleceğini hayal ediyorum. Bu kadar uzun süre ona istediğini veremeyeceğiz ve Danyetta'nın zihnini nasıl bükeceği konusunda endişeleniyorum. Bir noktada, ruhlarımızdaki özlem o kadar yoğunlaşabilir ki, bize onarılamaz bir şekilde zarar verebilir.

Ayrıca, Kirian bunu öğrenirse... kafamı uçurabilir. Pek sayılmaz. Ama isteyecektir. Bu gelişmeyi ona uygun bir zamanda sunmalıyım.

Artık tek yapabileceğim acı çekmek ve uzak durmak. Sessizce geri çekiliyorum.

Danyetta sıkıntılı bir hale geliyor ve acı dolu çığlığı göğsüme ulaşıyor ve ciğerlerim çalışmayana kadar sıkıyor.

Buradan çıkmam lazım.

"Oh," diye mırıldanıyor Quinn, benim yapamadığım bir şekilde onu rahatlatmak için küçük kızını kucağına alıyor. "Neyin var?"

Danyetta bana özlem dolu bakışlar gönderirken öfkeli bir haykırıyla cevap veriyor
yol.

Başımı sallıyorum, ona bir gün birlikte olacağımızı söyleyemiyorum. Ona Onu bekleyeceğimi, zamanı gelene kadar ruhumun her saniye onu arzulayacağını. Onu reddetmediğimi.

İkimiz için de en iyi olanı yapıyorum.

Yüz ifadesi o kadar acı ve ihanetle dolu ki, sanırım hasta . Evet, yaşının ötesinde bilge, ama anlamak için çok genç.

ve Şu anda onu incittiğim için kendimden nefret ediyorum.

Odadan o kadar hızlı kaçıyorum ki neredeyse ayaklarım takılıyor.
Danyetta'nın teselli edilemez feryatları koridorda beni takip ediyor ama ben devam ediyorum.

İçimdeki kargaşaya aldırmadan, ruhumu boş ve acılı bırakarak sendeleyerek uzaklaŐıyorum.

CHAPTER 1

Onsekiz ve Bir Buçuk Yıl Sonra

Dani

"Merhaba, Torius." Gözlerimi kısarken ses tonuma biraz güven katıyorum.

"Bahse girerim beni burada görmeyi beklemiyordun, değil mi?"

En parlak bakışlarımı atıyorum ama aynadaki yansımamı incelediğimde hapşırılmamak için kendimi zor tutuyormuşum gibi görünüyorum.

Sönüyorum, ama bir saniye sonra çelik gibi kararlılığımı topluyorum ve bir kez daha selamlama alıştırmaları yapıyorum. Omurgamı dikleştirerek, "Torius. Seninle burada tanışmak güzeldi."

Yıldızlarım, bu daha da kötü.

Kaçak arkadaşımın peşine düşüp zavallı görünmemenin hiçbir yolu yok.

Beni bu kadar delirttiği için ondan nefret ediyorum.

Ama bu hiç de doğru değil. Ondan nefret etmiyorum. Azıcık bile.

Arkamdaki yansımada sadece portal yapan kardeşim olabilecek bir bulanıklık yanıp sönüyor. Pencerenin kenarındaki pembe şezlongda rahatına bakarken az önce girdiği sulu görünümlü pencere küçülüp kayboluyor.

"Cassidy." Kaşlarımı çattım. "Portallarını boşa harcamamalısın." "Ama boşa harcayacak o kadar çok şeyim var ki."

"Ve odama girmeden önce kapıyı çalman gerekiyor. Ben artık bir kadınıam."

Gülerek gülüyor, küçük pislik. "Tabii ki öylesin."

"Öyleyim," diye ısrar ediyorum, kızgınlığımın bir kısmını ona doğru savuruyorum.

Benim hissettiklerimi hemen o da hissediyor ve bir elini kısa siyah saçlarında gezdirirken kaşlarını çatıyor.

Onun yaşındaki çoğu Fae erkeği saçlarını uzatmaya başlar. Kibir burada bir erdemdir ve fae'ler saçlarıyla gurur duyarlar. Cassidy değil . Her zaman bir

İsyankâr bir adamdır ve saçlarını kestirmek onun için küçük bir protesto şeklidir.

Hâlâ ona yüklediğim nahoş duygular karşısında kıvranıyor. "Kes şunu, Dani."

"O zaman kes şunu. Bugün benimle uğraşma günü değil. Seni ağlayan bir yığın haline getirmemi mi istiyorsun?"

Ellerini kaldırarak geri çekiliyor. "Lütfen yapmayın."

Açık kapımdan tıkırtılar geliyor ve ikimiz de kardeşimiz Caspian'ı görmek için başımızı çeviriyoruz.

Rahatça ahşap çerçeveye yaslanıyor. "İkinizin kavgası bitti mi, yoksa daha sonra mı geleyim?"

Onu aceleyle öne doğru iterek makyaj masamdaki tabureden kalkıyorum. "Annem ve babam Rüya Diyarı konsey toplantısından dönmeden önce bunu yapmamız gerekiyor. Onlara bir mektup yazdım. Dinlemek ister misin?"

Cassidy hınzırca sırtırken Caspian gönülsüz bir kabullenişle iç çeker.

Küçük kardeşlerim tek yumurta ikizi olmalarına rağmen birbirlerinden çok farklılar. Caspian birkaç dakika daha büyük ve küçük mucizeler için yıldızlara şükürler olsun, çünkü bu onu benden sonra taht için sıraya koyuyor. Cassidy tacı alırsa krallığımızın ne hale geleceğini düşünmek bile istemiyorum.

İkisini de eşit derecede seviyorum ama Caspian akli başında ve ciddiye, Cassidy tam tersi. Kardeş üçlümüzün en küçüğü sayısız mürebbiyeyi korkutup kaçırdı, personele oyunlar oynadı ve utanmaz bir flörtçü.

Cassidy on üç yaşında, bu kadar sorun çıkarmak için çok büyük, kur yapmayı düşünmek içinse çok gençtir.

En azından ikisi de sır saklamakta çok iyiler. Torius'un kader eşim olduğunu birkaç yıldır biliyorlar ama kimseye söylemediler.

En iyi arkadaşım Isla için de aynı şey geçerli. Annemin bekleyen kadını olarak başladığı için, büyürken benim oyun arkadaşlarımdan biri oldu. Sonra yolun bir yerinde annemin yerine benim kişisel arkadaşım oldu. Sadakati bana kaydı ve arkadaşlığımız paha biçilemez.

Boğazımı temizleyerek annemin dolabından çaldığım kot pantolonun cebinden notu çıkarıyorum. Pantolon giymek tuhaf hissettiriyor ama Dünya'ya bir yolculuk yapacaksam, ortama uyum sağlamam gerekiyor.

"Sevgili anne ve babam, insanlar alemine gitmeye karar verdim. Dünya'yı ve mirasımı merak ediyorum ve bunu yapmam gerekiyor. Merak etmeyin, Isla bana eşlik edecek ve birkaç yıl içinde geri döneceğiz. Sevgiler, kızın Dani." Nottan başımı kaldırıp küçük kardeşlerimin endişeli yüzlerine bakıyorum. "Gördün mü? Kısa ve öz."

Caspian kaşlarını çatır. "Kulağa biraz kişiliksiz geliyor."

"Elimden bir şey gelmez. Çok fazla şey anlatmadan gerçeğe bağlı kalmak zorundaydım."

Torius'u bulmak için kaçtığımı söyleyemem. Aynı zamanda babamın en iyi arkadaşı.

Ya da ben öyle duydum.

Herkes bana 'Torius Amca' ile babamın yakın olduğunu söylüyor ama Torius hayatım boyunca yanımda olmadı. Onu gördüğüm tek zaman hayatımın en kötü ve en iyi günüydü. Çoğu insan hatırlamak için çok küçük olduğumu düşünürdü ama ben hatırlıyorum.

Benden nasıl uzaklaştığını ve bir daha geri dönmediğini hatırlıyorum.

Ben dört yaşına gelene kadar, bir görev için Gündüz Alemi'nde kaldı. Sonra bu dünyayı tamamen terk etmeye karar verdi. Aslında bir görev için insanlar alemine gitmeye gönüllü olmuştu. O gittiğinde aramızdaki mesafeyi hissettiğimi hatırlıyorum. Ayrılış haberini duymadan önce bile çok uzağa gittiğini biliyordum çünkü bunu ruhumda hissedebiliyordum.

"Bence yılları günlerle değiştirmelisin," diye öneriyor Caspian. "Bu darbeyi yumuşatır ve hâlâ dürüst davranmış olursun."

Başımı yana eğerek kâğıttaki kelimeyi siliyor ve yerine yazıyorum. Günler kulağa daha hoş geliyor. Elbette, burada onlar için yıllar geçecek. Ben yokken beni özleyeceklerini biliyorum ama Valora ile Dünya arasındaki tuhaf zaman farkına engel olamıyorum.

Kalemim elimde, farklı bir olasılığı düşünüyorum - Torius ve benim insan dünyasında daha uzun süre kaldığımız bir senaryo.

Yaşım ile ilgili tuhaf hissedebilir.

Fae dişilerinin yirmi bir yaşına gelene kadar tamamen olgunlaşmış sayılmaması çok saçma, ancak hala reşit olmayan bir kızla çiftleşmeye karşı katı bir yasa var. Bu birinin işleyebileceği en kötü suçlardan biridir.

Ancak insanlar on sekiz yaşına geldiklerinde yetişkin olurlar.

Gençliğim Valora dışında bir faktör olmayacağından, yasaların birlikte olmamıza izin verdiği bir yerde yaşamak bizim için mantıklı olacaktır.

Tekrar silerek, zaman dilimi olarak *bir süre* koymaya karar verdim. Şüpheye düştüğünde, belirsiz ol.

"Bu çok kötü bir fikir," diye uyarıyor Cassidy, gümüş gözleri muziplikle parlarken sırtarak. "Bayıldım buna."

Caspian ona onaylamayan bir bakış fırlatıyor ama sessiz kalıyor. "Farkındayım," diyorum. "Ama başka ne yapmam gerekiyor?"

Isla, benimkine benzer bir kıyafetle (kot pantolon ve tişört) odama süzülürken, "İki yıl daha bekle," diye yardımcı olmayan bir sesle konuşuyor.

Alıştığımız şık elbiseler ve süslü terlikler geride kaldı. Artık kot pantolon ve spor ayakkabı denen insan ayakkabıları giyiyoruz. Isla'nın sarı tişörtünde 'YOLO' yazıyor ve benim pembe tişörtümün üzerinde de 'YAS QUEEN' yazan bir taç var.

Isla'nın uzun sarı saçları, sivri kulaklarını örtecek kadar saç bırakılarak yarı yukarı at kuyruğu şeklinde toplanmış, ben de benzer bir stil kullanıyorum. Genelde kahverengi saçlarımı karmaşık örgüler halinde örmeyi severim ama burada dikkat çekmemeye çalışıyoruz.

Hakkında çok az şey bildiğimiz bir dünyada.

Daha önce hiç üniversite çağında insan görmemiştim ve umarım rahat bir görünüm yakalayabiliriz.

,"" diyorum ona. "Yeterince uzun süre bekledim."

"Henüz büyümedin, kardeşim," diyor Caspian ciddi bir şekilde.

"Neredeyse on dokuz yaşındayım." Çenemi kaldırıyorum. "Annemin babamla evlendiğinde olduğundan daha yaşlıyım."

"Bu farklı. O henüz fae'ye dönüşmemişti. Hâlâ insandı." "Aslında ben yarı insanım. Ve ben de bir insan olacağım."

Bu yüzden bu dünyadaki kuralların orada geçerli olmadığını söyleyebilirim."

"Neden onlara neler olduğunu anlatmıyorsun?" Caspian ailelerimizi kastederek soruyor. "Onlar anlayacaktır."

Kesinlikle olmaz. Annem ve babamın, Torius beni almaya gelene kadar beni hapsedme ihtimali varsa, bunu göze alamam.

Annemin sırrımı henüz kendi başına öğrenmemiş olması biraz mucize gibi. Sahtekârlığı algılama gücüne sahip olduğu için öğrenebilirdi. Neyse ki bu yeteneğini yakınlarına karşı kullanmıyor. Çocuklarının özel hayatlarına burnunu sokmuyor, etrafındaki insanların kendi sınırlarına sahip olmalarına izin veriyor.

"Hayatımın bu yönü Torius ve benim dışımda kimseyi kapsamıyor," diyorum, kararlı bir şekilde. "En başta hepinize söylememin tek nedeni, bir gün yardımınıza ihtiyacım olacağından şüphelenmemdi."

Yine de işbirliği yapacaksın, değil mi? Umarım fikrinizi değiştirmemişsinizdir, çünkü beni bundan vazgeçiremezsiniz."

İkizler benden beş yaş küçük ama güçleri şimdiden benimkileri aştı. Caspian bir Arayıcı, Cassidy ise her hafta yeni bir portal üretiyor. Birlikte, hemen hemen herkesi, her yerde bulabilirler.

"Elbette sana yardım edeceğiz." Caspian yenilgiyle iç çeker ve Cassidy ona ben sana söylemiştim dercesine omuz silkerek bakar.

Caspian'a bir hançer fırlatıyorum, o da kolayca yakalıyor.

"Eee? Torius'u bulabilir misin?" Ellerimi sıkarak ve bir o yana bir bu yana zıplayarak cevabını bekliyorum.

Kıpırdanmak çok insani bir şey.

Fae'lerin zarif, soğukkanlı ve ağırbaşlı olması gerekir, ama ben hiçbir zaman buna uymadım. Buna aldırmiyorum, annemden çok şey miras aldım. O güzel ve nazik. Genetiği çoğunlukla insan olsa da ona benzediğim için mutluyum. Aslında, bunun için minnettarım. Büyürken -özellikle ergenlik döneminde- yaşıtım olan diğer kızlardan hep öndeydim.

Kimse yetişkinliğe ulaşmak için neden bu kadar acele ettiğimi anlayamazdı. Perilerin otuz bin yıla kadar ömrü vardır ve çocukluk bu sürenin çok küçük bir parçasıdır. El üstünde tutulması gerekir.

Buna hep içerledim.

Caspian, Torius'un hançerini tutarken gözlerini kapatır ve büyüsünü yapar.

Gücümü onunkiyle gözümü kırpmadan takas ederdim. Empat olmak harika bir şey ama insanları güldürerek ya da ağlatarak dağları yerinden oynatamayacağım. Arayıcılar toplumumuzda çok değerlidir çünkü çok nadir bulunurlar.

Caspian soruma cevap vermek yerine yüzünü buruşturarak, "Bunu kışladan çaldığına inanamıyorum. Bu cezalandırılabilir bir suç."

Suç ortağım Isla ile komplocu bir bakış paylaşıyorum. Onun gücü de oldukça harika. Nesneleri zihniyle hareket ettirebiliyor ve silahı kaldırmak onun için çocuk oyuncağıydı.

"Kendimden başka kimsenin suçlanmasına izin vermeyeceğim," diyorum cesurca. "Çünkü favori sensin," diye araya giriyor Cassidy kıkırdayarak, "ve babamın seni çok sert yargılamayacağını biliyorsun."

"Ben favori değilim. Belki sürekli sorun çıkarmıyor olsaydın, sen de özel muamele görürdün."

"Oh, artık geleceğim için endişelenmiyorum." Cassidy çok memnun görünüyor. "Annem ve babam senin ne yaptığını öğrendikten sonra bir aziz gibi görüneceğim."

Tamamdır. Notu Caspian'a ver." Çenesini ikizine doğru salladı. "Elçi olmak istemiyorum."

İçimi çekerek mektubu kardeşime doğru itiyorum. Caspian isteksizce mektubu pantolonunun cebine soktu. Hoşnutsuzluğunu hissedebiliyorum ve bu bana mide bulandırıcı dalgalar halinde geliyor. Hislerine karşı savaşıyor, biraz güvence vermeye çalışıyorum.

Etrafımdaki herkes hemen daha az katı oluyor.

Ne yazık ki Cassidy haklı - ailem kızacak ve hilekârlığımı fark ettiklerinde onları sakinleştirmek için burada olamayacağım. Aynı şey vatandaşlarımız için de geçerli. Uzun bir süre yok olacağım ve onları terk ettiğimi düşünebilirler.

Onları hayal kırıklığına uğratma düşüncesi kalbimi acıtıyor.

İlk doğan ve tahtın varisi olarak, her zaman ayrıcalıklı muamele gördüm. Gece Diyarı krallığının tüm vatandaşları bana saygı gösterir, övgü dolu sözler söyler ve hatta hediyeler verir.

Yaptıklarımla pek çok insanı hayal kırıklığına uğratacağım ama artılarını ve eksilerini tarttım ve onların kararlarını riske atmaya hazırım. Ayrıca, herkes neden ayrıldığımı öğrendiğinde anlayacaktır. Anlamak zorundalar. Eşini benim kadar uzun süre beklemek zorunda kalan herkes en benim kadar çaresiz olurdu.

Torius'un tüm hayatım boyunca benden uzak durduğunu varsayabilirim çünkü babamın kaderimiz olduğunu öğrendiğinde üzüleceğini düşünüyor. Sanırım anlıyorum. İsla kardeşlerimden biriyle eşleşseydi, bir süre kendimi iğrenç hissedirdim. Ama eninde sonunda atlatırdım, babam da öyle.

Alternatifi düşünmek çok acı verici. Eğer Torius beni istemediği için benden kaçıyorsa.

Hayır. Ruh eşlerinde böyle bir şey olmaz. Kaderin bunu bizim için kolaylaştırması gerekiyordu. Biz mükemmel bir eşiz.

Sabrım tükeniyor, Caspian'a parmaklarımı şıklatıyorum. "Torius'u hissediyor musun, hissetmiyor musun?"

"Evet, biliyorum," diye basitçe yanıtlıyor, ayrıntıları saklayarak.

Sinir bozucu çocuk. Bunu yapmak zorunda kalmak istemezdim, ama işte gidiyor.

Onu duygusallığa boğuyorum. Sevgi, birini etkilemek için her zaman iyi bir yoldur ve ben de onun bana olan sevgisini kendi avantajıma kullanıyorum.

Anne gibi davranmayı sevdiğim için onu sallayarak uyuttuğum geceleri düşünüyorum. Okul koridorlarında birbirimizi kovaladığımız günleri hatırlıyorum.

sarayda, çimenlerde çember çevirmece oynarken ve ona uçmayı öğretirken.

Çenesi sallanıyor, gözleri ıslanıyor ve dudaklarında acı tatlı bir gülümseme beliriyor. Sonra homurdanıyor ve elinin tersini yüzüne sürüyor, bu sırada bıçakla neredeyse kendini kesiyordu.

"Dani, bu gereksiz."

"O zaman bana Torius'un nerede olduğunu söyle. Daha da iyisi..." Cassidy'nin bana verdiği portalı onun avucuna bırakıyorum. "Bana yolu göster. En azından yapabileceğinin en iyisini."

Caspian'ın gücü her geçen gün daha da güçleniyor ama henüz tam olarak gelişmedi. Beni Torius'un tam olarak bulunduğu yere götüremeyecek ama beş mil yarıçapında yakın bir yerde olacak. Umarım.

Ayrıca portalın beni Torius'un yakın zamanda bulunduğu bir yere koyma ihtimali de var, bu da avımı biraz daha zorlaştırabilir.

İlkini diliyorum, çünkü arayı kapatmak için eş bağına ve içgüdülerime güveneceğim ve uzağa gitmek zorunda kalmak istemiyorum.

"Bundan emin misin?" Caspian bana geri çekilmem için bir şans daha verdi.

Dış

arı. Olmuyor.

"Evet!" İki dolu sırt çantasını yerden aldım ve birini

Isla. Başını sallayan Caspian elini yana yatırır. Portal düşer ve parlak bir ışık havayı yarıyor.

"Oh," diye hayretle nefes alıyorum.

Renkler neredeyse kör edici. Çok yoğun sarı, yeşil ve mavi. Çarpık pencerenin diğer tarafında çimenlik bir alan ve toprak bir yolu kaplayan ahşap bir çit var. Kabarık beyaz bulutlar ufukta süzülüyor.

Gün ışığı çok gördüğüm bir şey değil. Aile olarak yılda bir kez Gündüz Diyarı'nda tatil yapıyoruz ve oradaki iki güneş her zaman çok büyülmüş gelmiştir.

Ama bu ondan yüz kat daha iyi. Çünkü eşimin bu kadar yakın olduğunu bilmek, bu özel sahneyi türünün tek örneği yapıyor.

Şu anda Torius ve ben aynı gökyüzüne bakıyoruz.

Cassidy yanıma geliyor, Torius'un hançerini Caspian'dan alıp kabzasını bana uzatırken her zamanki şakacılığı kayboluyor. "Bunu yanına al. Kendini savunman gerekirse diye."

Sertçe yutkunarak onu aldım ve hızla sırt çantama soktum. Dünya aleminde suç işlendiğini duymuştum. Elbette Valora'nın tarihi de tehlikelerle dolu ama benim yaşadığım dönemde dünyamız çoğunlukla barış içindeydi. Üç kral ve kraliçe bunu sağlamak için çok uğraştı. Burayı gelecek nesiller ve tüm sevgili vatandaşları için güvende tutmak için birlikte çalıştılar.

Cesaretimi toplayarak odama bir kez daha bakıyorum. Pembe çarşafı ve kabarık yastıklı sayvanlı yatağımı özleyeceğim. Elbiselerle dolu gardırobumu. Dışarıdaki üç ayın gümüşü parıltısıyla aydınlanan vitray pencereleri.

Bir de kardeşlerim var. Onları bir daha gördüğümde artık çocuk olmayacaklar. Genç adamlar olacaklar.

Bu konuda fazla duygusallaşmadan ikisini de kucaklamak için kendime çektim. "Bu bir veda değil. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Unutma, portal birkaç saat açık kalacak," diyor Cassidy saçlarıma doğru. "Gün batımına kadar. Yani fikrini değiştirirsen-"

"Yapmayacağım," diyorum, uzaklaşarak.

"Geri dönmek gerekirse diye en azından yedek bir portal alır mısınız?"

Kendimden emin bir şekilde başımı sallıyorum. "Teşekkürler, ama ihtiyacım olmayacak." Bakıyorum

Isla ve kolumu onunkiyle birleştirdim. "Hazır mısınız?"

Sırıttırıyor, macera için en az benim kadar hevesli. "Hazır."

CHAPTER 2

Dani

İleriye doğru yürüyoruz. Geçitten geçerken ince sis tenimizi kaplıyor ve ayaklarımız yumuşak zemine değdiğinde Gece Âlemi'nin genellikle serin olan sıcaklığı yerini ılık neme bırakıyor.

Nefes aldığımda biraz öksürüyorum. Hava o kadar sıcak ki bir an nefes almakta zorlanıyorum. Dünya'nın neresinde olursak olalım, sıcaklık Gündüz Diyarı kadar kavurucu değil ama yine de alışkın olduğumdan daha rahatsız edici.

Ya da belki de annem buna kirlilik diyor. Valora'nın zavallı perileri bu havada ölür.

Isla, "Vay canına, oldukça havasız," diye gözlemliyor ve ben de başımı sallıyorum.

Yüzümü yelpazeleyip etrafa bakarken alışık olmadığım aydınlığa karşı gözlerimi kısıyorum.

Geçit arkamızda hâlâ açık ama çıkan taraf neredeyse yarı saydam ve görünmez. Çalıların arasındaki gölgelerle karışıyor. Gözlerim yeşil yaprakları takip ediyor. Burası bir orman değil, iki tarlayı birbirinden ayıran ince bir ağaç ve yeşillik hattı. Uzakta birkaç inek ve büyük kahverengi bir ahır var.

"Sence neredeyiz?" diye sordum.

"Kokulu bir yer." Isla bir yandan burnunu kırıştırırken bir yandan da kafasının etrafında vızıldayan böceklere vuruyor.

"Haklısın. Sanırım sadece bir yön seçeceğiz ve bağda bir şey hissedip hissetmediğime bakacağız."

Torius'un Dünya'ya aslında kaçan eski Gündüz Diyarı kraliçesini bulmak için geldiğini biliyorum. Ro'nun iyi olduğundan emin olduktan sonra geri dönmesi gerekiyordu.

Ama geri dönmedi. İnsanlar aleminde kaldı. Benden olabildiğince uzakta.

Son günlerde neler yaptığını kim bilebilir? Belki de dünyayı geziyor, Dünya'nın sunduğu her şeyi deneyimlerken hayatını yaşıyor.

İçinde bulunduğumuz çıkmaz hakkında fazla tuzlu olmamaya çalışarak yola doğru ilerliyorum. Isla bu konuda yeterince dırdırımı dinledi. Var olmayan aşk hayatım hakkında daha fazla şey duymasına gerek yok.

En azından benim bir eşim var. Onun yok ve ben buna duyarlı olmak istiyorum.

gerç

ek. *Squish.*

Ayakkabım yumuşak bir şeye batıyor ve aşağı baktığımda spor ayakkabımı görüyorum

dev bir kaka yığınının içine batırılmış.

"Ew." Ayağımı çimlere silerken, Isla gülerken ben ofluyorum. "Sanırım bu kokunun ne olduğunu biliyoruz."

Ne kadar iğrenç olsa da ben de gülmeye başlıyorum. Kıkırdamalarımız iyi tanıdığım bir sesle kesiliyor; toynakların yere vurması.

İkimiz de bu tarafa gelen atlı bir adam görüyoruz. Arazinin sahibi olmalı ve muhtemelen iki garip kızın mülkünde ne yaptığını merak ediyordur.

"Oi!" diye selamlıyor yaklaştığında.

Ağzından çıkan sonraki kelimeler tanıdık değil. Yüksek sesle konuşmasına rağmen sesi kızgın değil ve yüzündeki gülümseme dostça.

İşini bitirdiğinde "Özür dilerim," diyorum. "Hangi dilde konuştuğunuzu bilmiyorum."

"İngiltere'den mi geliyorsun?" dediğinde yüzü aydınlandı ve aksanı kalınlaştı.

Omuz silkerek başımı salladım. "bir yerde." "Seni Brezilya'ya getiren nedir?"

Brezilya mı? Torius bunca zaman sonra hâlâ burada mı? Görevini tamamlamadı mı? Belki de hâlâ Ro'yu arıyordu ve bu yüzden dönmemiştir.

Isla'yı ve kendimi gösteriyorum. "Sırt çantasıyla geziyoruz."

Bu insanların yaptığı bir şey, değil mi? Annem bundan normal bir şeymiş gibi bahsetmişti. Ya da belki kamp yapmakla karıştırıyorumdur... Tek buradaki insanların bilerek 'zorlanmayı' sevdikleri.

Dünya'da büyümüş bir anneyle bir fae dünyasında büyüme kültürel açıdan biraz kafa karıştırıcı olabiliyor. Onun sayesinde insan argosu, modası ve müziği hakkında ikinci elden bilgiye sahibim, ancak bunları kendim hiç deneyimlemedim.

"Ah, turistler," diyor adam. "Yine de büyük şehirlerden çok uzaktasınız."

"En yakın şehri nerede bulabiliriz?"

"Bu yolu takip edersen yakınlarda güzel bir kasaba var." İleriye işaret ediyor, uzakta inişli çıkışlı tepeler ve sis görüyorum. "Ama yol-" Arkamızı işaret ediyor. "On iki mil boyunca hiçbir şey yok."

Torius bu beyefendinin bahsettiği kasabada olmalı. Eğer çok iyi konsantre olursam, dostumun varlığını neredeyse hissedebiliyorum. Aramızdaki bağ, kopmak üzere olan bir ip gibi gerilmiş olsa da hafifçe titreşiyor.

Umduğum kadar yakın değil.

Adam merakla beni izliyor ve gür, tuzlu ve biberli kaşları birbirine dolanıyor. Muhtemelen neden bu kadar kaybolduğumuzu ve buraya kadar nasıl geldiğimizi merak ediyor.

O sormadan önce ben kendi sorumu dile getiriyorum. "Son zamanlarda uzun siyah saçlı bir adam görmüş olamazsın, değil mi? Çok uzun boylu. Kaslı. Geniş omuzlu, yüzünde dövme var. İlk bakışta gözlerinin açık yeşil, hatta gri olduğunu düşünebilirsiniz ama öyle değil. Yakından bakarsanız, denizin üzerine yansıyan gümüş ay ışığı gibi bir sürü açık renk benekleri var..."

Hülyalı bir şekilde iç geçiriyorum ve Isla nefes nefese anlattıklarımı bir dürtme ve geniş gözlü bir *pes* etme bakışıyla durduruyor.

Elimde olmayan bir bakışla karşılık veriyorum. Ne zaman Torius hakkında konuşsam, baygın bir yapışkan yığının dönüşüyorum.

Nasıl görüldüğüne dair anılar zihnime kazındı. Beşiğimin üzerinde yükselirken ne kadar heybetliydi.

Çocuk odama girdiği günü zihnimde pek çok kez canlandırdım. Elimdeki tek şey bu; savaşçılar portrelerini yaptırıp duvarlara asmıyorlar ve Valora'da fotoğraflarımız yok.

Bazen Torius'un imajını yıllar içinde abartıp abartmadığımı merak ediyorum. Belki de hayal gücümün onu yarattığı kadar yakışıklı değildir.

Dürüst olmak gerekirse, nasıl görüldüğü önemli değil. Boynuzları ve kuyruğu olsa bile onu yine de şu anki kadar çok severdim. Aslında, bu korkunç görüntü onu daha çok istememe neden oluyor.

İşte bu kadar ileri gittim. Onu canavarca ya da değil herhangi bir sıfatla düşünmek bile nabzımı hızlandırıyor.

Derin bir nefes alarak hızla çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama adam "Kızımın erkek arkadaşını tanıyor musun?" diye cevap verince yeni bir nedenle çarpmaya başlıyor. Torius'a benziyor."

Boş ver. Kalbim gümbür gümbür atmıyor. Titriyor.

Patlıyor.

Kızım. Erkek arkadaşı. Bu Ro'nun babası mı? Öyle olmalı. Çünkü Torius Ro'dan başka kimseyle birlikte olmaz. Değil mi? Tabii biriyle tanışmadıysa.

Kıskançlık kötü bir şeydir.

Ne yazık ki, hayatımda sık sık -neredeyse ne zaman Torius hakkında konuşulsa- bunun küçük sancılarını hissettim. Bir başkasının (ailemin bile) onunla benim sahip olmadığım deneyimlere sahip olması yıldızlarımı gerçekten parlatıyor.

Duygularımdan etkilenen adam -muhtemelen Ro'nun babası- göğsünü ovuşturuyor. Kıskançlığın yakıcılığını hissediyor ve atı da sarsılıyor, kişniyor ve ayaklarını yere vuruyor.

Projeksiyonumun güçlü olduğunu bu şekilde anlıyorum. Eğer hayvanları etkilemeye başlarsam, kesinlikle kontrolden çıkmışım demektir.

Duygularımı içime atıyorum, kendimle başkaları arasına bir set çekiyorum. Gücümü bu şekilde korumak yorucu ama buna alıştım.

Isla beni yola doğru sürüklerken adama "Teşekkür ederim," diyor. "Bu taraftan gideceğiz."

Kaşlarını çatarak endişeli görünüyor. "Seni bırakmamı ister misin? Seni bırakabilirim." "Hayır," diye reddediyor Isla, bana karşı her zaman korumacı.

"Bayanlar hava karardıktan sonra yalnız yürümemelidir."

Şimdi gecedен bahsedince, güneşin gökyüzünde ne kadar alçakta olduğunu fark ediyorum. "Saat kaç?"

"Neredeyse yedi."

Isla ona el sallayarak, "Hızlı yürüyeceğiz," diye güvence veriyor.

"Hızlı yürü, ha?" Sonunda kasabaya doğru yol alırken Isla'ya takılıyorum.

Hava en az iki saattir karanlık, yani muhtemelen saat onu geçmiştir ve Isla da ben de beklenmedik zorluklardan dolayı hoşnutsuzuz.

Tedbirli olmaya karar vererek, hendeğe dalarak veya saman balyalarının ve ağaçların arkasından koşarak yolda kullanan herhangi biri tarafından görülmekten kaçındık.

Ne yazık ki, saklanma girişimlerimizden biri sırasında Isla ayak bileğini burktu.

Evde olsaydık, onu iyileştirecek birini bulabilirdik ama burası Valora değil.

Besbelli.

Araba egzozlarının kokusu, içkili mekanların gürültüsü ve elektrik ışıkları bunaltıcıdır.

Artık kasabanın dışındayız, Torius'un yakınlığını hissetmeye çalışıyorum, ama o kadar çok şey ki, aşırı uyarılmış duyularımdan başka bir şeye konsantre zorlanıyorum.

Geriye dönüp baktığımda, o nazık adama Torius'un yerini sormalıyım. Daha da iyisi, onu gezintiye çıkarabilirdik.

Ama yapmadık ve şimdi o gün geride kaldı.

Gürültülü bir grup erkek bir barın girişinde toplanmış, yanlarından geçerken başımı öne eğiyor ve elimden geldiğince sinir bozucu *bir şekilde bizimle konuşmayın* havası vermeye çalışıyorum.

"Gece için güvenli bir yere gitmeliyiz," diyor Isla ve ben de aynı fikirdeyim. Destek için bana yaslanmasına izin vererek, topallayarak ilk hana gitmesine yardım ediyorum.

Bak.

Altınlarımızı nakit karşılığında rehin bırakacak vaktimiz olmadığından Para birimi ve ön ödeme yapmadan bir oda almak için resepsiyon görevlisini etkilemem gerekiyor.

Isla'ya binanın yan tarafındaki merdivenlerden çıkmasında yardımcı olurken, buranın en iyi hanlardan biri olmadığını fark ediyorum. Küçük, sadece on odadan oluşan bir şerit. Beşi birinci katta, beşi ikinci katta ve iki katı birbirinden ayıran paslı bir balkon var. Bir zamanlar kırmızı kapılı beyaz bir bina gibi görünüyordu ama dış cephesi kirle sıvanmış ve boyası solmuş.

Oh, pekala. Lüks olmayabilir ama idare eder.

Isla sadece acı çekmiyor, aynı zamanda terli ve kirliyiz. Belki kibirliyim ama Torius'un beni on sekiz yıl sonra ilk kez böyle görmesine izin vermem mümkün değil.

Isla ve ben duş alıp dinlenebiliriz, sonra sabah tekrar deneriz.

Konu arkadaşımı beklemek olunca, on saat hiçbir şey değil.

CHAPTER 3

Dani

Yavaşça perdelerin arasından sızan ışığa göz kırpyorum ve gözlerimden acı .

Daha önce de Gündüz Diyarı'nda gün ışığıyla uyandım ve bunun sona ermesini istiyorum. Uykuya geri dönmek istiyorum.

Dün geceye dair anılar canlanınca gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve artık Valora'da olmadığımızı hatırlıyorum.

Biraz hızlıca doğrulduğumda hemen pişman oluyorum çünkü başım biraz dönüyor. İnleyerek şakağımı ovuyorum.

Yorgun hissediyorum.

Dün gece, iki yataklı bir odaya yerleştikten sonra, Isla ve ben sırayla duş aldık, sonra da televizyonla oynayarak biraz zaman geçirdik.

Elektronik fikri bana her zaman büyüleyici gelmiştir. Ancak gerçeklik oldukça farklı. Her nedense, uzaktan kumandanın birkaç düğmesi düzgün çalışmıyordu, bu yüzden insanların sürekli olarak dünyanın farklı bölgelerindeki hava durumundan bahsettiği bir kanalda takılıp kaldık. Sonunda o lanet şeyi susturmak için fişini çektik.

Sonra klima bütün gece açılıp kapanmaya devam etti ve beni birkaç kez uyandırdı.

Belki de bu yüzden bu kadar yorgunum.

Yatakların arasındaki komodinin üzerindeki saate bakıyorum ve rakamlar 11:16'yı gösteriyor.

Kahretsin. Geç yattık.

Esniyorum, düzeltmek için parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum ama kulağıma dokunur dokunmaz bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ediyorum.

Neredeyse havasızlıktan boğulacaktım, her birini okşadım, daha küçük boyutlarını ve yuvarlak uçlarını fark ettim.

İnsan kulağı. Daha buraya geleli yirmi dört saat bile olmadı ama şimdiden insan kulaklarım var.

"İsla," diye bağıryorum ve benim sıkıntım onun yataktan biriyle dövüşmeye hazırmış gibi fırlamasına neden oluyor.

"Ne oldu? Ne oluyor?" Çılgınca etrafına bakınarak yaralı ayağını test ederken dengesini sağlıyor. Şişlik önemli ölçüde inmiş ve üzerine tüm ağırlığını koyabildiğini fark ettiğinde yüzü tatmin olmuş.

Muhtemelen Fae'lerin iyileşmesini hızlandırdı.

Ellerimi ona savurduğumda hâlâ yumrukları havada dövüş pozisyonunda duruyordu. "Kulaklarını kontrol et."

Başının yanlarına dokunarak ahşap şifonyerin üzerindeki aynaya gider. "Ne oldu? İyiler, gördün mü?" Saçlarını yukarı kaldırarak mükemmel noktalarını ortaya çıkarıyor.

"Benimkiler değil. Bak!" Ona gösterdim. "Onlar değişti. Ben değiştim."

"Çok hızlıydı," diye düşünüyor yatağının kenarına otururken. "Muhtemelen insan genlerin yüzünden. Valora'da altı aydan fazla zaman geçti. Gitmek için uzun bir süre leydim. Burada yeterince uzun kalırsak eminim ben de ipuçlarımı kaybedeceğim. Endişelenmeyin. Eve döner dönmez tekrar uzayacaklardır."

"Güçlerim ne olacak?" O kadar hızlı nefes alıyorum ki başım dönüyor. "Onlar da mı azaldı? Ya eş bağıni hissedemezsem? Torius'u nasıl bulacağım?"

"Bana bir duygu ver."

Zihinsel olarak ona biraz neşe fırlatıyorum. "Bunu hissettin mi?" "Mutlu," diyor kendinden emin bir şekilde başını sallayarak.

Rahat bir nefes alıyorum ve aynadaki yeni halime bakmak için ayağa kalkıyorum.

Yansımama bakıyorum.

Farklı olan tek şey kulaklarım değil.

Göğüslerim daha büyük. Gömleğimi kaldırarak, yuvarlak kürelerin sütyen kaplarının üzerinden nasıl taşıdığına bakıyorum. Kalçalarım da daha geniş. Dönerek çıkık kalçalarımı inceliyorum.

Kıvrımlarım var. Kadınsı kıvrımlar.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

İnsanlar alemine gelmek bende istenmeyen bir yan etki yarattı -Büyüdüm. Hiç tahmin etmediğim kadar.

Vücudum benim yaşındaki bir kadının burada nasıl görüneceğine uyum sağladı. Yeterince büyüdüğümden beri tam olgunluğa erişmeyi dileyen biri için

Eşimle birlikte olmak için ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu anladım, bu bir rüyanın gerçekleşmesi.

Yeni fiziğimden heyecan duyarak odanın içinde koşturuyor, sırt çantamdan bir kıyafet çıkarıyorum. Bu kez koyu renk bir kot pantolon ve fırfırlı pembe bir atlet seçiyorum. Bu annemin en sevdiği kıyafetlerden biri ve nedenini anlayabiliyorum.

Kendimi kot pantolonun içine sıkıştırdıktan sonra, dar pantolonun arka tarafımı ve biçimli kalçalarımı nasıl vurguladığını hayranlıkla izliyorum. Gömleğin içine yerleştirilmiş raflı sutyen göğsümü kaldırıyor ve güzel bir göğüs dekoltesi yaratıyor.

Kürek kemiklerimin arasından geçen kayışlar sayesinde evde olsaydım yine de kanatlarımı açabilirdim ama Dünya'da olmanın en tuhaf yanlarından biri onları kullanamıyor olmam. Uçmayı düşündüğümde kaşıntılı bir karıncalanma hissediyorum ama sırtım aynı kalıyor.

Saçlarımı bir tarafa toplayarak yandan örmeyi düşünüyorum. Kulaklarım değiştiğine göre, onları kapatma konusunda endişelenmeme gerek yok. Saçımı istediğim gibi şekillendirebilirim. Açık kahverengi saç tellerimin bir kısmını alnımdan uzaklaştırırken, saç çizgimin yakınındaki pembe bir yumru dikkatimi çekiyor.

İncelemek için aynaya doğru eğildim. Dürtüyorum ve acıyor.

"İsla." Paniklemiş gibiyim. "Çıbanım mı var? İnsan isiliğine mi yakalandım?"

Yanıma gelip gözlerini kısıyor. "Bu bir çeşit leke. Gün Diyarı'nda yakalandığım sırada..." Gözleri dalgınlaşıyor ve on beş yaşındayken yaşadığı cehennemi yeniden yaşadığını biliyorum.

Zavallı şey, Gündüz krallığının hala zalim bir lider olan Zarid tarafından yönetildiği zamanlarda Gece Diyarı kadınlarının toplu olarak kaçırılmasının bir parçasıydı. Zarid ölmüş ve Isla birkaç gün sonra kurtarılmış olsa da, o kısa sürede uğradığı saldırıyı asla unutamayacak. Hem de çok genç yaşta.

"Hey," diyorum nazikçe, onu huzur ve rahatlık bombardımanına tutarak. "Bunu düşünme."

Zihni berraklaşırken başını sallıyor. "Ben de tam orada birkaç insan kızla tanıştığımı söyleyecektim. Sivilce denen bir şeyden bahsettiler. Sivilceye benziyor. Çok yaygın, yani senin yerinde olsam çok endişelenmezdim."

Başımı sallayarak hazırlanmaya devam ediyorum. Çantamdan yıldız tozlu pudramı çıkarıp pudrayı yüzüme sürüyorum ve sivilce rahatsızlığıma özellikle dikkat ediyorum. Sanırım bir sivilce yetişkinlik için ödenecek küçük bir bedel.

Örgümü bağlarken ve yüzümü çerçeveleyen birkaç tutamla oynarken, bağından bir dalgalanma geliyor.

İnce bir çekiş.

Ruhumda bir nabız.

Kapıya doğru dönüyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum ve yalvarıyorum.

Torius yakınlarda. Onu hissedebiliyorum. O da beni hissedebilir mi?

"Hadi gidip eşini bulalım." Isla temiz kot pantolonunu giyerken zıplıyor, ardından uzun sarı saçlarını zahmetsizce seksi bir görünüm için karıştırıyor. Fae güzelliği onda fazlasıyla var.

Biraz kıskançlığa kapıldım. Görünüşümden her zaman memnun olmuşumdur, ama birçok insani özelliğim var. Mesela boyum. Yetişkin fae dişilerinin çoğu benden en az birkaç santim daha uzunken, ben sadece 1.80 boyundayım.

Ayrıca, Fae'ler genellikle pürüzsüz, lekesiz bir cilde sahiptir. Yeni sivilceme ek olarak, sol şakağımda üç tane çilim var. Ama onları hep sevmişimdir. Beni eşsiz kılıyorlar.

Torius onları sevecek mi? Benim için asıl önemli olan bu. Beni çok uzun zamandır görmedi. Ya bu halimi beğenmezse?

Bir başka sancı, koparılmış bir arp teli gibi bağın içinde yankılanıyor ve beni eşime doğru çağırıyor.

Sanırım çok yakında Torius'un benim hakkımda ne düşündüğünü öğreneceğim.

CHAPTER 4

Torius

Etrafımdaki kadınlar hiç umurumda olmayan konular hakkında sohbet ederken huzursuz göğsümü ovuşturuyorum. Giysiler. Makyaj. Öğle yemeğinde hangi alkollü içeceği içecekleri.

Ro'nun kaçırıldıktan sonra buradaki hayatına neredeyse sorunsuz bir şekilde geri dönebilmesi bir mucize. Yedi insan yılı önce kendi dünyasından, ailesinden ve evinden koparılmıştı. Tüm bu süre boyunca kayıptı ve nerede olduğu ya da hayatta olup olmadığı hakkında hiçbir fikri olmamak sevdikleri için ıstırap verici olmalıydı.

Hâlâ Valora'da, kraliçe olduğu büyülü bir dünyada, iki bin yıldan fazla bir süredir kötü Kral Zarid tarafından esir tutulduğunu bilmiyorlar.

Ro'nun yerel kolluk kuvvetlerine anlattığı hikaye gerçeğe çok yakındı. -Deli bir adam tarafından uzak bir bölgeye kapatılmış ve adam öldükten sonra kaçmayı başarmış.

İnsan diyarına döndükten kısa bir süre sonra onu korumak için ortaya çıktığımda, onu herkesten önce ben buldum. İnsanlara ona ıssız bir yolda yürürken rastladığımı söylemeye karar verdik - yalan değil - ve herkesin birbirimize romantik bir bağ geliştirdiğimize inanmasına izin verdik.

"Tekila ister misin, Tor?" Gabriella restoran masasının karşısından bana soruyor.

Adımın kısaltılmış versiyonuna kaşlarımı çatarak reddimi homurdanarak söylüyorum. İşte bu kadar az umurumda; ona kelimelerle cevap vermeye bile tenezzül etmiyorum.

Ro'nun kız kardeşi son iki haftadır neredeyse sürekli yanımda. Başta umursamamıştım ama Gabriella'nın sadece Ro için etrafta dolaşmadığı çok açık.

Gabriella'nın flörtlerini görmezden geldiği onca günden sonra, geri çekileceğini düşünürsünüz.

Öyle bir şansımız yok.

Bu son derece sinir bozucu. Sadece ilgilenmediğim için değil, aynı zamanda Gabriella'nın Ro ile birlikte olduğumu düşünürken bana yaklaşması saygısızlığın en büyük göstergesi.

Ro ailesinden daha iyisini hak ediyor, özellikle de yaşadığı onca şeyden sonra.

Gabriella oturduğu yerden kalkıp bara doğru ilerliyor. Kendi içkisini sipariş etmek için eğiliyor, sanki beni baştan çıkaracakmış gibi kıcını oynatıyor.

İnsan standartlarına göre, çekici bir kadın. Muhtemelen birçok erkeğe sahip olabilir, ama gözünü bana dikti.

Ben çoktan konuşuldum.

Kalbim, ruhum, olduğum her şey başkasına ait.

Prencesim benim. Danyetta bana sahip, gözlerimiz birleştiği andan beri de öyle.

Gabriella izleyip izlemediğimi görmek için omzunun üzerinden çok da sinsice bakmıyor.

Onu.

Yüzümde ilgi yerine, filtrelenmemiş bir tiksinti görüyor. Dudağım En cesur savaşçıların bile kendilerini sorgulayacağı kadar soğuk bir ifadeyle, edemediğim bir alaycılıkla kalktı. Gabriella'nın yüzündeki nazlı gülümseme kayboluyor. Hızla bara dönüp alkollü içkisini yudumluyor.

Ro bu alışverişi fark ediyor ve elinin tersiyle homurdanarak huysuzluğuma ve memnuniyetsizliğime gülüyor.

En azından bu olumlu bir şey. Eski Gündüz Diyarı kraliçesi, kız kardeşinin beni taciz etmesi şeklinde olsa bile hayatında biraz gülmeyi hak ediyor.

Bir garson masamıza biraz cips ve salsa getiriyor ve dikkatimi verecek başka bir şeyim olduğu için minnettar bir şekilde içine dalıyorum.

Valora'ya döndüğümde, insanlar aleminde özleyeceğim tek şey yemek olacak. Çeşitlilik. Lezzetler. Yaratıcılık. Gerçekten olağanüstü.

Patatesleri kızartılmış, fırınlanmış, püre haline getirilmiş, kavrulmuş ve ızgara olarak alabiliyorum. Bu sadece bir çeşit sebzenin pek çok farklı şekilde pişirilmiş hali. Kahvaltıda krep, öğle yemeğinde Çin yemeği yiyebilir ve günü geleneksel Brezilya mutfağıyla tamamlayabilirim.

Şu anda Ro'nun en sevdiği Meksika restoranlarından birindeyiz ve ben kısa bir süre için menüden daha hafif bir şey almayı düşünüyorum. Ben her zaman iri yarı bir adam olmuşumdur. Geniş, çok kaslı. Ama giysilerimin biraz daha dar gelmesinin hayal gücümünden kaynaklandığını sanmıyorum.

Muhtemelen burada uzun süre kalmayacak olmam iyi bir şey. Akıl sağlığım için değilse bile, belim için.

Bazı genç turistler birkaç masayı doldurup bara akın ettikçe öğle yemeği kalabalığı artıyor. Kadın ve erkeklerden oluşan bir karışım. Bazılarının ellerinde telefonları var ve Zander'in karısı gibi Kuzey Amerikalı bir tını ile konuşuyorlar.

Onları şüpheyile inceliyorum.

Ro'nun kurtarıldığı haberi çıktığından beri seyahat blogcuları ve muhabirler onun hikayesinden bir parça alabilmek için buraya akın ediyor.

Yıldızlar üzerine yemin ederim ki, bize yan gözle bile bakarlarsa, gazozumu kafalarına fırlatmak için çok istekli olacağım.

Şiddetli dürtülerime direnerek, gazlı içeceğimi yudumlarken ters ters bakıyorum.

Zihnim sık sık yaptığı gibi, ben etrafımdaki gürültüden uzaklaşırken Danyetta'ya gidiyor. Şimdiye kadar, neredeyse dönüşüme hazırды.

Hobilerinin ne olduğunu merak ediyorum. Belki okumayı ya da ata binmeyi seviyordur. Belki okçulukta ya da bahçecilikte yeteneklidir. Kanatları babasının gibi derimsi mi yoksa Quinn'inki gibi yanardöner mi?

Şimdi nasıl görüldüğünü düşünüyorum. Onun sevgi dolu lavanta gözlerine baktığımı hayal ediyorum. Ellerimi onun ipeksi saçlarında gezdirdiğimi. Onu kucağıma aldığımı ve tamamlanmış hissettiğimi.

Birlikte olana kadar, içimdeki bu boşluk beni rahatsız edecek.

Ben.

İnsanların dünyasına kaçtığım için bencil bir korkağım.

Çaresiz.

Danyetta ve benim tanıştığımız o kader gününden sonra, mesafemi korumak için Gün Diyarı'nda kalarak elimden geldiğince dayandım. Kirian ve Quinn'den sık sık Danyetta'nın büyümesiyle ilgili raporlar aldım. Ancak sonsuza kadar saklanamayacağımı biliyordum çünkü sürekli olarak Kral Zander'in bölgesindeki suç sorunlarının durumunu soruyorlardı. Kirian'ın eve döneceğimi umduğunu biliyordum.

Sonra Kral Zander bir fırsat sundu. Kayıp annesinin güvenliğini sağlamak için onu Brezilya'ya kadar takip edecek birine ihtiyacı vardı ve ben de bu fırsatın üzerine atladım.

Burada zamanı aldatabilir, ıstırabımı dindirebilirim. Valora'da geçen her gün tam bir yıl ve burada geçirdiğim her saat için ruh eşime kavuşmaya birkaç ay daha yaklaşmış olmayı seviyorum.

Danyetta'nın beni hatırlamamasına sevindim.

Nasıl yapabildi? O sadece bir bebektir. Hafızasında olsun ya da olmasın, umarım karşılaşmamız yıllar geçtikçe onda herhangi bir kötü etki bırakmamıştır. Sanırım çok erken tanışmamız sağlığını etkilemiş olsaydı bunu bilirdim; onun hakkında duyduğum her şey olumluydu. Elbette, ben ayrıldığımda henüz beş yaşında bile değildi ve ondan bu kadar uzun süre uzak kalacağımı düşündüğümde endişeye kapılıyorum.

Mutlu mu? Korunuyor mu? Kirian gibi bir babası varken, öyle olmalı. Bu benim tek tesellim. En iyi arkadaşım tanıdığım en saygıdeğer, en onurlu adam ve onun bir baba olarak yeteneklerine güveniyorum.

Omurgamda ani bir karıncalanma oluyor ve göğüs kafesimin arkasındaki ağrı her zamankinden daha şiddetli hale geliyor. Damarlarımda ısrarlı bir uğultu ve zihnimde bir kaşıntı var.

Eş deliliğinin belirtileri mi?

Bir süredir delilikten uzak durmayı başardım ama zamanım azalıyor olabilir.

Biraz daha güçlü olmalıyım. Sadece iki gün daha beklemem gerekiyor, sonra Valora'ya dönüp benim olanı talep edebilirim.

Koluma hafifçe dokunulduğunda düşüncelerimden sıyrılıyorum ve geri çekilip Gabriella'nın uzattığı ele ters ters bakıyorum.

"Özür dilerim." Yüzü kızarıyor, geri çekiliyor. "Beni duymadın. Ro ile otelde daha uzun süre kalmayı planlayıp planlamadığınızı sordum. Evimde yer var." Gözleri Ro'ya kayıyor, çünkü asıl sorması gereken kişi o. Kuralları ya da kararları ben koymuyorum ve Gabriella da bunu biliyor.

"Teklifiniz için minnettarım," diyor Ro nezaketle. "Sadece özgürlüğümün tadını çıkarıyorum. Kendi alanımın olmasını seviyorum."

"Bir otel tam olarak size ait değil..."

Bir kadın ve bir erkek ellerinde ağır bir fotoğraf makinesiyle masamıza yaklaşınca konuşmaları kısa kesiliyor. İçlerinden biri Ro'nun kaçırılan kadın olduğuna dair bir şeyler haykırıyor ve diğeri fotoğrafını çekip çekemeyeceğini soruyor.

Portekizceyi akıcı bir şekilde konuşamıyorum, ancak bu, tanıdık bir iki kelimeyi yakalayabileceğim kadar çok kez oldu.

İşte başlıyoruz.

"Hayır," diye bağıyorum, onlardan en az bir karış daha uzun olan boyumla ayağa kalkıyorum ve köşedeki kabinlerine geri dönüyorlar.

"Torius." Gabriella da ayağa kalkıyor. Bana bir daha dokunmuyor ama yakınımı eğilerek şöyle diyor: "İnsanlar merak ediyor. Yerel halk Rosita'yı önemsiyor-"

"değil," diye çıkıyorum. "Umurlarında , onu rahat bırakırlardı. Mahremiyeti hak ediyor."

Birden odadaki neşeli atmosfer değişiyor. Dışarıda güneş hala parlıyor, ama bir karanlığın çöktüğünü hissediyorum.

Konuşmalar . Gülümsemeler azalır. Gerginlik yükselir.

Bardaki sarışın bir kız arkadaşlarından birine "Neden erkek arkadaşına bakıyorsun?" diye çıkışıyor.

"Değildim," diye tıslıyor esmer kız. "Belki bu kadar güvensiz olmasaydın..."

"Oh, *ben* güvensiz miyim?"

Üçüncü bir kadın tartışmalarına dahil oluyor ve birbirlerinin üzerinden konuşmaya çalıştıkça sesleri daha da yükseliyor.

Köşede muhabirler arasında bir tartışma patlak verir. Portekizce konuşulan hızlı kelimelerle, hareketli el hareketleri yapıyorlar, havayı kesiyorlar ve suçlayıcı bir şekilde işaret ediyorlar.

Birdenbire zihnimde hoş olmayan bir görüntü belirdi. Daha önce Danyetta'yı düşündüğümde bana sevgi ve şefkatle bakıyordu. Şimdi ise bir başkasına bakıyor. Yüzü olmayan bir adam, Gabriella'nın bana dokunduğu gibi onun koluna dokunuyor.

Ve masayı ters çevirmek istiyorum. Oturağı duvardan sökmek. Burayı yerle bir etmek.

Şiddet dolu düşüncelerim meyvesini verircesine, mutfakta fiziksel bir kavga başlıyor. Barın arkasındaki açık kapıdan aşçıların yumruklaştığını görebiliyorum. Biri diğerinin çenesine bir yumruk indiriyor ve onu geriye doğru savuruyor. Tabaklar takırdıyor ve çarpışıyor. Metal bir spatula havada uçuyor. Kızgın yağ dökülüyor ve ocaktan uzun alevler yükseliyor.

Yangın alarmı çalmaya başladı ve üzerimizdeki su musluklarından su yağmaya başladı. Herkes çığlık atıyor ve kaçıyor.

İçkiler dökülür. Sandalyeler devrilir. Duman odayı doldurur. Tam bir kargaşa.

Grev ne oluyor?

Ro'nun kalkması için yol açmak üzere hareket ettiğimde, ona eşlik edebilmek için, o karıncalanma yine omurgamdan yukarı fırlıyor. Vücudumdaki tüyler diken diken oluyor ve üzerime keskin bir farkındalık geliyor.

Danyetta.

O burada.

Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama onun varlığından hiç şüphem yok. Kapıya doğru bakıyorum.

Kaçan insanların arasında dimdik ayakta duruyor, işte orada, duman havayı yoğunlaştırırken vahşi ve çarpıcı görünüyor.

Gün ışığı arkasından süzülerek kum saati formunu ortaya çıkarıyor. Ayaklarını omuz genişliğinde açmış, ellerini iki yanında sıkıca kavuşturmuş, savunmaya yönelik bir duruş sergiliyor.

Buraya gelmesinin ne anlama geldiğini anladığımda dehşete kapılıyorum; beni hatırlıyor. Unuttuğunu düşünmekle hata etmişim. Onun eşi olduğumu ve onu terk ettiğimi biliyor.

Onu Valora'da tek başına acı çekmesi için bıraktım.

Özür dilemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler takılıp kalıyor. Aramızdaki bağdan ve Danyetta'nın güzelliğinden o kadar etkilenmişim ki konuşamıyorum.

Kalçaları çekici bir şekilde genişliyor ve derin nefes alış verişleriyle göğüsleri inip kalkıyor. İnce boynunun kenarından uzun bir saç örgüsü sarkıyor. Çenesi hafif sivri ve dudakları öfkeyle düzleşmiş olsa da dolgun ve dolgun olduklarını söyleyebilirim.

Hatalarım birikiyor, çünkü beni avlamak için buradaysa, çiftleşmeye hazır bir kadın gibi görünüyorsa, zamanı yanlış hesaplamış olmalıyım.

Ben zeki olmayan bir hayvan değilim, ama savaşçılar beyinlerine güvenmezler.

-Biz emir alırız. Bize düşünmemiz için para ödenmiyor. Yapmak için para alıyoruz.

Bu nedenle, çocukken okul benim için önemli değildi. Kirian'ın yanında en iyi eğitimi almış olsam da hedefim her zaman babam gibi büyük bir savaşçı olmaktı. Öldürdüğüm düşmanları saymadığım sürece toplama ve çıkarma işlemlerinin bir önemi yoktu.

Kendimi çok hayal kırıklığına uğrattım.

Dönmem gereken zamanda dönmeyerek büyük bir hata yaptım. Buradaki günler sıkıcı geçti ama otel odamdaki takvimde işaretlediğim tarihin Danyetta'nın yirmi birinci yılı olduğundan emindim.

Gözlerim onunkilere kilitlendiğinde nefesim kesiliyor.

Onunla tekrar karşılaşmanın ilk gibi olacağını düşünmüştüm. Ama öyle olmadı.

Yıllar önce aramızdaki bağ sadece bir dalgalanmaydı. Gölün yüzeyine çarpan bir çakıl taşı gibi.

Ama bu... bu bir tsunami.

O kadar yoğun ki dizlerim bükülüyor.

Düşmemek için bulabildiğim ilk sert yüzeyi tutuyorum ve o yüzey Gabriella'nın omzu oluyor. Sinir bozucu kadının dengesini bozuyorum ve o da kendini sabitlemek için ellerini karnıma götürüyor.

Güvensizlik ve kalp kırıklığıyla karışık bir acı şimşeği bağ boyunca ilerler.

Demirle dağlanmış gibi elimi Gabriella'dan çekiyorum ama hasar çoktan verilmiş.

Parıldayan gözleri aramızda gidip gelirken Danyetta'nın yanağından bir damla yaş süzülüyor.

Sonra dönüp kaçıyor.

CHAPTER 5

Dani

Torius'u bulmak korktuğum kadar zor olmadı. Isla ve ben dört blok yürüyerek mağaza ve restoranların bulunduğu hareketli bir bölgeye vardığımızda bağ zonklamaya başladı. Onu takip ederek şenlikli renklere ve koyu ahşap duvarlara sahip bir restorana girdim.

Sonra onu
gördüm. Ve
onu.

Valora'dan ayrıldığında çok küçük olduğum için Kraliçe Ro ile hiç tanışamadım ama onu Gündüz Diyarı kalesinde gördüğüm portrelerinden tanıyorum.

Ama artık endişelendiğim kişi o değil.

Arkadaşımla çok ilgilenen başka biri daha var. Koyu renk saçları tatlı dalgalar halinde kıvrılmış ve ruju sinir bozucu derecede pigmentli. Fazla kırmızı dudaklarından Torius'a bir şeyler fısıldarken şehvetinin odanın öbür ucundan yayıldığını hissedebiliyorum.

Onları birlikte izlemek içimdeki çirkin bir tarafı harekete geçiriyor.

Görünüşe göre, güçlerim gayet iyi dayanıyor. Kontrol altında tuttuğum kıskançlık artık kontrol altında değil. Boğucu, pis kokulu buharlar halinde içimden akıyor.

"Ekselansları." Isla'nın sesinde uyarıcı bir ton var ama ne dediğini zar zor algılıyorum. "Kendine gel. Sorun çıkaracaksın."

Bela mı? Bela kimin umurunda? Torius'u başka bir kadınla bulmaktan daha kötü ne olabilir ki? Ro'ya çok benzeyen güzel bir kadınla.

Ro'nun babası *kızımın erkek arkadaşı* olduğunu söylemişti. Ama *hangi* kızını olduğunu belirtmemiştir.

Torius bu yüzden geri dönmedi. Ro'nun kız kardeşiyle bir ilişki kurdu. Belki de onu seviyordur.

Bir saniye içinde tüm kimliğim parçalandı.

Torius olduğum her şeyin, sahip olduğum her anının içinde. Hayatım onun ve geleceğimizin üzerine kurulu. Küçük bir kızken bile, kurallara uyma ve okulda başarılı olma motivasyonum onun hayali onayı etrafında dönüyordu.

Belki de hayal görüyordum çünkü o olmadan da gayet iyi idare ediyor.
Ben.

İpucunu uzun zaman önce almalıydım. Tüm Valora tarihinde, hiçbir Hiç kimse eşini reddetmemiştir ama Torius seçimini yaptı ve buna sadık kaldı.

Bu katlanılamayacak kadar fazla ve hoşuma gitse de gitmese de kıskançlığım yeni boyutlara ulaşıyor. Yüzen bir sis yerine, şimdi her yöne doğru fişkırıyor. Eğer görülebilseydi, gündüz suyuna karışmış çok fazla yıldız tozundan çıkan ışık huzmelerine benzerdi.

Müessesenin müşterilerine nüfuz edişini çaresizce izliyorum. Mutlu, kaygısız günleri bir anda değişiyor ve huzursuzlukları tartışmalara ve acılara yol açıyor. Sözlü anlaşmazlıklar fiziksel kavgalara dönüşüyor ve aniden mekan tam anlamıyla alevler içinde kalıyor.

"Özür dilerim, bir saniyeliğine dışarı çıkmam gerekiyor." Isla karnını tutmadan önce omzumu okşadı. "Sanırım hasta olacağım."

Diğer insanlar da aynı fikre kapılıyor ve yanımdan geçip giderken dışarıda bir yerden öğürme sesleri duyuyorum.

Normalde, duygularımın kontrolden çıkmasına izin verdiğim için özür dilerdim.

Bu sefer değil.

Çünkü Torius beni fark etti ve bedenimi incelerken ondan olumlu bir şeyler hissetmek için sessizce bekliyorum.

Mutluluk, belki. Ya da şehvet. Bu noktada merakı bile kabul edebilirim. Ama hayır. Tek aldığım suçluluk dalgaları.

En azından ilişkisinde yakalandığı için kendini kötü hissediyor.

Gözleri nihayet benimkilere kaydığında, kadına doğru uzanıyor.

Kadını.

Eylem açık. Bana gelmek yerine, ona tutunuyor. Bunu kabul edemem.

En büyük umutlarım yok oldu ve kalbim de pörsümüş ve kararmış olabilir.

Sokağa doğru kaçarken, gözyaşlarımın sisi arasından masmavi gökyüzüne bakıyorum. Yandaki açık hava kafesinden hala neşeli bir müzik çalıyor, ama güzel

Gün ve neşeli melodi, ruhumun selinde olanlarla çelişiyor.

Acı benden akıyor, gördüğüm herkese bulaşıyor.

Daha önce tartışan ve kavga eden insanlar şimdi sefaletten sakatlanmış durumda. Bazıları kaldırımlarda fiziksel olarak hastalanırken, diğerleri oturup hıçkırıya hıçkırıya ağlıyor.

Herkesin yanından geçip hana doğru koşuyorum. İsla durmam için bağırıyor ama durmuyorum.

Bir isyana sebep olmadan önce herkesten uzaklaşmalıyım.

Ben caddede ilerlerken, arkamda kaos bırakıyorum. Arabalar çarpışıyor. Birisi bir sandalyeyi vitrine fırlatıyor ve camlar dışarı fırlıyor. İnsanlar feryat ediyor.

Her yönden bir çığlık korosu, sirenler ve alarm sesleri yükseliyor. "Özür dilerim," boğuluyorum, daha hızlı koşuyorum. Kimsenin beni dinlemediğini biliyorum.

ama bu, bütün bir kasabayı mahvettiğim için bir özür daha dilememi engellemiyor. "Çok özür dilerim."

Bunun için bir planım yoktu. En kötü senaryoda bile, bu kadar korkunç bir kaderi hayal edemezdin.

Çok aptalca davrandım.

Aptal, aptal kız.

Tüm hayatımı kendimi kandırarak geçirdim.

Ne zaman Torius'u düşünsem - ki bu her gün oluyor - hep bir yerlerde benim için özlem duyduğunu hayal ettim. Yıllar boyunca beni ayakta tutan şey, benim onu istediğim kadar onun da beni istediği düşüncesiydi.

Onun yokluğu beni üzdüğünde, onunla birlikte yaşlanmaya odaklandım. Annem, babam, kardeşlerim ve gelecekteki çocuklarımızla birlikte şöminenin etrafında oturduğumuzu hayal ettim. Annem ve babam yönetmekten yorulduklarında tahtlarımıza otururken başımızda taçlarla hayal ettim.

Birlikte geçirilen otuz bin yıl yeterli gelmemiştir.

Şimdi onunla bir gün geçirmek için her şeyimi verirdim. Sadece bir gün. Onun tamamen benim olduğu ve benim de tamamen onun olduğum bir gün.

Eğer şimdi eve gidersem, sefil bir ölümle öleceğim. Kalp kırıklığıyla ölürüm.

Ruhumdaki sızı yüzünden aklımı yitirmeden önce en fazla on yıl akıl sağlığımı koruyabilirim. Aynı şeyin Torius'un da başına geleceğini varsayabilirim ama tam olarak emin değilim.

İnsan aleminde ruh farklı mıdır? Buradaki bağımızdan kaçabilecek mi? Sanırım farklı bir dünyada yaşamak bir boşluk yaratabilir.

Keşke daha kindar biri olsaydım. Torius bana ihanet etti ve bir parçam onun da acı çekmesini istiyor. Ro'nun kız kardeşinin kalbini kırmasını ve onu terk etmesini umabilirim. Ya da biraz salsa yemesini ve sonunda kötü bir ishal vakası dilerdim.

Ama ben bunların hiçbirini istemiyorum. Yaptıklarından sonra bile, kaderin ona herhangi bir acı çektirmesini istemiyorum.

Özellikle de şu anda yaşadığım türden. Bu acıyı tek başıma taşıyacağım, o başkasını severken ben onu sonsuza dek seveceğim.

Handaki odanın kapısını kapattığımda, yorgunluktan zor nefes alıyordum. Kalbim sprite kanatlarının çırpınışı gibi atıyor ve yanaklarım ıslak çizgilerle kaplanmış.

Sendeleyerek yatağıma uzandım, yüzüstü yere yığıldım ve yüzümü yastığa gömdüm. Cızırtılı pamuk gözyaşlarımı emiyor ve ağlamalarımı boğuyor.

Bir dakika geçmeden kapıya vurulmaya başlanır.

Başımı kaldırıp "Git buradan Isla. Şu anda tek başıma olmak istiyorum."

"Prenses." Torius'un derin sesi omurgamdan aşağı, uzuvlarıma ve kafa derime doğru ürperti gönderiyor. "Tüm saygımla, beni hemen şimdi içeri alacaksın."

Bu benimle konuştuğu ilk kelimeler. Sesi kızgın geliyor, ama benim aptal ruhum söz konusu o olduğunda olumlu ya da olumsuz bir şey arasındaki farkı bilmiyor. Ağzından çıkan kelimeleri duymak bile kalbimi gülünç bir şekilde sersemletiyor.

Beni böyle görmesini istemiyorum. Acınası ve kırılmış.

Bu kadar yakın olduğunu bilmek işkence gibi. Gözlerinin içine bakmak ve ona dokunmak için can atıyorum ama bu onu bırakmamı bin kat daha zorlaştıracak.

"Ne söyleyecek olabilirsin ki?" Sesim sonunda bir hıçkırıkla kesiliyor.

"Her şey," diye kabaca cevap veriyor. Birkaç saniye geçtikten sonra homurdanarak, "Kapıyı aç yoksa kırarım. Seçim sizin, Prenses."

Bunu yapacaktır. Torius Amca'nın sözünün eri biri olduğunu bilecek kadar çok hikaye duydum. Bu da durumumuzu daha da kafa karıştırıcı yapıyor.

Elbette, bana hiçbir şey için söz vermedi ama ruhlarımız arasında önceden yapılmış bir anlaşma var. Buna uymaması şaşırtıcı.

Kapıya doğru ilerleyip kilidi açıyorum. Torius hemen içeri daldı, omuzlarını kaldırıp içeri girerken küçük alan için fazla büyük görünüyordu.

O çok güzel.

Gümüş yeşili gözleri hatırladığım kadar yoğun, deniz gibi parlıyor. Yüzündeki dövmeler onları çerçeveleyerek daha da öne çıkarıyor. Uzun siyah saçları muhteşem, erkeksi yüzünü perdeliyor. Sakal bırakmış - gür değil ama kısa da değil - ve keşke parmaklarımla sertliğini hissedebilseydim.

Bu kadar çekici olması hiç adil değil. Birçok Fae'nin zarafeti vardır. Torius değil. O çok sert ve kaba, ama mükemmel bir şekilde.

Kaslı gövdesi dar siyah bir tişörtün içine hapsolmuş. Koyu renk kot pantolon kalçalarını ve kalın uyluklarını sarıyor. Büyük botları içinde ayakları bile seksi.

Suluk kırmızı kapıyı tekmeliyor ve kapı çarparak kapanıyor. "Buraya nasıl geldin, Danyetta?"

"Bir geçit aldım. Beklemekten yoruldum." Omurgam yatağın yanındaki duvar kağıdıyla aynı hizaya gelene kadar geri çekiliyorum. "Eğer özür dilemek için beni takip ettiysen, bunu hemen yap ki gidebilesin."

Gözlerinde öfkeye yakın bir şey parlıyor. "Üzgün olduğumu söyleyeceğim ama gitmiyorum."

"*Gitmiyorum* ne demek? Neden burada kalmak istiyorsun?"

"Sen benim dostumsun," diyor açıkça.

"Evet." Gözlerimin kurumasını dileyerek en azından bir parça saygınlığımı koruyabilmek için çenemi kaldırıyorum. "Yani? Belli ki bu senin için önemli değil."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun." Onun o kadınla olan görüntüsünden kurtulmaya çalışırken başımı sallıyorum. "Bana bunu söyletme."

Yaklaşan Torius sevimli bir şekilde şaşkın görünüyor. "Ne dedin?"

"Az önce özür dilediğin şey için." Sinirli bir şekilde çıkışa doğru elimle işaret ederek restoranda yaşanan muazzam bok fırtınasına gönderme yapıyorum.

"Daha erken dönmediğin için mi?" Ses tonundan neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyor.

"Kadın..."

Yüzü buruşuyor. "Gabriella?"

Ellerim kulaklarıma gitti. "Onun adını söyleme. Onun hakkında hiçbir şey bilmek istemiyorum, tamam mı? Bu beni hasta ediyor."

Torius aramızdaki mesafeyi bir adım daha kapatıyor ve ben onu durdurmak için avucumu uzatıyorum. Çünkü onun yakınlığı beni etkilemeye başladı bile. Aramızda gerçek bir çekim var. Karşı koymak gerçekten zor.

Oltaya takılmış çaresiz bir balık gibi ona doğru çekiliyorum.

Parmak uçlarım tenini okşama ihtiyacıyla karıncalanıyor. Dudaklarım onu öpme arzusuyla yanıyor. Meme uçlarım gergin ve bacaklarımın arasında bir zonklama var.

"Başka birine aşık oldun," diyorum, ayaklarımın dibindeki çok renkli çirkin halıya odaklanırken kelimelerim acıyla çatlıyor. "Bunu tartışmaya gerek yok."

Torius gülüyor. Konuşmamızda hiç yeri olmayan şaşırtıcı bir ses ve sırıtışını görmek için başımı kaldırıyorum.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Yine kıkırdıyor. "Başka birini istediğimi mi düşünüyorsun?"

"çok açık. Ben buradayken fikrini değiştirmiş olsan bile, seninle olamam. Benimle olman gerektiğini bildiğin halde başka bir kadınla vakit geçirdikten sonra olmaz. Ne zaman birlikte olsak, senin onunla birlikte olduğunu düşüneneğim... ve kendime bunu yaşatmayacak kadar çok özsaygım olduğunu düşünmek istiyorum."

"Neden bahsediyorsun?" Torius birden ciddileşti. "Bu gerçeğe en uzak şey. Sen ve ben tanıştığımız anda senin oldum. Sadece senin. Ro'nun kız kardeşi tahammül ettiğim bir rahatsızlık. Hepsi bu." Bana yaklaşıırken üç kez ayağını yere vuruyor ve sonra elini yanağıma götürüyor.

Temas anında gerçek kıvılcımlar tutuşuyor ve aramızdaki ısı ve elektrik vızıldarken ikimiz de nefes nefese kalıyoruz. Kıvılcımların sadece bağ katılaştığında ortaya çıktığını duymuştum. Bu onun küçük bir versiyonu gibi görünüyor.

Nedenini merak ediyorum. Belki de çok uzun zamandır beklediğim içindir. Aramızdaki bağ yıllar içinde gelişti ve artık tamamlanmak istiyor.

Şimdi olduğu gibi.

"Onunla birlikte değil misin?" Bir kez daha açıklama talep ediyorum.

Başparmağıyla yanağıma okşayan Torius, gözyaşlarımı silerken bana hayranlık ve şefkatle bakıyor. "Aşkım, sen benim için tek kişisin. Seni ilk gördüğümünden beri her gün, her saniye seni düşünüyorum. Aklımda olmadığın bir an bile yok. Sen benim bir parçamsın ve ayrı olsak da her adımında seni yanımda taşıdım."

Birkaç saniye önce yaşadığım yıkımın yerini saf bir sevinç aldı.

Bir konuda yanıldığım için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

. Torius başkasıyla birlikte değil. Beni istiyor.

İç çekerek kısa bir süreliğine gözlerimi kapatıyorum ve mutluluk, birkaç dakika önce hissettiğim tüm o korkunç mutsuzluğu silip süpürüyor. "Beş aylık olduğumdan beri senden bunu duymak istiyordum."

"Gittiğim için özür dilerim. Özür dilediğim şey bu." Torius'un gözleri dudaklarıma kayarken, başparmağını ağzımın kenarında gezdiriyor. "Aramıza mesafe koyma kararımı sık sık sorguladım ve bu kadar uzun süre uzak kalmaya niyetim yoktu. Günlerin sayısını unutmuş olmalıyım. Seni asla incitmek istemedim. Gerçekten, Danyetta."

Parmaklarımı elinin üzerine koyuyorum ve avucuna sokuluyorum. "Neden gittiğini anlıyorum. Başta ben de anlamamıştım, bu da ilk yıllarımı kafa karıştırıcı hale getirdi."

"Çok acı çektin mi?" diye soruyor ve ben bir suçluluk duygusu patlaması daha yaşıyorum.

Oh.

Az önceki duygu da buradan geliyordu. Kaçtığı için pişmanlık duyuyor.

"Benim olman gerektiğini bilmek," diye başlıyorum, "ama sensiz yaşamak zorunda kalmak... iyi değildi. Sayısız kez, acaba bende mi bir sorun var yoksa sen bu eşleşmeden memnun değil misin diye düşündüm."

"Hayır. Hayır, prensesim. Asla. Keşke orada olup senin büyüdüğünü görebilseydim. Olmak isterdim ama bu benim için bencillik olurdu." Torius'un yüzünü bana yaklaştırdı.

Bunu yaptığının farkında olup olmadığından bile emin değilim. Bağ bizi birlikte olmaya zorluyor. Dokunmaya. Öpüşmeye.

Karıncağın dudaklarımı yalıyor. "Bu neden bencilce olsun ki?"

Torius şakağımdaki çillere sevgiyle dokunuyor. "Kaderin neden ruh eşlerinin birbirlerini bu kadar gençken tanımalarına izin vermediğini biliyor musun?"

"Herkes bunun uygunsuz olduğunu düşünebilir diye mi?"

"Hayır. Kader kimsenin ne düşündüğünü umursamaz ve sen de öyle olmadığını biliyorsun-bağlantımızda sapkın bir şey yok. Eşini incitmek kendini incitmektir. Koşullar ne olursa olsun her zaman senin iyiliğini ve buna beklemek ya da uzak durmak da dâhildir. Benim de yaptığım buydu; seni korumaya çalışıyordum. Teorik olarak, bağa teslim olmadan birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, eş deliliğinin üstesinden gelme riskimiz o kadar artıyordu."

O böyle söyleyince mantıklı geliyor. "Utanırsın ya da utanırsın diye endişelendim."

"Senden asla utanmam." "O zaman neden aileme söylemedin?"

Torius iç geçirir. "*Kimseye* söylemedim. Duyulmamış bir durumla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim ve ikimizi de tehlikeye atabilecek bir şey yapmamın emredilmesini istemedim. Eğer resmi korumanız olarak atanmış olsaydım, bunu reddedemezdim. Ama senin iyiliğini riske atamam, bu yüzden kimsenin bizi bilmemesinin en iyisi olacağını düşündüm."

"Yani babamdan korkmuyor musun?"

"Kesinlikle öyleyim ama düşündüğün şekilde değil. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum çünkü bu süreçte sana da zarar vermiş olacak ama bunun arkadaşlığımıza zarar verebileceğini düşünüyorum, özellikle de bunu ondan uzun süre sakladığım için." Torius diğer elini başımın yanına koyuyor.

Beni içine kapatıyor.

Beni en iyi şekilde kalabalıklaştırıyor.

Artık aramızda bir santim bile boşluk yok ve Torius'un karnından ve göğsünden yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Berrak gece havasının kokusu burnumu istila ediyor ve sıcak bir bulanıklık etrafımızı sarıyor.

Baş döndürücü ve alışılmadık bir his üzerime geliyor. Aynı anda hem uykum geliyor hem de kendimden geçiyorum ve elimdeki konuya konsantre olmakta zorlanıyorum. Kendimi biraz on sekizinci yaş günümde çok fazla hanımeli şarabı içtiğim zamanki gibi hissediyorum.

Aşk sarhoşu olmak daha da iyidir. Bu küçük alanın dışındaki her şey yok olur.

Sürekli çalışan bir klima yok. Dışarıda gürültü yok. Isla'nın buraya sağ salım dönüp dönmediğini merak ediyorum ama onu bulmaya çalışacak kadar endişelenemiyorum.

Boğazımı temizliyorum ve kelimelerimi bulanıklaştırmamayı umarak soruyorum: "Sence neden eş bağlantısını fark ettiğimizde fark edebildik? Acımasız bir şaka mıydı? Bir hata mı?"

"Bunu kendime her gün soruyorum. Bilmiyorum. Belki de duygusal yeteneklerin yüzündendir." Torius omuz silkiyor ve bu hareket gövdesinin kalkmasına neden oluyor, bu da meme uçlarıma sürtünüyor. O devam ederken bir inilti tutuyorum, "Kaderin niyetini anlamaya çalışmak anlamsız. Zaten bir önemi de yok. Artık birlikteyiz."

Ağız benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve gözlerine baktığımda, orada benimkiyle eşleşen bir açlık görüyorum.

Bağın talebi ve kendi şehvetim arasında, arzumu dizginleyemiyorum. Sisli bir balon gibi etrafımızı sarıyor.

Tüm hayatımı yeteneğimi nasıl kontrol edeceğimi öğrenerek geçirdim. Torius'la ilgili bir şey bunu engelliyor. Ya da belki sadece beni güçlendiriyordur.

Her iki durumda da, eğer gücüm ben kıskançken dükkânları boşaltabiliyor ve kazalara neden olabiliyorsa, şimdi ne yapacağından emin değilim. Yabancılar sokaklarda birbirlerini beceriyor olabilir.

"Prenses," diye fısıldıyor Torius hışımla ve dudaklarımızın arasındaki havada küçük bir kıvılcım patlıyor. "Bana neler olduğunu anlamıyorum. Kendimi çoğu kişiden daha fazla özdenetime sahip, onurlu bir adam olarak görüyorum." Saçlarımı koklamak için eğildiğinde vücudu benimkine karşı titriyor. İç çekerek burnunu çenemde gezdiriyor. "Ama karşı koyabilir miyim bilmiyorum. Nefis kokuyorsun. Çok tatlı."

Yutkunuyorum. "Tadına bakmaya hakkın var, biliyorsun. Ben seninim." "Eğer başlarsam, durabilir miyim bilmiyorum."

"Buna itirazım yok," diye fısıldıyorum.

Elini boynuma doğru kaydırırken boğazından sert bir ses geliyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. Sırada çenem var ve benzer bir öpücük alıyor.

Uzun zamandır çektiğim duygusal ve fiziksel yoksunluğu gideren ilahi bir şey.

Torius keşfine devam ettikçe, öpücükler daha az iffetli hale geliyor. Dudaklarını açarak, yerleşecek bir yer bulmadan önce boynumda gezdiriyor. Kulağımın hemen altında, sanki diline doladığı en iyi şey benmişim gibi yalıyor ve inliyor.

Göğsüm daralıyor, ciğerlerim sık nefeslerle genişlerken onları kısıtlıyor. Torius'un dudakları emmek için tenime yapıştığında, yüksek perdeden bir inilti çıkarıyorum.

Torius saygıyla, beni övüyormuş gibi, "Zevkini zevkimmiş gibi hissedebiliyorum," diyor.

Başparmağını boğazımın sütununda gezdirerek yutkunduğumu hissediyor. Sonra elini omzuma götürüyor. Sonra göğsüme, tam göğüs dekoltemin üstüne.

Orada duraksayan güzel dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Elini üzerime koy. Hisset beni."

Yavaşça beline uzanırken parmaklarım esniyor.

Bu noktaya kadar, Torius'un hükmedici varlığı karşısında donup kaldım. O hayattan daha büyük. Sakinleştirici ama heyecan verici. Korkutucu ama yine de güvende hissettiriyor.

Geldiği kadar güçlü ve istikrarlı. Onun sadakatini sorguladığıma inanamıyorum.

Valora için defalarca hayatını ortaya koydu. Babamı ve sayısız kişiyi savaşta kurtardı.

Vücudunun gururlu bir geçmişi var ve şimdi hepsi benim. Dokunmak için benim.

Tadını çıkarmak benim.

Ellerimi Torius'un kaslı gövdesinde gezdirdiğimde, karın kaslarının tümseklerini ve çıkıntılarını hissediyorum. Dokunduğumda titriyor ve verdiği tepki beni büyülüyor. Vücudu gerildikçe kasları kaya gibi sertleşiyor.

Aslında, her yerde sert.

Nefesini içine çekerek daha da yaklaşıyor ve siki kot pantolonunun içinde çelik bir boru gibi duruyor. Uzunluğu karnıma dayanıyor.

Alnımı onun göğsüne yaslariken gülümsüyorum. "Bu senin kılıcın mı yoksa beni gördüğüne sevindin mi?"

"Kalbim, seni küçük şeytan," diye açıklıyor, hafifçe gülerek. "Kalbimi hissetmeni kastetmiştim. Ritmi."

İstedğini yaparak, avucumu göğsüne doğru kaydırıyorum. Kalplerimiz. Senkronize oldular.

Tuhaf bir his, sanki aynı kişiymişiz gibi nabzımızı paylaşmak, ama zaten bildiğimiz şeyi doğruluyor - şimdi ve sonsuza dek ruh eşiyiz.

Bağı tamamladığımızda, her şeyi paylaşacağız. Duygularımızı, hırslarımızı ve ilgi alanlarımızı. Hepsi aynı olacak.

Torius'un bedeni benim kişisel oyun alanım olacak ve bunu bir an önce istiyorum.

Küçükken onu bir koruyucu olarak görürdüm. Bir yoldaş. Her zaman özlediğim en iyi arkadaşımdı. Ama büyüdükçe, arzularım çiçek açtı. Yaklaşık bir yıl önce, ilk seks rüyamı gördüm. Başrolde Torius vardı tabii ki.

O zamandan beri onunla ilgili pek çok samimi fantezim oldu, ama en kirli düşüncelerim bile onun bana baskı yapmasıyla kıyaslanamazdı.

O çok büyük. Her yerde.

Çıplak olmak istiyorum, o üzerime gelirken bacaklarımı iki yana açmak istiyorum. Yumuşak bedenimi onun sertliğine teslim etmek istiyorum, ereksiyonu içime doğru itiyor-

Torius dürüstçe, "Bugün hayatımın en güzel günü," diyor. Çok ciddiym. Bu duygusal duyguyu takdir etsem de, çiçekli iltifatlar aramıyorum. Gözlerimi onun geniş göğsünde tutarak parmağımı bir göğüs ucundan diğerine gezdiriyorum.

"Daha iyi olabilir." Duygusal önerim seksten bahsettiğimi açıkça ortaya koyuyor.

Torius boğazını temizler ve "Adil oynamıyorsun" derken ses tonu suçlayıcıdır.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni şehvetle mi dolduruyorsun yoksa bağ bu mu?"

"Muhtemelen ikisi de?" Bakışlarım boğazına doğru ilerliyor. Boynunun kalınlığı ve koyu renkli kıllarla kaplı olması hoşuma gidiyor.

Ayaklarının üzerinde kayarak duruşunu ayarlıyor. Kasıtlı olsun ya da olmasın, siki bana sürtünüyor.

Titreyerek hırıltılı bir ses çıkarıyor ve kaşlarını başımın üstüne yaslıyor. "Bununla savaşmanın bir anlamı var mı?"

"Neden savaşmak istiyorsun ki?" Çenemi kaldırıyorum, böylece ağızlarımız aynı hizaya geliyor ve gözlerimiz kilitleniyor. "Yeterince beklemedik mi?"

"İdeal olarak, bağı tamamlamadan önce birbirimizi daha iyi tanımamızı istemiştim."

"Ama fikrini değiştiriyorsun?" Umutla fısıldıyorum.

Hızla etrafına bakar. "Küflü bir otel odasında aceleyle sevişmekten daha iyisini hak ediyorsun. Sen kraliyet ailesindensin. Düğün Tepesi'nde uygun bir tören yapmalı ve birlikteliğimizi Balayı Mağarası'nda tamamlamalıyız. Bu bir gelenek."

"Geleneklerin canı cehennem. Burada kurallar farklı." Parmak uçlarımı onun dalgalanan ön kolunda ve şişkin pazusunda gezdirirken tahrikim neredeyse dayanılmaz derecede yoğun. "İnsanlar âleminde ben bir prenses değilim, sen de bir savaşçı değilsin. Biz sadece birlikte olması gereken iki kişiyiz."

"Yanılıyorsun, Danyetta. Her zaman benim prensesim olacaksın. Nerede olursak olalım
vardır."

"Dani," diye düzeltiyorum. "Bana Dani de."

"Peki ya Prens? Sana hala öyle hitap edebilir miyim?"

Bir düşündüm. "Evet, ama sadece bir sevgi ifadesi olarak, Bir unvan değil. Ben senden üstün değilim, Torius. Biz eşitiz."

Elim saçlarına dolandığında, işaret parmağımın etrafına dolamadan önce ipeksi telleri okşuyorum. Burun buruna gelene kadar başını aşağı çekiyorum.

Burun.

Öpüşmeye çok yaklaştık, ama o hala adım atmıyor.

"Beni tam anlamıyla parmağında oynatıyorsun, Prenses." Torius nefes nefese kıkırdıyor. "Emrinizdeyim." Bir eliyle kalçamı avuçlarken, diğer eliyle enseme kavırıyor ve ağzını kulağıma götürüyor. "Bana sana sahip olabileceğimi söyle. Hepinize. Yıldızlar bana yardım etsin, sana ihtiyacım var. Kendimi kontrol edemediğim için daha sonra özür dileyeceğim."

Konuştuğu her kelimedede dudakları hassas kulak mememe değiyor. Kulak uçlarım yok olsa da sinir uçlarım yok değil. Hâlâ her zaman olduğu gibi erojen bir bölge.

Bu oyunda iki kişi oynayabilir.

Uzanarak insan şeklindeki kulağının dış hatlarını çiziyorum.

Torius ağırlığını daha çok duvara ve bana veriyor. Zavallı adam düşebilir.

O anda, onun üzerinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğumu fark ediyorum ve bu bana coşku veriyor. Ordulara liderlik etmiş ve yüzlerce kişiyi öldürmüş bu büyük, kötü adam tek bir dokunuşla dizlerinin bağı çözülüyor.

Ama beni ne kadar çok istediğiyle karışık bir yerde, hala tereddütlerini ve iç kargaşasını hissedebiliyorum. İlişkimize baktığında, bizi istasyonlarla ayrılmış olarak görüyor.

Umarım yakında bu tavrından kurtulur.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, senin hakkında o kadar çok hikâye dinledim ki, seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum." Yanağımı onunkine sürtüyorum ve kaba sakalları tüm doğru yerlerimi karıncalandırıyor. "On dakika içinde on altı adamın kafasını nasıl kestiğin ve tek bir çizik bile almadan nasıl uzaklaştığınla ilgili hikâye mi? Babam bunu bana yaklaşık elli kere anlatmıştır."

"Peki ya Issika Gölü'nden batık bir gemiyi çıkarmak için güçlerimi kullandığım zamana ne demeli?" Torius'un sesi o kadar sevimli bir şekilde aşağılanmış gibi çıkıyor ki, anlattığı hikâyelerden birini kaçırmış olabilirim.

Endişelenecek bir şeyi yok. "Bunu yaklaşık kırk kez duydum. Ya köydeki yangını kuyulardan su çekerek nasıl söndürdüğünüzle ilgili hikaye? İnanılmaz."

"Evet, bu da iyi bir tane," diyor ciddi bir şekilde ve kendini beğenmişliği ve övgümü bekleme çok eğlenceli.

Duyduğuma göre, Torius krallığımızdan fazla bir şey istememiş. Cesareti için hiçbir zaman takdir ya da ödül talep etmedi. Çoğu

Fae'ler isterdi. Onurlarına heykeller dikilmesini isterlerdi. İsimlerini tarih kitaplarında görmek isterlerdi.

Torius alçakgönüllülikle görevini yapıyor ve görünüşe göre gerçekten önemseydiği tek şey benim fikrim. Garip bir şekilde gurur verici.

"Sanırım benim hakkında biraz bilgi edinmek isteyeceksiniz," diyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum, pembe gülleri çok severim, yedi yaşındayken uçmayı öğrendim ve sekiz yaşımdan beri arp çalışıyorum. Hatta bir keresinde senin için bir melodi bile bestelemiştim. Tabii ki şarkının senin hakkında olduğunu kimseye söylemedim ama her çaldığımda sanki dünyaya sırrımızı anlatıyormuşum gibi geliyordu. En sevdiğim tatlı karamela pudingi, yıllık okçuluk yarışmasında üç yıl üst üste birincilik kazandım ve yemek pişirme ve dikiş dikme konusunda berbatım."

"Yeterince iyi," diye Torius.

Sonra ağzı benimkinin üzerinde.

CHAPTER 6

Torius

Vücudunu kaldırıp onu duvara sabitlerken Dani'nin dudaklarını ezici bir öpücükle alıyorum. Bacakları belime dolanıyor ve zonklayan sikimi yumuşak amına doğru sallıyorum. Liderliği ele geçirmeme izin verirken ağzıma doğru nefes alıyor, vücudu uysallaşıyor.

Aramızda çok fazla katman var.

Çıplak tenimde onun sıcaklığını ve ıslaklığını hissetmek istiyorum ama giysilerimizi çıkaracak kadar uzun süre kendimi ondan ayıramıyorum.

Kalçalarımı iterek kışını sıkıyorum ve dilimi dudaklarının arasından geçiriyorum. Tadı ilahi. Bal ve sprite çiçeklerinin nektarı gibi. Benim seçtiğim bira ve onun en sevdiği tatlı gibi. Valora'nın sunduğu en iyi şey.

Bunun uzun sürmesini isteyerek hareketlerimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Öpüşmemizi derinleştirirken vücudumu Dani'ninkine doğru yavaşça yuvarlıyorum.

İçimde belli bir gerilim yükseliyor ve bu şekilde boşalabileceğimi fark ediyorum. Baştan çıkarıcı hisler şaftımdan ruhuma doğru sekerek tüm varlığımı zevkle sarıyor.

Ve kendimi tutmaya çalışmanın nafile olduğunu biliyorum. Aramızdaki bağ bunu imkânsız kılıyor. Daha önce hiç bu kadar doyumsuz bir dürtü hissetmemiştim ve Dani'nin gücü de buna yardımcı olmuyor.

Şehveti sarhoş edici.

Tam şu ona sahip olamazsam gerçekten ölecekmişim gibi hissediyorum.

Uzun savaşlar sırasında haftalarca aç ve susuz kaldığım oldu. Açlık ve susuzluk beni öldüremese de, yine de içimi kemiren bir ağrıyor.

Eşime olan arzum bin kat arttı, ama bir şey beni onun ırzına geçmekten alıkoyuyor.

Sadece iznine ihtiyacım yok, yalvarmasını da istiyorum. Bunu onun da benim kadar istediğini bilmeliyim. Çünkü o da aynı karşı konulmaz dürtüyü hissederse, belki de romantik olmayan bir canavar olmama aldırılmaz.

Hiç kimseye kur yapmadım. Hiç aşk sözü vermedim. Hayatımda çoğu zaman kelimeler beni hayal kırıklığına uğrattı. En iyi yaptığım şey eylemdir ve kadınıma beni ne kadar delirttiğini göstermek üzereyim.

"Eğer herhangi bir şüpheniz varsa," diye soluyorum ağzına karşı. "Şimdi söyle bana."

Dürüst olmak gerekirse, kendimi ondan uzaklaştırabilir miyim bilmiyorum, ama istediği buysa denemek için elimden geleni yapacağım.

Elleriyle yüzümü çerçeveleyerek başını sallarken beni öpmeye devam ediyor. "Seni istiyorum."

"Ne kadar kötü?"

"Çok fazla. Her şeyden daha fazla."

"Lütfen de," diye mırıldanıyorum ağzına karşı ve o da hayal kırıklığıyla alt dudağını ısıyor.

"Lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen, Torius. Ama seni uyarmam gerek. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Tabii ki bilmiyor. Göz göze geldiğimiz ilk andan beri benim gibi o da sadakatle bekledi.

Şimdiye kadar Dani'nin diğer erkekleri denemekten kaçınıp kaçınmadığından emin değildim. Eğer beni hatırlamasaydı, kimse onu eşleşmemiş birçok genç fae'nin yaptığı şeyi yaptığı için suçlayamazdı - cinselliklerini denemek. Belli bir yaşa geldiklerinde, onları meraklarını keşfetmekten alıkoyan hiçbir şey yoktur. İnsan dünyasındaki bazı kültürlerde olduğu gibi bizim toplumumuzda da cinsel ilişki hoş karşılanmaz. Bazı fae'ler eşlerini beklemek gerektiğine inanır, ancak çoğumuz otuz bin yıl boyunca yaşayıp onları asla bulamayabiliriz, bu yüzden perhiz yapmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyoruz.

Dani'yi beşiğinde gördüğüm andan itibaren kaderi sorguladım. Hatta ona kızdım. Kaderimizi böyle uygunsuz bir zamanda ortaya çıkardığı için lanetledim.

Ama şimdi minnettarım. Çünkü şu anda hissettiklerimle -sahiplenici ve çaresiz- benim olana dokunmaya cüret eden herhangi bir fae'yi öldürebilirim. Dani'nin her zaman bana ait olduğunu bilmesine sevindim, çünkü Valora'ya döner dönmez cinayetle suçlanmaktan gerçekten nefret ediyorum.

"Sana ne yapman gerektiğini göstereceğim," diye arkadaşşıma güvence veriyorum. "Ve aramızdaki bağ seni yanlış yönlendirmeyecek. Ona güven. Bana güven."

"Seviyorum. İstiyorum," diye inliyor, başını arkaya yatırıyor ve gözlerini kapatıyor. "Bunu yapmaya devam et." Pelvisini eğerek ereksiyonuma sürtünüyor, dudaklarım boynuna giderken beni hızlanmaya zorluyor.

Orgazmı hızla yaklaşıyor ve biz daha çıplak bile değiliz.

İçinde bir şeyler hissettiğimde şaşırdım. Karnının alt kısmında bir ısı topu. İç uyluk kaslarında sıkılaşıma. Omurgasında yukarı ve aşağı karıncalanma.

Eğer o gelirse, ben de gelirim. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama eminim ki

O.

"Yatak," diye ısıırıyorum, onu kuru sikerken tek kelimelik homurdanmalara indirgeniyorum. "Henüz değil," diye emrediyor Dani nefes nefese. "Sadece-ah!"

Gömleğimi pençelerken, bacakları belimi ve salıveriliyor. O ısırmadan önce omzuma doğru bağılıyor. Dişlerinin acısı kendi orgazmımı engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

Henüz boşalmak istemiyordum ama bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dani kollarıma yapışırken aletimdeki basınç artıyor. Zevk dalgaları içime çarptığında ağzım açık kalıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Henüz tohumumu dökmeye başlamadım bile, ama hisler şimdiden uhrevi.

Ter ve titreme.

Kıvrılan ayak parmakları ve tüylerin diken diken olması.

Zihinsel formda ecstasy.

Aramızdaki bağdan ya da Dani'nin yeteneğinden -muhtemelen ikisinin birleşiminden- dolayı bir gayzer gibi fişkırıyor, daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde boşalıyorum. Dani'yi duvara , sikim titreşirken onu oraya sabitliyorum. Sıcak fiskiyeler pantolonumun içine fişkırıyor, kotumu kaplıyor ve

gömleğimin üzerine.

İnliyorum ve yüzümü Dani'nin boynuna gömüyorum. Nefes nefese, onun tatlı kokusunu içime çekiyorum ve her damlası içimden çıkana kadar hırıltılı sesler çıkarıyorum.

Bu küçük elektrik kıvılcımları tenimizin çeşitli yerlerine çarpıyor - ellerimin onun esnek sırtını kavradığı yere, kollarımız boyunca ve dudaklarımın teniyle birleştiği yere. Sanki bağ şöyle diyor: *Yakın ama yeterince iyi değil. Devam et.*

Dani'nin boğazını öpüyorum, atardamarındaki *güm, güm, güm* sesinin benim kalbimin ritmiyle eşleştiğini hissediyorum. "Bu beklenmedik bir şeydi."

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor, sesi sersemlemiş bir şekilde benimle oynarken.

Saç.

"Ne istersek."

"Bağ hala tamamlanmadı."

"Bu kolayca halledilebilir." Aletimin hala tohumlarımla damladığını ve ereksiyonumun azalmadığını fark ettiğimde şaşırdım. Aslında, her zamankinden daha sertim ve eşime olan arzum hiç doymamış.

Duvardan uzaklaşarak dizlerimi yatağın kenarına koyuyorum ve Dani'yi sırt üstü yatırıyorum. Kalçalarımı genişletiyorum, bu sırada onunkileri de açıyorum.

Pantolonunun düğmelerini açacak kadar uzun süre kendimi ondan uzaklaştırıyorum. Sabırsızlıktan fermuarı el yordamıyla açıyor ve bacaklarındaki kumaşı nazikçe sıyrıyorum. Arkamda bir yerde yere savrulduklar.

"Oh, Prenses," diye mırıldanıyorum sıırılsıklam olmuş külotuna bakarken. "Çok güzel."

Beyaz ipeksi kumaş kabarık kedi dudaklarının üzerine gerilmiş ve nemli nokta neredeyse transparan hale getiriyor.

"Neden hâlâ giyiniksin?" Dani sabırsızca homurdanıyor ve beni bilerek bir arzu patlamasıyla fırlatıyor.

O kadar ağır basıyor ki neredeyse devrilip onun üzerine yığılıyorum.

Bir elimi başının yanına koyarak kendimi destekliyorum ve sıırıyorum.

"Hiç adil değil."

Gömleğinin üzerinden göğüs ucunu ısırarak için eğildim. Nefes nefese kalarak yukarı doğru kalktı ve geniş memesini yüzüme çarptı.

Çok fazla alay.

Yeterince sikişmiyor.

Bir çekistirme ve çekistirme telaşıyla kalan giysilerimizi çıkardık.

Kolumu Dani'nin sırtının altından geçirerek onu yatağa çekiyorum ve başını yastığa koyuyorum. Parmaklarım omurgasının altında esniyor ve parmak uçlarımı kıcının kıvrımına doğru sürüklüyorum. Göğüslerimiz birbirine değiyor, aldığımız her nefesle meme uçlarımız birbirine sürtünüyor.

Onun çıplak vücudunu benimkine yaslamak cennet gibi ve ona hayran olmak için biraz zaman ayırmalı mıyım, yoksa onu şimdi becerip daha sonra doyduğuma mı bakmalıyım diye tartışıyorum.

Bakışlarım hızla onun esmer pembe meme uçlarından, fildişi teninden, lavanta rengi gözlerinden ve sol şakağındaki üç açık kahverengi noktadan geçiyor.

Çillerini öptükten sonra aramıza bakıyorum.

Sikimden daha fazla uyarılma sızıyor ve Dani'nin parlayan amına damlıyor. Sularımızın birbirine karıştığını görmek ilkel tarafıma bir şeyler yapıyor.

Evet, önce sevişeceğiz.

Şaftımı kavrayarak başımı onun yarığına götürüyorum ve ıslaklığımızı sıkarak seksinin üzerine yayarak kaydırıyorum. Yukarı ve aşağı, titriyorum

Hassas ucum Dani'nin dar deliğinden şişmiş klitorisine doğru kayıyor.

Bir sonraki geçişte, kendimi onun girişine çentikledim.

Hevesle kıpırdanıyor, parmaklarıyla kalçalarımı okşuyor ve sonra uzanıp kıcımlı avuçluyor.

İnatçı bir inilti çıkararak beni öne doğru çekiyor ve içine girmeye zorluyor.

"Madem ısrar ediyorsunuz..." Boğuk bir şekilde törpüledim.

Ağırlığının işin çoğunu yapmasına izin vererek, onun rahat kanalına giriyorum.

Şişko kafam ipeksi bir sıcaklığa gömülürken, anlaşılmaz bir ses çıkarıyorum. Homurtu ile hırıltı arasında bir ses -savaş sırasında çıkardığım seslerden farklı değil- ve Dani'nin inleme ve iç çekişlerine mükemmel bir şekilde karışıyor.

Onda hiç acı hissetmiyorum. Söylentiye , eğer kaderindeki eşiyse birlikte olursa, bekaretini kaybettiğinde dişi için hiçbir rahatsızlık olmazmış. Ama bu sadece tam kanlı bir fae ise. Dani değil, bu yüzden endişeliyim.

"Bana iyi olduğunu söyle."

Arkadaşım ağırlaşmış gözlerle bana bakarken hızla başını sallıyor. "Kendimi çok tok hissediyorum."

"Kendini çok daha tok hissedeceksin."

Dirseklerimi yatağa sabitleyerek, ellerimi Dani'nin omuzlarının altından geçirip biraz kaldıraç alıyorum. Sonra ileri doğru sürüyorum, onu tamamen horozumla kazığa oturtuyorum.

Ağlıyor ama canı yandığı için değil.

Dani'nin memnuniyeti benimkinin üzerine yığılırken, şimdiye kadar hissettiğim en yoğun zevkle patladım.

Artık çiftleşen çiftlerin neden ellerini birbirlerinden uzak tutamadıklarını biliyorum. Birlikte olmaya, sürekli sevişmeye nasıl bu kadar bağımlı hale geldiklerini anlıyorum.

Ruh bağlantısı sonsuz bir haz çemberidir. Dani'nin duyguları benimkilerle, benimkiler de onunkilerle güçleniyor.

Neredeyse çok fazla.

Onun içinde olmanın ne kadar harika olduğuna o kadar kapılıyorum ki, beni ele geçiren güce karşı koyamıyorum ve farkına bile varmadan onu vahşi bir canavar gibi azdırıyorum.

Tüm düşüncelerim birleştiğimiz yere odaklanmış durumda. Yarıya kadar çekiyorum, sonra tekrar içeri itiyorum.

Her itiş bir öncekinden daha iyidir.

Islak. Sıkı. İpeksi. Sıcak.

Dani, vücudu benimkinin altında zıplarken, "Tor-Torius," diye nefes alıyor. "Evet, aşkım?" Hızlı vuruşlarla içine pompalamaya devam ediyorum.

İnleyerek başını sallar. "Bilmiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Seni daha derinde istiyorum."

"Girebildiğim kadar derine girdim." Bunu, sikimi kabzasına kadar gömüp duvarlarını sonuna kadar gererek gösteriyorum.

Ayak parmakları baldırlarıma doğru kıvrılırken sızlanıyor. "Bağ yüzünden. Beni deli ediyor."

Haksız değil. Çiftleşmemizde hayvani bir içgüdü var.

Tahvile istediği şeyi -tamamlamayı- verene kadar üzerimizdeki baskıyı hafifletmeyeceğinden şüpheleniyorum.

Sadece ilk seferimizin uzun sürmesini istedim. Prensesler yavaş ve tatlı olmayı hak eder, ama ben nazik bir adam değilim. Hiç olmadım.

Görünüşe göre, Dani aldırıyor. Aksine, hoşuna gitmiş gibi görünüyor.

Arasında inliyor ve inliyor, o Mırıldanıyor
saçma Lütfen,

Daha sert ve daha hızlı gitmem için yalvarıyor. Ona her şeyimi vermemi istiyordu.

Prensesim için her şeyi yaparım.

Pozisyonumuzu değiştirerek kollarımı Dani'nin dizlerinin altından geçiriyorum. Gözlerinde bir soruyla bana bakıyor. Kaç farklı şekilde sevişebileceğimiz hakkında hiçbir fikri yok ama ben ona müthiş bir gösteri yapmak üzereyim.

Bacaklarını omuzlarıma koyarak vücudunu ikiye katlıyorum.

Bu şekilde inanılmaz derecede daha sıkı ve içine daldığımda, tenime yayılan karıncalanmalar ve tüm tüylerimin diken diken oluşu karşısında nefesim kesiliyor. Tüm vücudum titriyor, neredeyse ezici bir duyguyla titreşiyorum.

Ne yazık ki Dani'nin bacakları aramızda olduğu için onu öpemiyorum.

Oh, pekala.

Sonra öpüşmek için bolca vaktimiz olacak.

En azından göğüsleri ellerim için tamamen erişilebilir durumda. Tümseklerine masaj yaparak etlerini sıkıyorum ve çılgınca itişlerimle aynı ritimde meme uçlarını kızdırıyorum.

Dani o kadar ıslak ki, ona her vuruşumda amından erotik gıcırdama sesleri geliyor. Başını ileri geri sallıyor ve tırnaklarını kollarımın üzerinde gezdirip duruyor. Çiziklere aldırmiyorum ama yavru bir kaplan tarafından saldırıya uğramış gibi görüneceğim.

Ro ve Isla'nın soruları olabilir. Dani'ye çok sert davrandığımı düşünebilirler.

Açıkçası bunu pek önemsemiyorum ama farklı bir şekilde bitirmeye karar verdim.

Dani'nin bacaklarını sola doğru döndürerek, onu yan yatırırken içinde sabit kalıyorum.

Bana gözlerini kırıştırırken gözleri uykulu ve şaşkın görünüyor. "Ne-"

Ne yaptığımı merak etmesine fırsat vermiyorum, çünkü onu yüzüstü çevirip arkadan becermeye başlıyorum. Alt karnım yüksek sesle kıcına çarpıyor ve onu o kadar sert beceriyorum ki, tüm vücudu yatakta yukarı doğru kayıyor.

"Oh!" bağılıyor, yastığı bir avuç kavrayarak.

"Eğer tutunacak bir şey istiyorsan," diye homurdandım, "bana tutun."

Ona elimi veriyorum, parmaklarımızı birleştirirken onu yere sabitliyorum. Onu tam istediğim yere getirdim. Yatağın üzerinde dümdüz yatarken, tamamen benim merhametime kalmış durumda.

Dostum.

Benim güzel prensesim.

Onu çok az tanıyorum ama şimdiden hayatımın ışığı oldu.

Ona duyduğum sevgi aşktan daha büyük. Tarif edilemez, ona olan hislerimi etiketlemek için kullanabileceğim herhangi bir dildeki herhangi bir kelimeyi aşıyor.

Omzuna özensiz öpücükler yağdırırken, taşaklarım sıkılaşıyor ve tüm kaslarım gerilirken ona sürtünüyorum.

Etrafımdaki havada küçük kıvılcımlar patlıyor ve doruğa ulaşmak üzere olduğumu fark ediyorum.

"Bana bak," diyorum ve Dani başını çeviriyor.

Gözlerimiz kilitlendi.

İşte bu kadar.

Bizim

anımız.

Hayatımızın geri kalanı şimdi başlıyor.

Dani omurgasını eğerek kıcını biraz kaldırıyor ve beni geri itiyor. İçinde o kadar derin bir noktaya vuruyorum ki, duvarları sikimin etrafında kenetlenmeden hemen önce çığlık atıyor. Çığlık atarak yatağı pençeliyor ve orgazm olurken bacaklarını tekmeliyor.

Kıvılcımlar büyüyor, parlak patlamalara dönüşüyor ve sikim güçlü bir şekilde nabız atıyor.

Dikkatimi dağıtacak başka şeyler olmadan bedenimin her şeyi hissetmesine izin vermek için gözlerimi kapattığımda, sıcaklık olarak kendini kutlayan eş bağının zar zor farkındayım

Tohumlarım Dani'nin vücuduna akıyor.

Kaderin bağlantıyı duyurma yönteminin her zaman biraz gösterişli ve şatafatlı olduğunu düşünmüşümdür.

Daha çok eşime ve içimizde bir şeylerin tıklanma şekline odaklandım. Ruhlarımız birleşiyor ve bana daha önce hiç sahip olmadığım bir içsel güç veriyor. Nadir bir memnuniyet.

Doğru hissettiriyor.

Var olma amacım tamamlandı. Savaşmak, öldürmek ve savunmak için değil. Bugün ve sonraki her gün, sadece eşimi mutlu etmek için yaşayacağım.

Şaftım bir kez daha sarsılana, tamamen tükenene kadar Dani'nin kaygan amına girip çıkmaya devam ediyorum.

Yere çökerek, ağırlığımla onu ezmek için kendimi dirseklerimin üzerinde tutuyorum. Çenesini kavıyorum ve dudaklarımı dudaklarına götürüyorum.

Yavaşça öpüşüyoruz. Sevgiyle.

Ne de olsa, az önce ona o kadar kaba davrandıktan sonra ona telaşsız öpücükler borçluyum.

Yine de çiftleşmemizden en ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. Huzurlu bir mırıltı çıkararak elimi kendi eliyle kavıyor.

"Sanırım önemli bir şeyi unutmuş olabiliriz." Avucumu öpüyor.

"O da ne?" Zorlukla konsantre olabiliyorum çünkü sıkım dolmaya başladı. Tekrar. Hâlâ Dani'den ayrılmadım ve görünüşe göre vücudum da ayrılmamı istemiyor.

"Yeminler mi?"

Oh, grev. Aramızdaki bağı tamamlama ihtiyacına o kadar kapılmıştım ki, önce Dani'ye vermem gereken sözü tamamen unutmuştum.

Geç olması hiç olmamasından iyidir sanırım.

Burnumu onun terli saç çizgisine sürterek, "Neden birlikte söylemiyoruz?" diye öneriyorum.

Biraz gülümseyerek başını sallıyor.

Onun tatlı kokusunu içimize çekerek ve yıllardır söylemek istediğim sözleri söyleyerek birbirimize şu sözü veriyoruz: "Şafaktan alacakaranlığa, alacakaranlıktan şafağa kadar, asla bir başkasını sevmeyeceğim."

Ruhlarımız birbirine daha da sıkı kenetlenirken Dani'nin gücünden bir sevinç patlaması geliyor.

Artık birbirimize çok sıkı bağlıyız.

Yine de eksik olan bir şey var. "Bağlılık nesnelerimiz," diye yakınıyorum. "Sana verecek hiçbir şeyim yok. Bugün bunun olmasına hazırlıklı değildim."

Ben kendimi daha fazla başarısız hissetmeden Dani gülümsüyor ve başını sallıyor. "Umurumda değil. Tek istediğim sensin."

O kadar mükemmel ki. Dürüst olmak gerekirse, bugün günümüzde ne takas edeceğimi şaşırmış durumdayım. Zaten her şeye sahip olan birine ne verirsin ki?

Aklıma bir fikir geldi. "Ya sana başka bir şey verirsem? Başka bir yemin. Sadece bizim için bir söz."

"Dinliyorum."

"Dani, göz göze geldiğimiz andan itibaren bana sahip olduğunu söylerken ciddiydim. Beklemek zorunda olmamız önemli değildi. Dünyalar kadar uzakta olmamız aramızdaki bağda hiçbir şeyi değiştirmede. Nerede olursak olalım ya da aramızda ne kadar mesafe olursa olsun, biz her zaman birbirimize ait olacağız. Bu yüzden, sana yemin ederim ki: *Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda, ben senin olacağım ve sen de benim olacaksın.*"

"Bu gerçekten hoşuma gitti," diye cevap veriyor, sesi duygu yüklü, sonra yemini bana tekrarlıyor.

Yeminimiz. Sadece bizim için.

Bağlayıcı kelimeler içimizde katılaşp somut bir şeye dönüşürken kalplerimiz çarpıyor.

Ben tamamladım. Mutlu bir adam olarak ölebilirim diyeceğim ama bu doğru değil. Çünkü bu kadınla binlerce yıl geçirmek istiyorum. Kalan günlerimizi bu ucuz handa geçirmek zorunda kalsak bile, tatmin olurum.

Burada geçirdiğim süre boyunca büyük ölçüde azalmış olan suyu kontrol etme gücüm aniden kontrol edilemez seviyelere yükseliyor. Bu eş bağının bir sonucu ya da bir hediyesi. Nasıl baktığınıza bağlı. Ve ne kadar zarar verdiğine.

Düşün açıldığını duymadan önce binanın borularından bir inilti geliyor. Lavabo da öyle. Tuvalet sifonu çekiyor ve dışarıdaki yangın musluğu patlıyor.

"Umarım kasabayı su basmaz," diyorum, Dani'yi güldürüyorum ve kıkırdamalarla amcığı sikimin etrafında kasılıyor. İnledim. "Henüz bedeninden ayrılmak istemiyorum. Bu anın devam etmesini istiyorum." Dudaklarından öpüyorum. "Ve devam etmesini." Burnunu. "Ve devam et." Yanağından.

Bana utangaç bir şekilde gülümsüyor ve az önce yaptıklarımızdan sonra nasıl bu kadar masum görünebildiği beni şaşırtıyor. "O zaman bir süre böyle kalalım."

Sonraki birkaç saat boyunca, pozisyon değiştirmediğimiz ya da vücutunun farklı bir deliğine hükmetmediğim sürece sikimi Dani'den çıkarmıyorum.

Sertleşene kadar kendimi onun içinde tutuyorum, sonra sikişmeye devam ediyoruz. Ve neredeyse mümkün olan her şekilde seviştik. Onu tekrar arkadan alıyorum, bu sefer kıcını tutmak için vücutunun altına yastıklar yerleştirdim. Hava.

Kendimi onun istekli ağzına boşalttım. Tüm göğüslerine boşaldım.

Dudaklarından damlarken, amından sızarken ya da teninden aşağı akarken tohumumun görünüşünü seviyorum.

şimdi o üstte. O kucağımdayken ben oturuyorum ve o da bana şiddetle biniyor, nefes nefese kalıyor ve terliyor. Parmaklarımı sırtına geçirerek vücutunu kendime doğru çekiyorum. Arkamdaki yatak başlığı duvara çarpmaya devam ediyor ama ne kadar gürültülü olduğumuzu umursamayı bıraktım.

Ayrıca, dışarıda bir tür sokak festivali yapılıyor gibi görünüyor ve bizim seslerimizi bastırıyor. Duvarların ötesinde müzik, sesler ve araba kornaları duyuyorum. Ateş ve yemek kokusu içeri doluyor ve midemin guruldamasına neden oluyor.

Dani nefes nefese üzerimde dolaşmaya devam ederken, "Sanırım akşam yemeğini kaçırdık," diyor.

Birbirimize dokunmayı konuşacak kadar uzun süre bırakamadığımız için, seks sırasında sohbet etmeye başladık.

"Yakında bir şeyler yememiz ve içmemiz gerekecek," diyorum ona. "Bedenlerimiz insan dünyasında ihmal edilmekten hoşlanmıyor."

Eli göğsümden yukarı kayıyor ve bir parmağını hassas kulak mememin yuvarlak kısmında gezdiriyor. "Uçlarını kaybetmen ne kadar sürdü?"

"Yaklaşık yedi gün."

Kalçalarını döndürerek pelvisini öyle bir eğiyor ki klitorisi karnımın alt kısmına sürtünüyor. İnliyor, gözlerini kapatıyor ve başı geriye düşüyor. "Benim için bir gecede oldu."

Ensesini kavırıyorum ve o sevimli çillere bir öpücük konduruyorum. "Annenden çok şey miras almışsın. Sende Quinn'den çok şey görüyorum."

"Bu kötü mü?" diye soruyor tereddütle, kirpiklerinin arasından bana bakarak. "Eş olarak tam kanlı bir fae almadığın için hayal kırıklığına mı uğradın?"

Kalçalarını biraz fazla sert kavrayarak, mirasını ne kadar az önemsediyimi ona göstermek için yukarı doğru ittim. "Böyle bir şeyi nasıl merak edersin?"

"Dünyamızda Fae olmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Kendinden şüphe etmene kim sebep oldu?" Gerginim, eşime hakaret eden herkesin kılıcımın ucuyla tanışmasına hazırım.

Ama Dani hafif bir kahkaha atarak artan öfkemi bastırıyor. "Hiç kimse. Aslında Gece Diyarı'nda oldukça seviliyorum ama bunun nedeni gücümle insanları etkilemem mi bilmiyorum. Küçükken herkesin onayını çok isterdim. Ne zaman kasabaları ziyarete gitsek, içimden iyi duygular fışkırırdı. Ve herkes benim etrafta olmamdan hoşlanırdı çünkü bu onları mutlu ederdi."

Kimseyi öldürmek zorunda olmadığım gerçeğinin verdiği rahatlıkla, "Sabah Valora'ya geri döneceğiz," diyorum. Dani sertleşti. Neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir hareket ama nedenini merak ediyorum. "Dönmek istiyorsun, değil mi?"

"Bir gün." Omuz silkiyor. "Bir süre burada seninle kalmaktan mutluyum. Bak ne kadar eğleniyoruz."

Gerçekten eğlenceli.

Böyle giderse bu gece uyuyabilecek miyiz, bile bilmiyorum.

Dani'nin terli omzunu yalıyorum, tuz ve tenin büyüleyici tadıyla ürperiyorum. "Benim harika dostum, sende bir savaşçının dayanıklılığı var."

"Seninle birlikte olmak için on sekiz yıldır bekliyorum. Bunu bir şekilde içimden atmalıyım."

Kaşlarım çatılıyor, hareketlerini durdurmak için omuzlarını kavriyorum. "On sekiz yıl mı? Ne demek *on sekiz* yıl?"

CHAPTER 7

Dani

Oops. Torius'un yaşımı bildiğini varsaymıştım.

Yanlış varsayım.

Burun deliklerinin açılmasından ve vücuduma çarşafıla örtmeyi tartışıyormuş gibi bakmasından, onu bu işe biraz daha alıştırmam gerektiğini anlıyorum.

"On sekiz yaşında mısın?" Torius kuşkuyla sorar.

"Gelecek ay on dokuz yaşına giriyorum," diyorum, yuvarlamanın yardımını olur umuduyla. Olmadı.

Torius bugün ilk kez aramıza mesafe koydu. Beni üzerinden kaldırıyor, siki içimden kayarken yüzünü buruşturuyor. Sonra beni yatağa bırakıyor ve yatağın kenarına doğru kayıyor.

Dirseklerini dizlerine dayayarak ellerini birbirine kenetliyor ve gözlerini kaçırıyor. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü sen sormadın. Dünyalarımız arasında zamanın nasıl işlediğini biliyorsun," diye belirtiyorum. "Birkaç saat önce herhangi bir rezervasyonun yoktu."

"Seni daha önce gördüğümde, o kadar... şehvetli görünüyordun ki, günlerin nasıl geçtiğini anlamadığımı sandım."

Özür dilerken bu konuda bir şeyler söyledi ama zaman çizelgesinin neleri içerdiğini detaylandırmadı. Hesaplamaları onun yaptığını düşünmüştüm ama artık aynı fikirde olmadığımı hissediyorum.

Kaşlarımı çattım. "Bana bak, Torius."

Başını bana doğru çeviriyor ama bakışlarını hâlâ başka bir yerde tutuyor. "Sen bir çocuksun, Dani."

"Sizi temin , . Cidden, kadar . Büyütülecek bir şey değil."

"Bunun önemli bir şey olmadığını nasıl söylersin?" Yataktan kayan Torius yüzünü buruşturarak dudaklarını büktü. "Seni kirlettim."

Tüm çıplaklığıyla duruyor, siki . Elimin altındaki yastığı çekerek erkekliğini örtüyor.

Ona bir bakış attım. "Gerçekten mi, Torius? Şimdi de utangaç mı olacaksın?

Her şeyden sonra -yani yaptığımız *her şeyden* sonra-

Bir kesme hareketi yaparak sözümü kesti. "Ben bir suçluyum. Bunun için idam ."

"Kes şunu." Sinirlenmeye başlıyorum. Öfkemin konuşmamızı olumsuz etkilemesini istemiyorum, bu yüzden sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Öncelikle, babam sana bir şey olmasına asla izin vermez. İkincisi, bir insan olarak tamamen olgunlaştım. Ben bir yetişkinim. Tıpkı kulak uçlarımı bir gecede kaybettiğim gibi, vücudumun geri kalanı da değişti. Üçüncüsü -ve en önemlisi- kadınların rıza yaşıyla ilgili kurallar çağıdı. Neden yirmi bir sihirli bir sayı?"

Torius kaşlarını birbirine yaklaştırıyor. "Çünkü dişi fae'lerin doğurgan hale geldiği ortalama yaş bu."

"Aynen öyle. *Ortalama* yaş. Bazıları daha erken hazır olur. Bu gerçeği bir kenara bırakırsak, doğurganlık neden kararlarımızı belirlemek zorunda? Ya hiç doğurgan olmazsam? Birçok kadın hayatı boyunca kısır kalıyor. Ya da kırk beş yaşına geldiğimde doğurganlığım tamamen ortadan kalkarsa? Kendim için düşünme yeteneğim aniden yok mu olacak?"

Torius, "Hiç düşünmediğim noktalara değiniyorsun ve bu beni rahatsız ediyor," diye kestirip atıyor.

"Bazen kuralların yeniden gözden geçirilmesi gerekir. Yeni bir çağa hoş geldin dostum."

"Bana dostum deme. Bu beni de tuhaf hissettiriyor." Sertçe yutkunuyor. "Yasayı değiştirmeyi düşünüyor musunuz? Rıza yaşı kadınları korumak için konuldu."

"Bunu anlıyorum ama kendimi korunmasız ya da ihlal edilmiş hissetmiyorum." Kükrüyorum. "Bak, ikilemimiz için bir çözümüm var. Bir süreliğine insanlar aleminde takılalım."

Torius birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor ve ardından, "Sanırım burada kaldığımız sürece hiçbir kuralı ihlal etmiyoruz," diyor.

Vardığı sonuçtan mutlu görünmüyor. Daha çok istemediği bir durumu kabullenmekte kararlı gibi.

Onu asla kendi ahlaki kurallarını çiğnemesine neden olacak bir duruma sokmak istemedim - ne kadar modası geçmiş olursa olsun. İlişkimiz hakkında yanlış düşündüğü çok açık ve bu beni üzüyor.

"dilerim," diye içtenlikle özür diliyorum, gözlerim yanıyor.

Torius sonunda doğrudan bana bakıyor ve yüzü yumuşuyor. "Prenses, ağlamayın. Buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

Burnumu çekerek, gözyaşlarımı uzak tutmak için burnumun kenarını sıkıyorum. "Benim için nasıl bir şey olduğunu anlamıyorsun. Sen gittin, Torius. Beni terk ettin. Dayanabildiğim kadar dayandım. Ta ki artık yapamayana kadar. Ve şimdi pişmanlıkların var-"

"Senden pişman değilim." Tekrar oturuyor ama hâlâ bana uzanmıyor. "Suçluluk duygum daha çok bugün için üzgün olmadığım gerçeğiyle ilgili. Hem de hiç."

"Öyle mi?"

"Evet. Hayatımda geçirdiğim en güzel gün. Kirian ve Quinn'e birlikteliğimizi söyleyeceğim için heyecanlıydım. Bizim için mutlu olmalarını istedim."

İyimser bir şekilde "Olacaklar" diyorum, sonra da "Bir gün" diye düzeltiyorum.

"Emin misin? İkimiz de onları kandırdıktan ve arkalarından iş çevirdikten sonra mı?"

"Babam seni seviyor. Senin hakkında nasıl konuştuğunu görmelisin. Sanki sen kralsın ve o da senin tebaan. Tüm diyarlarda senden daha fazla saygı duyduğu kimse yok. Hiçbir şeyin bunu değiştirebileceğini sanmıyorum."

"Umarım haklısındır." Torius elimle oynarken sessizlik uzuyor. "Burada ne kadar yaşamalıyız?"

"Birkaç hafta. Belki aylar. İnsanların yaşımı unutmaması için yeterli bir süre."

Başını sallıyor. "Sizin büyük bir fedakârlık. Sevdiklerini özleyeceksin."

"Sen benim sevdiğimsin, Torius. Benim bir tanem."

Biraz gülümsüyor ama hâlâ yakınlığımızdan ve soyunmuş halimizden rahatsız görünüyor. Gözleri duvardaki bir noktadan vücuduma doğru gidip geliyor. Gözlerini göğüslerimden alamıyor gibi görünüyor ve bana olan çekiminin kontrolden çıkması hoşuma gidiyor. Çünkü ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum.

Şimdi bile, ilk kavgamız olduğunu düşündüğüm şeyin ardından, aletini içime nasıl soktuğunu, beni nasıl açtığını hatırlıyorum. İçimi dolduruşunu. Tekrar tekrar içime boşalmasını.

Torius hırlıyor ve gözleri kararıyor.

Ona masum bir gülümseme verip omuz silkiyorum.

Arzularımın bağımız aracılığıyla yayılmasına engel olamam. Ayrıca, çiftleşmemizden dolayı gücüm arttı. Elimden geleni yapsam bile onu dizginleyemem.

Yatağı okşayarak, ona olan sevgimin dışarı akmasına izin verdim. "Bana geri döner misin?"

Yer değiştiriyor, tereddüt ediyor. "Sana tekrar dokunabilirim." "Güzel. Ben senin karınım. Senin için karşı konulmaz olsam iyi olur."

Yastığı bırakarak aniden bana saldırdı. Geriye düşerken gülüyorum ve ciyaklıyorum ve o da ellerimi yatağa sabitliyor. Boynuma geçmeden önce dudaklarımı öpüyor.

Dişlerini tenimde gezdirirken göğsünden derin bir ses yükseliyor. "Asla doyamayacağım. Asla."

Bacaklarımı açıp sikinin zonklayan girişimi dürtmesine izin verirken içimden yeni bir ıslaklık sızmaya başladı bile. "Ben de yapmayacağım."

Torius dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve ilerlemeye başlıyor. Daha yolun yarısına bile gelmemişti ki kapı çalındı.

İkimiz de donup kaldık.

"Leydim," diyor Isla dışarıdan. "Eşyalarımı almam gerekiyor."

Zavallı arkadaşım. Bütün gün dışarıda kaldı. Torius'u restoranda bulduğumuzda öğlen civarıydı. Şimdi dışarısı karanlık. Komodinin üzerindeki saate baktım.

10:02.

Neredeyse on saattir seks yapıyoruz.

Torius isteksizce benden uzaklaştı. Kendimi bir çarşafa sararak pantolonunu ona fırlatıyorum. Kapıya doğru giderken, kadınlık organlarımdaki acıyı fark ettim. Garip bir şekilde, bu ağrı hoşuma gitti. Bana yaptıklarımızı hatırlatıyor ve onu yeniden arzulamama neden oluyor.

Kapıyı dışarı bakacak kadar açtığımda birkaç şey fark ettim.

Birincisi, ne kadar gürültülü olduğu. İkinci kattaki balkonu geçince sokaklar insanlarla doluyor. Birkaç farklı grup kurulmuş, birbiriyle uyumlu olması gerekmeyen bir müzik karışımı yaratıyor.

İkincisi, insanlar kötü melodili şarkıları umursamıyor. Hala dans ediyor, gülüyor ve koşuyorlar. Çocuklar musluktan akan suyun içinde oynuyorlar. Birçok çift öpüşüyor ve birbirlerine sürtünüyor. Sanırım park etmiş bir arabanın içinde terli vücutlar görüyorum.

Dizginlenemeyen güçlerim epey olay çıkarıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde, daha öncekinden farklı bir kıyafet giymiş olan arkadaşşıma bakıyorum. Bu seferki sadece beyaz bir atlet ve jean şort.

"Değişmişsin," diye gözlemliyorum. "Alışverişe mi gittin?"

"Ro ve ben buluştuk. Restoranın dışında biri üzerime kustuğu için bana bazı kıyafetlerini ödünç verdi."

Yüzümü buruşturdum. "Bunun için çok özür dilerim. Gerçekten bir kargaşaya neden oldum. Şüpheli dedikodulara yol açtım mı?"

Isla başını sallar. "Bu konuda endişelenmeyin. Muhabirler olayla ilgili bir yaptılar, ancak yaygın gıda zehirlenmesini suçluyorlar."

Ah. Annemin bana insanların her şeyin mantıklı bir açıklaması olmasını sevdiğini söylediği bir zamanı hatırlıyorum. Birinin büyüden şüpheleneceğinden biraz endişelenmişim ama daha iyi bilmeliydim. "Çıldırmanın gerçekten de büyük bir yanlış anlaşılma idi. Şimdi bu konuda kendimi çok aptal hissediyorum."

Isla bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Çok daha iyi görünüyorsun."

Başımı sallayarak içeri girebilmesi için kapıyı açıyorum ve üzerimde sadece bir çarşaf olduğunu görünce kaşları havaya kalkıyor. "Aman Tanrım. Sen...?"

Sırıtarak biraz zıpladım. "Evet. Biz de yemin ettik. Bu iş tamamdır." "Bu hızlıydı." O Torius'a bakıyor. "Tebrikler, Senin Ekselansları."

Kaşlarını çatan Torius . "Neden bana öyle diyorsun?"

Isla dolaşıyor. "Sen prensesle evlisin. Bir gün kral olabileceğinizi varsaymak mantıklı olur."

"Şimdilik Torius'ta ısrar ediyorum ama saygınız için minnettarım," diyor ona. "Size bir oda ayarlamamı ister misiniz?"

Tam o sırada duvarın diğer tarafından inleme ve vurma sesleri geliyor. Ve şimdi dinlediğime göre, her yerde seks sesleri olduğunu fark ediyorum.

"Ro otel odasındaki kanepesinde uyumama izin veriyor." Isla kızarıyor, kollarını kavuşturuyor ve tüm bu olanlardan rahatsız olmuş gibi dudağını ısırıyor.

sevgi gösterileri.

Keşke onu bundan koruyabilseydim. Gençken uğradığı saldırı ve görev sırasında ölen Tibbs adında bir Gündüz Diyarı askeriyle yaşadığı kısa flört dışında, erkeklerle olan deneyimi çok sınırlı. Yakınlık konusu onu sık sık huzursuz ediyor.

Isla kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, önümüzdeki bir iki gün boyunca şehrin bu kısmından uzak duracaktır. En azından benim yüksek gücüm biraz azalana kadar.

Torius cebini karıştırır ve beyaz plastik bir kart çıkarır. "O zaman benim odamı alın. Ro'nunkine bitişik. Kendine ait bir yerin olacak." Hararetili gözlerini bana dikti. "Bizim de kendi odamız olacak."

Evet. Evet, yapacağız.

CHAPTER 8

Torius

Geçtiğimiz iki gün hayatımın mutlak mutluluğu oldu. Ve çok beklenmedikti.

Dani'nin harika bir eş olacağını hep biliyordum ama o hayal ettiğimden çok daha fazlası. En çılgın hayallerimi bile geride bıraktı.

Maceracı biri, bu da benim savaşçı kalbime iyi geliyor. Go-cart yarışına katıldık - ikimizin de daha önce motorlu bir araç kullanmadığını düşünürsek ilginç ve korkutucu bir deneyim. Kaya tırmanışı daha çok benim hızımdaydı, kelime oyunu yapmak istemedim. Ve ormanda ziplining yapmak Dani'nin favorisiydi.

Hayatı bu kadar çok sevmesine bayılıyorum. Yaptığımız her şey ve gördüğümüz her yer hakkında çok tutkulu.

Etrafımızdaki kültüre kendini kaptıran Dani, sokak pazarlarından alışveriş yapıyor, rengarenk elbiseler ve el yapımı mücevherler satın alıyor. Öğle ve akşam yemekleri için sık sık köşedeki taco kamyonuna yürüyoruz. Kaldırımlarda müzisyenlerin yanından geçtiğimizde ya da açık hava verandalarında şarkılar çalındığında hoşuma gidiyor, çünkü Dani her zaman ritme göre hareket ediyor ve seksi kıçını sallıyor. Geceleri, birbirimizin vücudunun her santimine dokunmanın arasında film izliyoruz. Dani bazen daha insani konuşmayı öğrenebilmek için oyuncuların repliklerini tekrarlamaktan hoşlanıyor ve onların küfürlü konuşmalarından zevk alıyor.

Ve çok zeki. Telefonumu nasıl çalıştıracağımı anlamam beş günümü aldı ama o hemen anladı. Teknolojiye olan hayranlığını eğlenceli buluyorum. Müzik uygulamaları, oyunlar indirdi ve yaklaşık sekiz yüz selfie'mizi çekti. Sırf eğlence olsun diye dün Ro'nun dizüstü bilgisayarını kurcaladı ve benim için bir e-posta adresi oluşturdu.

BigBadAxe@mail.com

Kullanacağımdan şüpheliyim ama kuponlara kaydolmayı seviyor. Makyaj malzemelerinde yüzde yirmi indirim almak onun çok hoşuna gidiyor. Sonra bizim için Danius Night adıyla birkaç sosyal medya hesabı oluşturdu.

Çok zekice.

İlk başta kalma konusunda endişeli olsam da, Dünya'yı geçici evimiz yapmaya karar verdiğimiz için mutluyum.

İnsanlık âlemi özgürleştiricidir. Politika ya da sosyal statü hakkında endişelenmemize gerek yok. Kimse bizi birlikte olduğumuz için yargılamayacak, ki bu iyi bir şey çünkü kalbime demir bir çivi saplanması tehdidi altında bile Dani'den uzak durabileceğimden şüpheliyim.

Tüm altınlarımızı rehin verdikten sonra, en az iki ay rahat yaşamak için bütçe ayırdım. Ucuz otellerde kalmaya devam edersek muhtemelen üç ay. Dani ve ben Ro ve Isla'nın kaldığı otele taşınmayı tartıştık ama arkadaşım pis odamıza duygusal olarak bağlanmış gibi görünüyor.

Gece Diyarı'nın soğuk havasını özlesem bile, birlikte olduğumuz sürece nerede olduğumuz umurumda değil.

Başımı geriye atarak nehrin suyunun beni serinletmesine izin verdim.

Grubumuz bugün yürüyüşe çıkmaya karar verdi ve Dani ile ben bir şelale bulduk, bu da doğaçlama bir yüzmeye yol açtı. Ro ve Isla etrafımızdaki ormanı keşfediyor ve ben de eşimle biraz yalnız kalabildiğim için minnettarım.

Neyse ki Dani ortaya çıktığından beri Gabriella gözle görülür bir şekilde ortalıkta yok. Aramızdaki eş bağına Ro'dan saklamak mümkün değildi ve sanırım kız kardeşine geri çekilmesini söyledi. Bu da iyi bir şey, çünkü Dani ortaya çıkarsa Gabriella'ya mümkün olan en yıkıcı duyguları yaşatacağından eminim.

Dani kötü niyetli olduğundan değil. Kötü niyetli değil. Ama bağı tamamladığımızdan beri, ikimizin de güçleri kalıcı bir darbe aldı. Geçen gün biraz azaldılar ama hala suyu hareket ettirecek kadar gücüm var.

Zihnimi kullanarak iki metrelik bir dalganın Dani'ye doğru yükselmesini sağlıyorum. Şelalenin dibindeki sisin içinde oynarken arkası dönüktü ve geldiğini görmedi. Zaten ıslak olan başını ıslatıyor, iki uzun örgüsünü ağırlaştırıyor.

Yüzünü silerek omzunun üzerinden bana sırtıyor. "Eğer biraz ilgi istiyorsan, tek yapman gereken sormak."

"İstediğim şey arkanı dönmen." Aç bakışlarım çıplak omuzlarında ve sırtının pürüzsüz derisinde geziniyor.

Bana doğru dönüyor.

Beyaz dantelli sütyeninin içinde meme uçları görünüyor. Görmek istediğim şey de bu. O pembe tomurcukları emmek istiyorum. Normalden biraz daha kırmızıydılar çünkü son zamanlarda bunu çok yapıyorum.

Sikim bir hafif sertlikten dolgunluğa geçiyor.

Yalnız olsaydık Dani'den iç çamaşırlarını çıkarmasını isterdim ama Ro ve Isla her an bu tarafa gelebilirler.

Dani baştan çıkarıcı bir şekilde, "Gel beni al," diyor, omuzlarını oynatıyor ve göğüslerini sallıyor.

Hemen güçlerimi çağırıyorum ve suyun beni ileri itmesine izin veriyorum.

Dani gülerek benden uzaklaşıyor ve şelalenin arkasına saklanıyor.

Ben akan dereyi yararken, dostum ciyaklıyor ve benden kaçmaya çalışıyormuş gibi yapıyor.

İkimiz de yakalanmak istediğini biliyoruz.

Onu kollarımla sarıyorum ve sırtını ıslak kaya duvarına yaslıyorum. Sırtarak, dudaklarını nazikçe öpmek için yüzümü indiriyorum, sonra burnumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

Kollarını boynuma dolayarak memnun bir şekilde iç geçiriyor.

Bunu sonsuza dek yapabilirim. Ömürlerimiz yetmeyecek ve Dani beni için çok mutluyum. Elbette, işler zaman çizelgeme göre gitseydi şimdiye kadar Valora'ya geri dönmüş olurdu - ki sonuçta yanılmamıştım. Bu sabah, sakladığım portalı alır ve Gece Diyarı'na geri dönerdim. Delaveria'daki saraya girer, Kirian ve Quinn'e sırrımı açıklar ve Dani'ye niyetimi söylerdim. Belki de eşimle bir süre flört edebilirdik.

Ama Dani'nin sabırsızlığı ve ısrarı sayesinde böyle olmadı.

Meseleyi kendi ellerine almasına bayıldım. Onun azmi sayesinde birlikte fazladan iki gün geçirdik ve bu anılardan hiçbir şey için vazgeçmezdim.

Ancak Dani'nin gülümseyen yüzüne bakarken, bu senaryodaki kötü adamın ben olup olmadığımı merak ediyorum. Aletimle düşünmekle o kadar meşguldüm ki temel matematiği yapıp onun gerçek yaşını bulamadım. Topraklarımızdaki en kutsal kanunlardan birini çiğnedim.

Belki haklıdır. Fiziksel olarak benim için hazırды. Yoksa bağ bu kadar ısrarcı olmazdı.

"Dani! Torius?" Isla bizi çağırıyor.

İsteksizce Dani'nin elinden tutup onu nehir kıyısına götürüyorum ve piknik için getirdiğimiz battaniyeyi üzerine örtüyorum. Kot pantolonumu giyerken Isla ağaçların arasından çıkıyor ve yiyecek dolu sepete bakıyor.

"Açlıktan ölüyorum," diyor. "Ne paketledin?"

"Otelin sokağının aşağısındaki kamyonun dürüm alacağım," diyorum. Ellerini birbirine sürterek dudaklarını yalıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, d nyalıların yöntemlerini benimseyen biri varsa o da Isla'dır. Her ikisi de güçlü insan genlerine sahip olan Dani ve Ro'dan bile daha fazla.

Dani oturmamız için battaniyeyi uzatmaya başıyor ama başımı sallıyorum ve battaniyeyi g  s ne sıkıştırıyorum. Onun açıkta kalması fikri hoşuma gitmiyor, bunu umursamayacak birkaç kadın olsa bile.

Oturacak düz kayalar bulduktan sonra yemeğe başıyoruz.

Bardakları dağıtıyorum ve Isla hariç herkes için yalıtımlı bir s rahide su dolduruyorum. O kendi içeceğini getirmişti; çeker ve alkolle dolu bir şey.

Ro her zamanki gibi sessiz ve  ekingen. Ka ırılmadan  nceki hayatında hep böyle miydi bilmiyorum. Belki neşeli ve dışa dönük biriydi ama esaret altında geçirdiği zaman onu hayattan kopardı ve ruhunu zedeledi.

Onun için üzülüyorum. Bocaladığı çok açık. Sanırım evine geri dönmenin bir zamanlar olduğu kişinin bir parçasını geri getireceğini umuyordu, ama sadece kaybolmuş görünüyor. Evet, herkesin ondan bekleyebileceğinden daha iyi bir şekilde yerleşti ama bu yoluna devam etmekle aynı şey değil. O durgun.

En azından Dani'nin yanında morali hep yüksek. Herkesin  yle.   le yemeğimizi bitirirken grubumuzda sessiz bir huzur var.

Tam boş paketleri toplarken, arkamızdaki ağaçlarda bir kargaşa duyuyorum. Bir dalın kırılması. Yaprakların hı ırtısı.

Kızlar farkındalıkla canlanıyorlar ama onlara sessiz ve hareketsiz kalmaları için sava   işareti veriyorum. Bu i arete a ına olmasalar da, gergin vücut dilim mesajı iletmek için yeterli.

Yava  a kemerimden bıçağımı çıkartıyorum. Yanımda tutuyorum, gizlenmiş ama gerektiğinde kullanılmaya hazır.

Açık renkli pantolon ve kahverengi botlar gözüme ili tiğinde parmaklarım kabzanın etrafında sıkıla ıyor.

Davetsiz misafir bir ağacın arkasından çıkarken yüzüne bir dal parçası çarpıyor.

Şok içinde neredeyse silahımı d  r yordum. "Pippin?"

Kollarını açıyor ve sırtıyor. "Tek ve biricik."

Valora'da, ben ayrılalı neredeyse on yedi yıl oldu. Onu son gördüğümde Pippin yirmi iki ya ında yetişkin bir fae adamıydı ve değişti. . Gömlek giymediği için, kaslarının

gelişti ve omuzları genişledi. Sarı saçlarını dramatik bir yetenekle şekillendirirdi. Bir sürü örgü, dalga dalga puflar ve mohawk'ında boncuklar. Şimdi çok daha az gösterişli. Pek çok Gündüz Diyarı askeri gibi, tepesi birkaç santim uzunluğunda kesilmiş ve kafa derisinin kenarları tıraş edilmiş.

"Burada ne yapıyorsun?" Bir adım öne çıkıp bıçağımı kaldırdım.

"Seni bulmak için gönderildim." Erkekçe bir tokalaşma için elini uzattı ve ön kolumu tutarak böbürlendi: "Arayıcı gücüm artık o kadar gelişti ki, erişilebilir diyarlardaki hemen hemen herkesin yerini tespit edebiliyorum."

"Bu harika." Kolumu arkamdaki kadınlara doğru uzatıyorum. "Prenses Danyetta, Kraliçe Ro ve Leydi Isla'yı hatırlarsınız."

Her zaman neşeli olan Pippin'in yüzü parlıyor. "Oh, güzel. Hepiniz birliktesiniz. Bu işimi çok kolaylaştırıyor."

Gözlerimi kısıyorum. "Ne işi?"

"Benim için mi geldin?" Dani, mübarek battaniyeyi vücudunu örtmeye devam ederken yanıma yaklaşarak sesini yükseltiyor. "Ailem seni beni alman için mi gönderdi?"

"Hem evet hem hayır." Pippin'in yüz ifadesi kararır. "Haberlerim var. Hepinize mesaj vermek için gönderildim. Ama ilk iş olarak Prenses Zaylee'yi takdim etmek istiyorum."

Daha önce ikinci bir kişiyi fark etmemiştim ama şimdi Pippin yana çekilince genç kızın bir ağacın arkasından başını uzattığını fark ediyorum.

Kral Zander ve Kraliçe Maelyn'in kızı. Ufaklığı hiç göremedim çünkü o doğmadan önce ayrıldım. Şimdi o bir yerlerde Çocukluk ve olgunluk arasında, zarif sarı elbisesinin içinde biraz sırık gibi.

"Prenses Zaylee." İyi bir hizmetkâr gibi diz çöküyorum. "Bu harika
"Sonunda sizinle tanışabildiğim için çok mutluyum, Majesteleri."

Dani gizlice omzumu dürterek beni ayağa kalkmaya teşvik ediyor.

Oh. Doğru ya. Onun eşi olarak statümün yükseldiğini unutup duruyorum. Ama Pippin ve Prenses Zaylee bunu bilmiyor ve bu bilgiyi henüz açıklamam gerektiğinden emin değilim.

Neyse ki kimse benim garip yükselişimi fark etmiyor, çünkü Ro tanıyarak nefesini tutuyor ve elleri yüzüne doğru havalanıyor. "Oh. Oh, Tanrım. Sen-sen benim-"

"Evet." Zaylee öne doğru atılır ve aile üyesinden sadece birkaç adım ötede durur. "Büyükanne Ro, bu anı özlemle bekliyordum."

Zaylee'nin uzun siyah saçlarına dokunmak için uzandığında Ro'nun gözlerinde yaşlar süzülüyor. "Zander'a çok benziyorsun."

Zaylee gülümsüyor. "Herkes *sana* benzediğimi söylüyor."

Gözlemciler yanılmıyor. Her ne kadar Zaylee Ro'dan biraz daha uzun ve gözleri kahverengi yerine altın rengi olsa da, farklılıklar burada sona eriyor. Yüz yapıları çarpıcı bir şekilde benzer. Zaylee, Ro'nun sahip olduğu yüksek elmacık kemiklerine sahip değil, ancak bunun sadece biraz büyümesi gerektiği için olduğundan şüpheleniyorum.

İkisi sıkı sıkı sarırlılar. Dokunaklı bir sahnedir ama Pippin bunun çok uzun sürmesine izin vermez.

"Zay." Boğazını temizliyor ve korumakla görevlendirildiği prensesle ne kadar samimi olduğu gözümünden kaçmıyor. "Daha sonra tanışmak için bolca vaktiniz olacak."

Gözlerinin altındaki ıslaklığı silen Zaylee başını sallıyor. "Doğru. Özür dilerim." Hepimize bakıyor. "Keşke bu ziyaretin daha iyi bir nedeni olsaydı. Valora... hatırladığınız gibi değil. Artık değil. Bırakayım da Pippin açıklasın."

Savaşçıyı işaret ederken, gözleri yüzüne doğru kalkmadan önce gövdesinde oyalanıyor. Ona bakışını tanıyorum, özlem dolu.

Kahretsin.

Bu bir felaket olmaz mıydı? Gündüz Diyarı prensesi ve babasının bekârlık sözüyle cezalandırdığı koruması.

İkisinin kaderi olduğunu sanmıyorum. Elbette kesin olarak bilemem ama ruh eşi olsalardı, aralarında karşılıklı bir arzu olurdu ve Pippin'in tarafında uygun saygıdan başka bir şey görmüyorum.

Ve onu iyi tanıyorum. Gündüz Diyarı'na kadın müzayedelerini ve yasadışı Glow içki fabrikalarını kapatmaya yardım etmek için gönderildiğimde, Pippin ve ben birlikte hizmet ettik. Hatırladığım genç adam huysuz, kibirli ve sürekli flört eden biriydi ama kralına karşı her zaman itaatkârdı.

"Hemen söyleyeceğim." Savaşçının turkuaz gözleri bana dikildi. "Prenses Danyetta gittikten birkaç ay sonra, ülkeye bir hastalık geldi."

Ro bir elini göğsüne koyar. "Veba Gündüz Diyarı'na geri mi döndü?"

Pippin başını sallar. "Sadece Gündüz Diyarı'nda değil. Her yerde."

Bu bilgiyi kadınlardan gelen soluk soluğa iniltiler takip ediyor, ancak korkunç haber bitmiyor. "Ve artık yetişkin kadınları etkilemiyor... bu sefer çocuklar. Küçük kızlar. Bebekler. Daha da kötüsü semptomlar. Bu hastalık öncekiler gibi hızlı değil. Yavaş yavaş ortaya çıkar, zayıflatıcı ağrılara ve uzuv fonksiyon kaybına neden olur. Sonunda, onların

organları iflas eder. Bazıları aylarca acı çekiyor ve sonunda hastalığa yenik düşüyor. Bu tanık olduğum en kötü sefalet."

Dani'nin kolları benimkilere doğru titrerken içinden suçluluk ve yıkım akıyor. "Bu benim krallığımda mı oluyor?"

"Aelustria şimdilik etkilenen tek şehir, ancak çok büyük bir nüfusa sahip... çok sayıda kız öldü."

"Bana en çok ihtiyaç duydukları anda halkımı terk ettim," diye Dani. "Ben korkunç bir liderim."

"Kendini suçlama," diyor Pippin ona. "Sen orada olsan da olmasan da bunlar olacaktı. Ailen ilk başta gittiğin için üzölmüş olabilir ama inan bana Prenses Danyetta, burada olduğun ve hastalıktan etkilenmeyeceğın için çok mutlular. Aslında, tehlike geçene kadar kalmanı istiyorlar. Yirmi bir yaşın altındaki hiç kimse güvende değil, bu yüzden Prenses Zaylee'yi buraya getirdim."

"Peki ya Aeryn?" Dani Rüya Âleminden gelen diğer kuzenini soruyor. "O Zaylee'den sadece bir yaş büyük."

"Kral Damon ve Kraliçe Whitley onu büyükanne ve büyükbabasıyla Vermont'a gönderdiler. Silas ve Tehya zaten sahip oldukları Dark Sky Park'ta biraz zaman geçirmeyi planlıyorlardı, bu yüzden Aeryn'in de onlarla gitmesi mantıklı oldu."

Koruyucu bir kolla Zaylee'yi saran Ro'nun sesi umutsuz geliyor: "Bunun nasıl anlamıyorum. Damon ve Whitley yıllar önce cadıları öldürdüğünde meclis dağılmıştı." Pippin, "Evet ama biri hâlâ hayatta," diye hatırlatıyor.

"Merina. Ve sebep olduğı tek sorun hastalık değil. Ülkenin üzerinde bir karanlık var. Yıldızların çoğu kayboldu. Aylar ve güneşler karardı. Ekinleri ve değerli bitkileri öldürüyor. Ne yazık ki en büyük darbeyi Gece Diyarı aldı. Gündüz Diyarı'ndan alkadarını alıyorlar ve bazı askerler Dünya'ya seyahat ederek

Yiyecekleri geri alıyoruz ama bu yeterli değil. Herkes fedakârlık yapıyor ve acı çekiyor." "Ben ne ?" Ro soruyor. Valora'ya geri dönmek istemiyor; ben de

Bunu gözlerinde görebiliyorum. Ancak eski bir kraliçe olarak, ailesi ve onu uzun süre seven vatandaşlar için bunu yapmaya istekli.

Pippin ona, "Zander burada Zaylee'yle kalmanı istiyor," diye bilgi veriyor. "Ben de öyle. Torius'un yerini almak için buradayım."

Omurgam sertleşiyor. "Geri dönmemi mi istiyorlar?"

"Evet. Senin yeteneklerini gerektiren bir görevleri var. Baskı falan yok ama şu anda Valora'yı kurtarabilecek tek kişi sen olabilirsin."

Dani bana bakarak, "Eğer sen gidiyorsan," dedi, "ben de gidiyorum."

Yaramaz bir çocukmuş gibi parmağını sallayan Pippin, "Kesinlikle olmaz. Hastalıktan korunmanız için bana kesin talimatlar verildi."

"Hastalanmayacağım. Artık çocuk değilim." Dani başını çevirerek ona kulaklarını göstermeye çalışır. Kolunu kaldırdığında, battaniye düşüyor ve zar zor zapt ettiği göğüslerini ortaya çıkarıyor.

Pippin hızla başka tarafa bakar. Adamın gözlerini dikip bakmayacak kadar saygılı olması iyi bir şey. Dani'yle birlikte olduğumuzun ya da bana ait olana bakmaya cüret ederse onu boğazından yakalayacağımın farkında değil.

Battaniyeyi yerine koyduktan sonra arkadaşıma bakıyorum.

Söylemek istediğim şeyler var ama herkes dinlerken söyleyemiyorum. Ona kendi güvenliği için burada kalması gerektiğini söylemek istiyorum. Çok kısa bir süre içinde geri döneceğimi - cidden, ona birkaç saat gibi gelecek.

Ama gözlerindeki kararlılığı görebiliyorum. Ve korkuyu.

Bu görevde bana bir şey olacağından endişeleniyor, iş ne olursa olsun.

Endişelenmekte haklı.

Kirian beni kardeşi olarak görüyor ve bunu düzeltebilecek tek kişi ben olmasam beni çağırmazdı. Kesinlikle gerekli olmadıkça. Ve kesinlikle tehlikeli.

Hayati tehlikesi var.

Bu da Dani'yle evliliğimi gizli tutmamın her zamankinden daha önemli olduğu anlamına geliyor çünkü Kirian çiftleştığımızı bilirse bana geri dönemeyeceğim bir görev vermez.

Ve bu Valora'nın anlamına gelebilir.

CHAPTER 9

Dani

"Ben seninle geliyorum." Torius'u odamızın banyosuna kadar takip ediyorum.

Eşyalarını hızla topluyor. Benimkileri toplamayı çoktan bitirdim çünkü ben daha hızlıydım. Öyle olmalıydım çünkü beni geride bırakmasına izin vermeyeceğim.

Şelaleden dönerken kendimi zihinsel olarak Torius'la savaşa hazırladım. Hana vardığımızda Torius' yardım edeceğimi, çünkü kapanmadan önce geçide geri dönmemiz gerektiğini söyleyerek araçtan indikten sonra, omurgamda çelik ve dilimin ucunda hazır bekleyen nedenlerle onun peşinden gittim.

"Biliyorum," diye rahatlıyor.

Şaşırdım, göz kırptım. "Bir tartışma bekliyordum."

Birkaç tişörtü bavuluna tıktırırken gözleri bana kaydı. "Fikrini değiştirebilir miyim?"

"Hayır."

"O zaman bizi gereksiz bir kavgadan kurtarıyorum." "Bu... çok mantıklı."

"Evet." Kapının yanında durdu ve çantalarımı omzuna aldı. "Karşılığında sizden bir konuda makul olmanızı istiyorum."

"O da ne?"

"Ailene bizden bahsedemeyiz."

"Biliyorum."

Şimdi şaşıрма sırası onda. "Senin için sorun değil mi?"

"Babamın çiftleşmiş savaşçıları savaşa göndermek konusunda ne hissettiğinin farkındayım. O basitçe bunu yapmaz. Ve eğer Valora'yı sensiz kurtaramazsak..." Bu cümleyi bitiremiyorum bile. Benim dünyam -bizim dünyamız- bir noktada yok olabilir. "Sadece yapmak zorundasın."

"Bu kararı kabul etmene sevindim." Benim için kapıyı açtı.

Geçerken Torius'a nazikçe başımı sallıyorum, söyleyeceklerimin hoşuna gitmeyeceğini şimdiden tahmin ediyorum. "Sana eşlik etmeme izin verdiğin sürece hiçbir sorun yaşamayacağız."

"Bana eşlik etmek mi? Görevde mi?" diye soruyor kuşkuyla ve ben başımı sallayınca hayıra çok benzeyen bir ses çıkarıyor. "Saçmalama. Ne yapmak için gönderildiğimi bile bilmiyoruz."

"Her ne olsun, yanında olmak istiyorum."

"Hiç birini öldürdün mü?"

"Tabii ki hayır."

"Davamı geri
çekiyorum."

"Gücümü hafife alma. Kimseyi öldürmek zorunda kalmam. Sadece onları o kadar üzgün yapardım ki kılıçlarını bile kaldıramazlardı."

Merdivende duraklayan Torius, düşünceli bir şekilde kaşlarını kaldırır. Haklı olduğumu biliyor.

Koşullar ne olursa olsun birlikte daha iyi olacağız. Ayrı kalmak ikimiz için de en kötü senaryo olur. Düpedüz tehlikeli. Torius'un dikkati dağılır ve karşılaşacağı engeller onu başarısızlığa daha açık hale getirir.

"Göreceğiz," diye karar verdi sonunda. "Herhangi bir karar vermeden önce ayrıntıları öğrenmemiz gerekiyor."

Tamam. Konunun şimdilik açık uçlu kalmasına izin vereceğim.

Kaldırıma inerek Ro'nun aile minibüsüne yaklaşıyoruz. Zaylee onun yanındaki yolcu koltuğunda, Isla ve Pippin ise arka sıradalar. Torius ve ben orta koltuklara kayıyoruz.

Pippin, Torius'un taşıdığı bavulları görünce kahkahalarla güler. "Bavulun hiç de hafif değil. Kaç tane siyah kıyafete ihtiyacın var?"

Torius ters ters bakıyor. "Bunların çoğu Danyetta'nın."

Bana bakarken Pippin'in yüzündeki gülümseme siliniyor.

Niyetimi sorgulamasına fırsat vermeden, bana öğretilen buyurgan prenses edasıyla çenemi kibirli şekilde kaldırıyorum. "Geri döneceğim. Krallığımı terk etmeyeceğim." Zaylee ve Ro'ya bakarken ses tonumu yumuşatıyorum. "Buradaki hiç kimse öyle bir şey yapmıyor. Hepimiz kendimiz için en iyi seçimi yapmak zorundayız. Bu benimki."

Ro vitesi sürüşe geçirirken herkes sessiz.

Kraliyet mensubu olmak böyle bir şey. Benim tarafımda rütbe var. Burada kimse bana bir şey yapmamı emredemez. Diğer yandan ailem

Başka bir hikaye. Gelmemem söylendiği halde gelirse üzürlüler. Onlara iki kez karşı gelmek sadece cezalandırılmayı istemektir.

Pippin, Torius'la benim aramda bir karton kutuyu yere bırakıyor, sonra da iki kâğıt çuvalla onu takip ediyor. "Yemek kamyonundan ve yakındaki bir meyve tezgahından her şeyi aldım. Malları dağıtabildiğin herkese dağıt. Ve Prenses Danyetta, babanıza yemek yedirin, olur mu?"

Durumun ne kadar vahim olduğunu fark ederek yemeğe bakıyorum. "Gerçekten kötü, ha?"

"Evet," diye cevap verir asker asık suratla.

Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra geçide geri döndük. Portallar kapanırken hep yaptıkları gibi bir vınlama sesi çıkarıyor. Fazla zamanımız yok.

Fazla duygusallaşmamaya çalışarak Isla'ya veda ediyorum. Ona kalmasına sevindiğimi ve iyi vakit geçirmesini umduğumu söylüyorum. Sonra Ro'ya geçiyorum. Ona sarılırken, sonunda onunla tanışmanın güzel olduğunu fısıldıyorum ve ona dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum.

O zaman Zaylee'nin zamanı geldi. Başını arkasındaki ağaçlara doğru eğerek onu takip etmemi işaret ediyor. Kalın bir ağaç gövdesinin arkasına geçtiğimizde ellerimi tutuyor. "Seni görmek için can atıyordum. Kız kıza konuşmalarımızı özledim."

"Ben de öyle kuzen."

Biz aslında birinci dereceden kuzen değiliz. Aeryn ve ben de değiliz. Ama babalarımız öyle. Zander büyükannem Zella'nın ailesine bağlıyken, Damon'ın akrabaları Büyükbaba Keryth'in binlerce yıl önce Rüya Alemini ele geçiren kardeşi Silas'tan geliyor.

Sevgili evim Gece Diyarı, Valora'nın diğer krallıkları arasında sıkışmış durumda. Bizim bölgemizden geçmeden diğer krallıklara ulaşamazsınız ama hiçbirimiz düşman değiliz. Artık değiliz. Artık biz bir aileyiz ve her şeyin merkezinde babam var.

Kimse krallıkları bu şekilde birbirine bağlamak için yola çıkmadı; bu sadece kaderin bizim için yaptığı bir plandı. Bir zamanlar Gece ve Gündüz krallıkları azılı düşmanlardı. Gündüz prensesi Zella ve Gece kralı Keryth kader arkadaşı olduklarını fark ettiklerinde bu durum değişti. Ne yazık ki, birliktelikleri hiçbir çatışmayı hemen çözmedi. Aslında, bir süre için büyük bir çatlak yarattı, ancak sonraki nesil çocuklar devam eden kinleri sona erdirdi. Üç kuzen kral -Kirian, Damon ve Zander- kötü geçmişi bir kenara atmaya karar verdikten sonra, nihayet birlik sağlandı.

Başka türlü olmasını istemezdim. Hepimizin iyi geçinmesini seviyorum. Zaylee ve Valora'daki diğer prens ve prensesler benim kanımdan ve onları seviyorum.

"Çiftleşmek nasıl bir şey?" Zaylee sırtarak dudağını ısıyor.

Yüzümdeki renk soluyor. "Nasıl anladın? Gerçekten o kadar belli mi ediyorum?"

"Sen ve Torius ikiniz de öylesiniz. Birbirinize bakış şekliniz... her zaman ulaşılabilecek mesafede olmanız. Bana ailemi hatırlatıyorsunuz."

Not edildi. Eğer Torius ve ben aşkımızı saklamakta başarılı olacaksak, yokmuş gibi davranmak zorundayım.

Baş döndürücü gülümsememi gizleyemeyerek Zaylee'nin asıl sorusuna cevap veriyorum. "Şey, bu oldukça harika."

Hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. "Çok şanslısın." "Buna itiraz edemem."

Zaylee'nin yüzü sıkıntılı bir hal alıyor. "Kaderi olmayan iki insanın birlikte iyi bir hayat sürebileceğine inanıyor musun?"

"Elbette." Omuz silkiyorum. "Pek çok Fae yapar. Neden?"

Hoşlandığın biri var mı?" Yanakları pancar gibi kızardı. "Belki."

"Oh, yıldızlar." Neredeyse ciyaklıyordum. "Evet! Kim o? Onu tanıyor muyum?"

Altın rengi gözlerini yere indirerek başını sallamaya başlıyor ama Pippin anımızı yarıda kesiyor.

"Bayanlar. En fazla iki dakikanız var."

Sesini duyunca, Zaylee'nin elinden benimkine bir sevgi ve şehvet dalgası yayılıyor.

Çenem düştü.

Aşkını bildiğimi fark eder etmez boğazını keser gibi bir hareket yaptı ve "Söyleme" dedi.

"Baban biliyor mu?" Zar zor fısıldıyorum.

"Hayır," diye tıslıyor sessizce. "Pek çok nedenden ötürü. Bir, Pippin benim korumam. İki, bekârlık yemini hâlâ geçerli. Üç, ben onun için çok gencim. Ama en önemlisi, kaderimizde yok."

"Olabilirsin." Onun için iyimser olmaya çalışıyorum.

Üzüntüyle başını sallıyor. "Şimdiye kadar bağlantıyı fark ederdik, sence de öyle değil mi?"

Kendi tecrübelerimi onunkilerle kıyaslarsam, bu Zaylee için iyiye işaret değil. Çünkü, evet, on altı yaşında, kesinlikle yeterince büyük. Bağ muhtemelen kendini belli ederdi.

Ona tavsiye verecek vaktim yok çünkü Pippin, Torius ve portal görmezden gelinemeyecek kadar gürültü yapıyorlar.

"Otuz saniye, Prens." "Ya

şimdi ya hiç."

Sızlanmalar daha da artıyor.

"Pekâlâ, pekâlâ." Ellerimi teslimiyetle kaldırarak küçülen geçide doğru yürüyorum.

Arkamdan bir el sallayarak, kapanmadan önce sisli filmde geçiyorum... ve tanımadığım bir dünyaya geri dönüyorum.

Torius son saniyede araya giriyor ve ailemin sarayının dışındaki köprüde dururken sessizleşiyoruz.

Evim, içindeki hayat çekilmiş gibi görünüyor.

Genellikle yıldız tozundan fenerlerle aydınlatılan pencereler karanlık. Yukarı baktığımda, sönük ayları görüyorum. Kalenin en yüksek noktasından süzülen bulanık bulutlar çan kulesinin etrafında sisli bir hava yaratıyor.

Sağımda ve solumda çimler ölmüş. Bir zamanlar yeşil olan çimler şimdi soluk bir sarı. Uzaktaki ağaçlar yemyeşil yapraklarından yoksun, cılız dallarından başka bir şey kalmamış.

Ve hava sıcak. Hava kuru ve sıcak. Gece Diyarı'nın yıl boyunca yaşadığı keskin serinliğe hiç benzemiyor. Bir esinti başlıyor ve yanımızdan bir toz bulutu geçiyor. Nefes almak için ağzımı açtığımda, dilimin üzerindeki kirin tadını alabiliyorum.

Öksürüyorum ve Torius'la endişeli bir bakış paylaşıyorum. Bu düşündüğümde çok daha kötü.

Önüme baktığımda, çift kapının önündeki bitkin görünümlü muhafızları görüyorum.

İçlerinden biri zayıf adımlarla bize doğru yürüyor ve tel tel siyah saçları, soluk teni ve zayıf yüzüyle kim olduğunu anlamam bir saniyemi alıyor. "Alosi?"

Alosi onlarca yıldır giriş muhafızlarımızdan biriydi. Ben doğmadan önce bile Gece Diyarı'nın sadık bir hizmetkârıydı ve küçükken onun gördüğüm en büyük, en kötü savaşçılardan biri olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi ise eski halinin sadece bir kabuğu.

"Ekselansları." Beni selamlarken eğilmekte zorlanıyor.

Dizleri neredeyse . Torius onu yakalamak için ilerliyor ama yiyecek kutusu ve valizlerimiz kollarını işgal ettiği için tek yapabildiği Alosi'nin omzuna yaslanmasına izin vermek.

"İşte." Meyve poşetlerini yere bırakıp bir muz ve bir portakal bulmak için etrafı karıştırıyorum. "Tam bir öğün yemeyeli ne kadar oldu?"

"Bilmiyorum."

Alosi'nin mevcut durumu göz önüne alındığında, en az altı ay olduğunu tahmin ediyorum.

Kabul edilemez.

Kutuyu karıştırmadan önce meyveleri eline tutuşturuyorum. Bulabildiğim ilk sıcak kâğıda sarılı yiyeceği alıp ona uzatıyorum. "Ye."

Başını sallayarak her şeyi geri vermeye çalışır. "Hayır. Köylüleri besle."

"Bu bir rica değildi, Alosi. Gücünü yüksek tutmalısın. Gerektiğinde sarayı savunabilecek durumda olduğunu gerçekten düşünüyor musun?" Onun görevine ve sadakatine hitap ediyorum, çünkü belli ki kendi acısıyla yeterince ilgilenmiyor.

Çatlamış dudaklarını yalıyor, elindeki lezzetli nesnelere özlemle bakıyor ve sonunda başını sallıyor. "En azından Elon'la paylaşmama izin ver."

Onun yanından geçip kapının yanındaki diğer zayıf askere bakıyorum. Hepsine kendi porsiyonlarını vermek isterdim ama pay etmek zorundayız. Sarayda hizmetçiler ve diğer personel var. Benim ailem. Tüm Delavaria şehri.

Bu kadar çok insan ve bu kadar sınırlı kaynak.

Hiç böyle bir açlık görmemiştim ve bu koşulların çocuklar için ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemiyorum. Açlık onları öldürmeyecek olsa da, güçlerinin gelişimini yavaşlatacak ve uçuş yeteneklerini engelleyecektir. Ölen kızlardan bahsetmiyorum bile.

Bu, bütün bir nesli etkileyecektir.

"Devam et ve paylaş," diyorum Alosi'ye. Topallayarak diğer muhafızın yanına dönmesini izlerken gözlerim doluyor. "Daha fazla getirmeliydik," diye fısıldıyorum Torius'a.

Daha önce oldukça ağır gelen meyve poşetlerini elime aldığımda tek düşünebildiğim ne kadar küçük oldukları.

Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

"Bunu düzelterceğiz Dani," diyor Torius, sesi alçak.

Biz. Biz dedi. Tek başına bu bile yüzüme küçük bir gülümseme yerleştiriyor. Biz bir takımız ve gücümüze güveniyorum.

Zaylee'nin söylediklerini hatırlayarak Torius'la arama birkaç metre mesafe koyuyorum. Gözlerindeki arzuyu, yüzündeki korkutucu dövmeleri ve tüm kaslarını içime çekerek ona son bir kez daha bakıyorum.

Sonra gözlerimi kaçırıyorum, kendime söz veriyorum, yalnız kalana kadar ona bir daha bakmamak için elimden geleni yapacağım.

Anlıyor gibi görünüyor. Duygularını okumak için gözlerimi kapattığımda, biraz özlemle birlikte çoğunlukla kabullenme hissediyorum.

"Bunu yapabiliriz," diyor sessizce. "Bunu Valora için yapacağız." Başımı salladım.

Yenilenmiş bir kararlılıkla saraya giriyoruz. Zayıf bir hizmetçi bizi kraliyet toplantısının yapıldığı taht odasına yönlendiriyor. Torius'un önünden giderek büyük salonun kemerli kapısında duruyorum.

Buraya son geldiğimde büyük bir balo düzenleniyordu. Avizeler yüzlerce yıldız ışığıyla parlıyor, mermer sütunlardaki altın girdaplar parıltıyor ve kubbeli tavandaki boyalı duvar resmini aydınlatıyordu. Partiye katılanların çoğu ya alt katta dans ediyor ya da aşağıdaki insanları izlemek için ikinci kattaki balkonda takılıyordu. Bir tatlı büfesi ve yaylı çalgılar dörtlüsü vardı. Zenginlik ve lüks içindeydi.

Şimdi gölgelerden başka bir şey yok.

Dev odadaki tek ışık uzun yemek masasının üzerindeki üç şamdandan geliyor ve loş ateş ışığının etrafında hararetle bir tartışma yaşanıyor.

Annem ve babam masanın başındalar.

Her zamanki gibi, annem ve babam gündelik kıyafetler giyiyorlar. Annem hiçbir zaman çoğu fae kadınının giydiği elbiselerin hayranı olmamıştır, normalde insan pantolonlarını ve tişörtlerini tercih eder. Ancak şimdi, sanki üşümekten korunuyormuş gibi vücuduna sarılmış ten rengi bir kazak var. Bu sıcakta nasıl üşüebilir ki? Periler soğuk etkilenmezler bile. Biz seviyoruz. Babam da uzun kollu giyiyor. Krem rengi düğmeli gömleği kollarını örtüyor ve omuzlarının pamuklu kumaşın altında kemikli olduğunu hayal ettiğimi sanmıyorum.

Belki de ne kadar zayıfladıklarını saklamaya çalışıyorlar. Çökmüş yanaklarına ve gözlerinin altındaki koyu halkalara bakılırsa, muhtemelen başkaları yemek zorunda kalmasın diye öğün atlıyorlardır.

Ve bu beni çok üzüyor.

Annem ve babamın etrafında, kardeşlerim masanın bir tarafında, büyükannem ve büyükbabam ise diğer tarafında yer alıyor.

Kudretli Kral Keryth ve zarif Kraliçe Zella'nın sırtları bana dönük, büyükbabamın kömür karası saçları büyükannemin beyaz-sarısına tezat oluşturuyor.

En azından kardeşlerim sağlıklı görünüyor. Ve kocaman. Artık on altı yaşındalar. Oturuyor olmalarına rağmen, masanın üzerinde duruyorlar, dirseklerine dayandıkları için sırtları eğik.

Cassidy'nin saçları hâlâ kısa ama Caspian'ın saçları uzamış. Babamızınkine çok benziyor, omuzlarına dökülüyor, ancak daha koyu - büyükbabamızın tonuna daha yakın.

Ortada Kral Damon ve Kraliçe Whitley, Rüya Diyarı'nın en iyi cadısı Astrid'le birlikte oturuyor. Küçük trol diğerlerine kıyasla çok küçük görünüyor ama sandalyesinde yükselmiş durumda. Muhtemelen bir yükseltici koltukta oturuyor. Mum ışığı Whitley'nin canlı kıvılcık saçlarında oynuyor; şu anda Damon'ın parmağının etrafında kıvrılmış olan saçlarıyla dalgınca oynuyor. Üç kral arasında en gösterişli taç Damon'da ve mücevherler sarı kafasına takılı altın bantta parlıyor.

Gündüz Diyarı'nın yöneticileri Kral Zander ve Kraliçe Maelyn masanın diğer ucunda oturuyor ve önlerinde bir harita var.

"Şafak ve Alacakaranlık'a tahliyeleri başlatmamız gerekiyor," diyor Zander ve parmağını kadim kâğıda vurarak noktayı koyuyor. "Bu lanetlerden etkilenmemiş gibi görünen tek diyar orası."

"Denedim." Babam hayal kırıklığı içinde elini uzatıyor. "Benim halkım inatçıdır. Evlerini terk etmek istemiyorlar. Ayrıca, Sterling vatandaşları bir oylama yaptı ve Şafak ve Alacakaranlık başkentindeki insanların çoğunluğu kutsal şehirlerinin potansiyel hastalık taşıyıcılarıyla dolmasını istemiyor. O bölge her zaman tarafsız bölge olmuştur. Şimdi hak iddia etmeye kalkarsak, yeni bir savaşa neden olabiliriz."

"Kazanacak kadar güçlü olmadığımız bir savaş," diye ekliyor annem.

Astrid yüksek sesle boğazını temizliyor. "İyi bir tartışmadan hoşlansam da, neden bunu bir kenara bırakmıyoruz, böylece size çözümü söyleyebilirim?"

Bütün gözler ona çevrildi.

"Bir çözümün mü var?" Damon ona inanmıyormuş gibi .

Ya da daha önce bir şey söylemediğine inanmıyormuş gibi. "Tabii ki biliyorum." Astrid'in sesi aşağılanmış gibi geliyor.

Whitley, küçük arkadaşına bakarken Astrid'in şaşkın ifadesini yansıtıyor. "Neden bana söylemedin? Birbirimize her şeyi anlatırız."

Yerleşik cadı ve kraliçe en iyi arkadaşlar. İkisi de geleceği görme ve büyü yapma yeteneğine sahip Kahinler. Her yıl Rüya Diyarı yıllık festivalinde, Astrid'in ödeme olarak saç topladığı bir fal standı var. İkisine bir cadılar meclisi demezdim.

se. Zanaatlarını sık sık birlikte icra etseler de, herhangi bir kan yeminiyle birbirlerine bağılı değiller.

Astrid sempatik bir şekilde Whitley'nin elini okşuyor ve cadıdan gerçek bir duygu görmek nadir bir olay. Genellikle küstahça sözlerin arkasına saklanır. "Eğer bunu bir önsezide görmediysen, muhtemelen bunun bir nedeni vardır. Sanırım sırrın bende kalması gerekiyordu."

Hayal kırıklığına uğrayan Damon'ın yumruğu masaya iner. "En az bir saattir tartışıyoruz ve sen bizi durdurmadın."

"Sana Torius'a ihtiyacımız olduğunu söylemiştim." Astrid bize doğru işaret ediyor. "Şimdi o burada."

Tüm grup sonunda gölgelerin arasında gizlendiğimiz eşikte oyalandığımızı fark ediyor.

Cassidy sandalyesinden fırladı ve bana doğru koştu. Bir saniye sonra da beni kucaklıyor. Caspian da çok geride değil ve küçük kardeşlerimin artık o kadar da küçük olmadıklarını görmek beni biraz şaşırtıyor.

İkisine de "Boyunuz uzamış," diyorum, onlar da çocukmuşum gibi saçlarını karıştırarak karşılık veriyorlar.

Yüzümü buruşturarak örgülerimi düzeltmeye çalışıyorum. Yüzdüğüm için hâlâ biraz nemliler ve Torius'la birkaç saat önce dünyayı umursamadan oynadığımızı düşünmek çok tuhaf.

"Dani," diyor babam sert bir sesle ve kardeşlerim ona yer açmak için geri çekiliyorlar. Daha küçük görünüyor. Boyunu falan kaybetmiş değil ama hatırladığımdan daha az heybetli. Belli ki açlıktan öldüğü için mi yoksa onu son gördüğümünden beri benim için çok şey değiştiği için mi emin değilim.

"Baba." Fiziksel durumu için üzgün ve bana ne kadar kızgın olduğu konusunda endişeli bir şekilde yerimde duruyorum, bu selamlaşmanın nasıl gideceğinden emin değilim. Biraz güvence için iyi bir zaman olabilirdi ve ben de ona doğru biraz patlatıyorum. "Ben iyiyim. Güvendeydim. Ro ile birlikteydim."

Yalan değil. Gerçeğin tamamı da değil.

"Onun yanında kalmalıydın," diye homurdanıyor. "Burada olmaman gerekiyordu."

Azarlıyor ya da azarlamıyor, kolları bana dolanıyor ve sıkıca sarılıyor.

Yakınlaştığımda kaburgalarının gömleğinin altından çıktığını hissedebiliyorum ama sarılması bana her zamanki rahatlığı veriyor. "Beni uzak tutamazsın. Ciddiyim. Yardım etmek için buradayım."

"Çılgın çocuk." Birleşme treninde sıradaki annem, beni kendine çekerken hanımeli kokusu etrafımı sarıyor. "Seni çok özledim."

"Başım ne kadar belada?"

Bana daha sıkı sarılarak ofluyor. "Bunu sonra konuşuruz. Şu anda sadece sana sarılmak istiyorum."

Hala bazı kıvrımlarına sahip olduğunu fark ettiğimde seviniyorum. Zayıf ve enerjisi tükenmiş görünüyor, ama babamın ona zorla yemek yedirdiğini hayal ediyorum.

Bana iyi bir eş olmayı öğreten biri varsa, o da annemle babamdır. Birbirlerini çok seviyorlar. İlişkilerinin her yönü fedakârlık ve özveriyle örülü.

Torius'a her gün aynı bağlılığı göstereceğim, bu ister aramızdaki bağı gizli tutmak isterse de onun yanında savaşmak anlamına gelsin.

İkisini de yapmayı planlıyorum.

Diğerleri tarafından evde karşılanırken, eşime karşı konulmaz bir bakış atıyorum. Kendime ona bakmayacağımı söylemiştim ama elimde değil.

Kardeşlerimi hayranlık dolu bir parıltıyla değerlendiriyor. "Demek hiç tanışmadığım ikizler bunlar. Kirian, burada bir çift iyi genç adam var."

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor babam ve sonra Torius'la sessiz bir çekişmeye giriyorlar.

Tam üç saniye boyunca birbirlerine bakarlar.

Birden babam daha önce hiç görmediğim bir şekilde sırttı. Neredeyse çocuksu. Torius'un elini sıkmaya gidiyor, ama birbirlerinin kollarını kavrar kavramaz, bolca sırt tokatlama ve biraz kahkaha ile kucaklaşmaya başlıyorlar.

"Kardeşim sonunda eve döndü," diyor babam mutlulukla. "Ve tek gereken dünyanın sonu oldu."

"Sanki sonsuza dek uzak kalabilirmişim gibi konuşuyorsun," diye karşılık veriyor Torius alaycı bir ifadeyle gülümseyerek. "Öyle bir şansım yok. Keşke geri dönüşüm daha iyi koşullar altında olsaydı."

"Önemli değil. Sadece tüm bunlar bittikten sonra temelli döneceğine söz ver. Gece Diyarı sensiz aynı değil. *Ben de sensiz aynı değilim.*"

"Bu doğru." Annem babamın yanına gidiyor ve elini omzuna koyuyor. "Yıllar boyunca Kirian'ın en büyük üzüntü kaynağı senin yokluğun oldu."

Babam başını sallıyor, garip bir şekilde çenesini kaşıyarak itiraf ediyor: "Sadakatinden şüphe ettiğim için hâlâ üzgünsen... Gerekirse beni affetmen yalvarırım."

Ah, evet. Babamın Torius'tan şüphe ettiği bir zaman vardı, sadece bir kez. Babam annemi Valora'ya ilk getirdiğinde, biri onu öldürmeye çalışıyordu. Astrid bunun babamın gönülden güvendiği biri olacağını tahmin etmişti ve bu onu paranoyak yapmıştı. Torius'u anneme karşı kurulan komploya karışmakla suçlamıştı. Kişisel bir şey değildi. O sırada aklı başında değildi. Torius'un masum olduğu sonra, her şeyi halının altına süpürdüler.

Fiyaskodan kısa bir süre sonra Gündüz Diyarı'nın ödünç askere ihtiyacı oldu ve Torius babamın emriyle hiç soru sormadan gitti.

Aralarındaki anlaşmazlığı çözmek için hiç zamanları olmadı ve babamın bu anlaşmazlıktan dolayı suçluluk duyduğunu biliyorum, çünkü bundan her bahsettiğinde bunu hissettim.

Tıpkı şimdi hissettiğim gibi.

"Affedilecek bir şey yok lordum," diye içtenlikle cevap veriyor Torius, babama her zaman gösterdiği saygıyı tekrarlayarak.

Babam sırtıyor. "Seninle bir anlaşma yapalım. Eğer bana 'Majesteleri' ve 'Lordum' demeyi bırakırsan, bir daha asla bu konudan bahsetmeyeceğiz."

Torius sırtıyor. "Bazı alışkanlıklardan vazgeçmek zordur."

Annemle komplocu bir bakış paylaşan babam elini annemin eliyle birleştiriyor. "Bir sonraki görevini konuştuktan sonra sana bir teklifimiz var."

"Oh?" Torius merakla kaşlarını kaldırır.

"Size burada, krallıkta kalıcı bir pozisyon vermek hakkında konuşmak istiyoruz. Kendine ait bir unvanın ve toprakların olsun."

Homurdanıyorum, sonra birkaç kişi bana doğru bakınca ağzımı kapatıyorum. Gülmek istememiştim. Gerçekten, hiç komik değil.

Sadece, Torius'un varlığının ne kadar kalıcı olacağı hakkında hiçbir fikirleri yok.
ol.

Açıkçası, babamın bahsettiği şey aileden biriyle evlenmek değil. için. Bir noktada büyük bir sürprizle karşılaşacak ve umarım bunu iyi karşılar.

Geri çekilen babam, bakışları Torius'tan bana sıçrarken başını eğiyor. Benden Torius'a.

"İkinizde farklı bir şeyler var." Düşünceli bir şekilde ellerini çenesinin önünde birleştirerek aramıza biraz daha bakıyor.

Torius sertleşti ve ben nefes almayı bıraktım. Oyun bitti.

Aramızdaki mesafeye rağmen, Torius'tan bana uzanan görünmez bağ güçlü ve gergin. Sanki kader bizi bir olta ipiyle sarıp sarmalıyormuş gibi hissediyorum.

"Ne görüyorsun baba?" Torius'a daha da yaklaşıyorum, çekime teslim olduğumda bağda biraz rahatlama hissediyorum.

Belki de böylesi daha iyidir - her şeyi ortaya dökmek ve yıldız tozunun istediği yere yerleşmesine izin vermek.

Yaklaşık bir metre geride duran Astrid, büyüteçle oynadıktan sonra bakıyor. Gülümsüyor. Kocaman aptalca bir sırıtış.

Kahretsin. Bu cadı her şeyi biliyor gibi görünüyor. Onu masada otururken gördüğüm an, Torius ve benim bu işten sıyrılamayacağımızı anlamalıydım.

CHAPTER 10

Torius

Kirian ha az önce affedilmem için yalvarıyordu, ama aldatıldığımı anlarsa, diz çöken ben olacağım.

Beklediğim darbeyi beklerken ellerim iki yanımda yumruk olmuş durumda. Bana vuracak mı? Muhtemelen vurmaz. Vurmak isteyebilir ama Dani'yle birbirimize bağlı olduğumuzu biliyorsa, acının ona da geçmesi riskini göze almaz.

Öfkelenip bana artık kardeş olmadığımı söyleyebilir.

Bunlar bana söyleyebileceği en kötü sözler olurdu. Sahip olduğum tek aile o.

Çocukken bana anlatılan hikâyelere göre annem Delaveria'nın dışındaki bir çiftlikte mandıra hizmetçisiymiş. O ve babam ruh ikizi değilmiş ve eşleşmemiş bir çiftin gebe kalması çok nadir olduğundan, benim doğumum onun için nadir ve istenmeyen bir durummuş. Beni doğurduktan kısa bir süre sonra taşınmış ve babam bir erkek çocuğu tek başına büyütmek zorunda kalmış.

Ancak babam tamamen yalnız değildi. Kral Keryth'in en iyi savaşçısı ve en yakın arkadaşı olarak, Kirian ve beni yan yana büyüttüler-okul, kılıç eğitimi, uçmak. Hep birlikte. Sonra ben beş yaşındayken, babam savaşta demir bir mızrakla kalbinden bıçaklandı. O öldükten sonra, bir yetimhaneye gönderilebilir ya da çocuksuz bir çiftle hediye edilebilirdim. Bunun yerine Kral Keryth beni kalede tuttu ve bana oğlu gibi davrandı.

Bu aile, benim ailem, benim için her şey demek.

Ve evet, yıllar önce Kirian ona en kötü şekilde ihanet ettiğimi düşündüğünde canım çok yanmıştı. Bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum.

Ama mecbur kalırsam, Kirian'ın olmadığı bir gerçekliği kabullenirim. Dani'yle birlikte olduğum sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok. Çünkü kader arkadaşınız olduğunda böyle olur. Sırf onunla birlikte olmak için herkese ve her şeye sırtınızı dönersiniz.

"Kulaklarınız," diye açıklıyor Kirian, Dani ve benim etrafımda yavaş adımlarla dönerken beni şaşırtarak. "İkiniz de çok... insan gibi görünüyorsunuz. Ve Dani, sen çok büyümüşsün."

"Öyleyim," diye kabul ediyor ve bana temkinli bir bakış gönderiyor.

Astrid büyütecini hızla cebine koyar ve kendi işine bakıyormuş gibi ellerini arkasında kavuşturur.

"Neden bariz olan şeylerden bahsetmiyoruz?" Cassidy soruyor ve Dani'nin kardeşlerine bizden bahsettiğini söylediğini hatırlıyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatırken gergindim ama görünüşe göre açlık acil bir endişe kaynağı. "Bu nefis koku da ne?"

Ayağımın dibindeki kutuyu açana kadar etrafı kokluyor.

Yemek kokusu yükseldiğinde, mideler alacakaranlıktaki kurbağa korosu gibi gürler.

Dani etrafımızdaki herkesi tek tek süzerek, "Akşam yemeği yiyeceksiniz," diye kesin bir şekilde emrediyor. "Hepiniz."

Kirian kızının kontrolü ele alan tavrı karşısında sırtıyor. "Prenses konuştu." Kendisi ve Quinn için biraz yiyecek aldıktan sonra diğerlerine de almalarını işaret eder. Oğullarına bakar. "Çocuklar, erzakları personele dağıtın, sonra da kalanını köylülere götürün. Hırpalanma ihtimaline karşı Kai de sizinle gelsin."

Saldırı konusunda şaka yapmıyor ve tahminimce oldukça çirkin ayaklanmalar olmuştur.

Bavulumu ve Dani'nin çantalarını yere bırakarak masaya doğru ilerlemeye başlıyorum. "Yemek yerken neden bana görevin detayları hakkında bilgi vermiyorsun?"

Emirlerimi ne kadar çabuk alırsam, onları o kadar çabuk tamamlayıp eşimin yanına dönebilirim. Tabii bu seferkini atlatırsa. Ne kadar tehlikeli olduğuna bağlı, onu odasına kilitleyip anahtarı atmamak zorunda kalabilirim.

"Pippin sana ne söyledi?" Kirian masanın başındaki yerine geri dönerek soruyor.

"Çok fazla değil. Zaman yoktu. Hastalığı biliyorum ve karanlığı kendi gözlerimle görebiliyorum."

Daha önce Caspian'ın oturduğu koltuğa ben oturuyorum ve Dani de Cassidy'nin yanımdaki yerine geçiyor. Kimsenin göremeyeceği bir yerde bacağının bacağıma çarpmasını görmezden gelmeye çalışıyorum ama tüylerimin diken diken olmasından dolayı vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

"Merina nerede?" Damon'a bakarken tepkimi gizlemek için kollarımı kavuşturarak soruyorum. "Ve eğer yerini biliyorsan, neden rüyalarına sızıp diğer cadılara yaptığın gibi onu ölüme zorlamıyorsun?"

Görgü kurallarından tamamen yoksun olan Damon, iştahla yemesine ara vermiyor ve büyük bir lokmanın etrafında konuşuyor. "Farklı bir düzlemdeki bir alemde ya da öyle bir şeyde."

"Yakın ama tam olarak değil," diye söze giriyor Astrid. "Aslında bu alternatif bir evren."

Damon başını sallar. "Doğru. Bizim dünyamızla onlarınki arasındaki bariyer rüyalarda aşılamaz ve Merina'nın meclisini öldürdüğümüzden beri orada olması muhtemel. Gerisini Astrid'in anlatmasına izin vereceğim."

Dikkatimi cadıya veriyorum. Bal rengi gözlerini kısmış, taco'sunu incelerken kıymayı, peyniri ve marulu inceliyor. Ne tuhaf bir küçük varlık. Bir trol olarak kesinlikle açıktan ölebilirdi, bu yüzden seçici olan tek kişinin o olması komik.

"Bugün Astrid," diye ekliyor Damon, belli ki sinirlenmiş. "Beni aceleye getirme," diye karşılık veriyor.

"Tüm bunlar hakkında açık sözlü olsaydın bunu yapmak zorunda kalmazdım. Merina'nın yerini yıllardır biliyorsun. Bana o zaman söylemeliydin."

"Kesin olarak bilmiyordum. *Şüpheleniyordum*. Ve orada kalıp kalmayacağını ya da gelecekte sorun yaratıp yaratmayacağını bilmiyordum. Neden varsayımsal bir olasılık yüzünden herkesi kızdırayım ki?"

Damon homurdanıyor. "Hazırlık yapabiliirdik. Tahıl depoları oluşturduk. Bunun gerçekleşme ihtimali olduğunu düşünseydiniz..." Sözünü bitiremeyecek kadar öfkeli ve durumun ciddiyetine rağmen kendimi bir gülümsemeyle savaşıırken buluyorum.

Astrid'i büyükannesi gibi seviyor ama aralarında eğlenceli bir dinamik var. İkisi de kendi iyilikleri için fazla ukala ve bir kral olarak Damon evrenin tüm cevaplarına hakkı olduğunu düşünüürken, Astrid bilgiyi saklıyor, sadece kendi zamanında ortaya çıkarıyor.

"Ve yaygın bir kıtlık olasılığı paniğe neden olurdu," diye homurdanıyor Astrid. Taco yerine portakala yöneliyor ve bana bakarken portakalı soymaya başlıyor. "Kısacası, tüm sorunlarımızın çözümü Valonite. Onu almamız gerekiyor. Hem de çok miktarda."

"Valonit mi?" İnanmayarak tekrarlıyorum.

Damon, "Süpermen'in artık o kadar da süper olmamasına neden olan şey gibi bir şey," diye ekleyince Whitley nezaketle ona insan pop kültürü kelimesini fısıldıyor. Sanki terim dilinin ucundaymış gibi parmaklarını şıklattı. "Kriptonit. Evet. İşte o."

"Duymuştum ama Valonite bir efsane," diyorum kafam karışmış bir şekilde.

Kehribar taşının çakıl taşı büyüklüğündeki bir parçasının bile en güçlü fae'leri yeteneklerinden mahrum bırakabileceği söylenir, ancak bu doğru olsaydı, istismar edilirdi. Herkes onu düşmanlarını engellemek için kullanabilir. Herhangi bir ordu için büyük bir değer olurdu ama benim bildiğim hiç kimse onu kullanmadı.

Astrid başını sallar. "Bu bir efsane değil."

Oldukça şüpheciyim. "Hiç gördün mü?"

"Hayır."

" zaman gerçek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bunun yüzünden." Astrid masanın üzerine lekeli bir parşömen koyar. İnce kâğıdı açıp gözlerini kısarak bakıyor. "Yüz binlerce yıl boyunca atalarım bu tarihi aktardılar. Uzun, çok uzun zaman önce, Valonit karanlık fae'leri topraklarımızdan kovmak için kullanıldı."

"Karanlık Fae mi?" Kıkırdıyorum çünkü bu öcü ile eşdeğer. Bu konuşma her geçen saniye daha da saçma bir hal alıyor. "Öyle bir şey yok."

"Elbette var. Anladığım kadarıyla," diye devam ediyor Astrid, "Valora'da en kötülerimizin bile yapmayacağı uygulamalara katılan asi bir grup insan vardı. Çocukları çalışıyorlardı. Bebekleri. Çoğunlukla Dünya aleminden. Kendilerine ait bir krallık kurmaya çalışıyorlardı. Elde ettikleri şey bir krallıktı ama istedikleri türden bir krallık değildi. Suçlular, kararmış kalplerine uygun olarak karanlık bir dünyaya sürgün edildiler."

Hâlâ inanmıyorum. "Bu hikayeyi duymuştum. Sadece çocukların eğlenmek için birbirlerine anlattıkları korkunç bir masal."

"Ne yazık ki doğru söylüyor." Kirian, Quinn ile endişeli bir bakış alışverişinde bulunuyor. "Karanlık Fae hakkında bilgi çok sınırlı ve bunun iyi bir nedeni var. Valora'nın tarihinin o kadar iğrenç bir parçası ki, insanların bunu unutmaları daha iyi. Ben varlıklarını yeni öğrendim ama annem ve babam biliyordu."

Keryth ve Zella başlarını sallar ve eski Gece Kralı karısının elini tutar. "Beş yüz bin yıl önceydi ama Gölgeler Diyarı sürgün olayının kanıtıdır. Girdabın açıldığı yer orası."

Bugün çok şey öğreniyorum. "Girdap mı?"

"Bir portal gibi ama çok daha güçlü," diye açıklıyor Keryth. "Bu... kaçınılmaz bir emme, bana öyle söylendi. Bu pencereden karanlık fae'ler başka bir aleme geçmek yerine alternatif bir evrene gönderildiler. Ancak geçit kapatıldıktan sonra bile, o evrendeki karanlık ve yaratıkların bir kısmı taşkın içinde kaldı. Dolayısıyla Gölgeler Diyarı."

Astrid kadehinden bir yudum aldıktan sonra ekledi: "Girdap kapanmadan önce büyük miktarda Valonit patlatıldı, böylece karanlık fae artık güç sahibi olamayacaktı. Güçleri olmasaydı, geri dönmeleri de mümkün olmazdı."

Dirseklerimin üzerinde öne doğru eğildim. "Eğer dediğin kadar uzun sürdüyse -beş yüz bin yıl- o zaman şimdiye kadar hepsinin ölmüş olması gerekmez miydi?"

"Orada zaman... ölçüsüz ve anlamsız," diye yanıtlıyor Astrid. "Sanki başlangıcı ve sonu yokmuş gibi. Orada kader diye bir şey yok. Kimsenin ruhu yok - bariyeri geçtiklerinde ruhun özü onlardan alınmış. Dolayısıyla, aynı adamların hayatta, çok kızgın ve vicdansız olmaları mümkün. Başka bir deyişle, kaybedecek hiçbir şeyi olmayan çok tehlikeli insanlar."

"Dünyalarımız arasındaki mührü kırmış olabilirler mi? Hava bu yüzden mi değişti?"

Astrid ciddiyetle başını sallar. "Merina'nın yardımıyla, evet. Muhtemelen yaşadığımız karanlık ve sıcaklık oradan kaynaklanıyor. İnsanların cehennem tanımına çok benzer şekilde, karanlık fae evreni de güneş ışığı olmayan sıcak ve rüzgarlı çorak bir diyardır. Yiyecek ya da su yok. Buna ek olarak, Valora'da neredeyse iki yıldır hiç yeni eşleşme olmadı. Sanki karanlık fae dünyası kaderin kendisini engelliyor gibi."

"Bize kendi ilacımızın tadına baktırıyorlar," diye özetliyor Damon. Whitley elinin tersiyle, "İlaç," diye ve Damon bir ritmi atlayın.

"Kendi ilacımızın tadına bakmak."

Durumu düşünürken parmaklarımı masanın üzerinde gezdiriyorum. "Ortam bu kadar ıssızsa, bu adamlar güçlerini nasıl koruyor? Beslenmek için ne yapıyorlar?"

Astrid yüzünü buruşturuyor. "Birbirlerinden besleniyorlar."

"Yamyamlık mı? Birbirlerini öldürüyorlarsa sayıları azalmaz mı?"

"Birbirlerini *yediklerini* söylemedim. Besleniyorlar. Kanla. Aslında oldukça zekice bir sistem. Çiftler ya da gruplar oluşturup sırayla birbirlerinin kanını içebiliyorlar. Bu kadar onursuz bir uygulama olmasaydı bizim de aynısını yapmamızı önerirdim."

Herkes bu fikre kötü kötü bakıyor ve ben Dani'nin tiksintisini kendi tiksintimin üstünde hissediyorum.

kend

i. Evet, kan emici olmayacağız.

Yaşamak için ne korkunç bir yol, bunu hak eden karanlık fae'ler için bile.

Hayır.

Bizden öç almaya çalıştıklarını merak ediyorum. İntikam arzularının - kelime oyunu yapmıyorum - bastırılamaz olduğunu hayal ediyorum.

Merina ihtiyacı olduğunda onlara gitmekle akıllılık etmiş. Manipülasyon için çok uygunlar. Tek yapması gereken umut ve intikam vaadi sunmak ve emrinde sadık askerlerden oluşan bir ordu var.

"Peki bunu nasıl yapıyorlar," diye parmağımı sallıyorum, "eğer oradaki Valonit güçlerini engelliyorsa?"

"Bunu bilmiyorum." Astrid büyüteçle oynayıp parmaklarının arasında döndürüyor. "Valonit yok edilemez ve girdap oluştuğunda yüzlerce mil boyunca her yöne gönderildi. Hepsini toplamak uzun yıllar alır. Belki de Merina bunu yapabildi ve mücevherler merkezi bir yerde toplandıktan sonra etraflarına bir kalkan koyabildi, bu da neden hiçbirini göremediğimi açıklıyor. Ama bu kötü adamların güçlerinin geri getirildiği çok açık. Bazıları büyücü ve eğer onunla birlikte hareket ediyorlarsa, daha önce liderlik ettiği meclisten çok daha kötü olacaklar."

Kaşlarını endişeyle çatıldı. "Buraya seyahat edebilirler mi?"

"Kesinlikle, ama henüz bizi istila etmediler."

Kirian sandalyesinde geriye yaslanıyor ve bana ciddi bir bakış fırlatıyor. "Bizi zayıflatmanın daha büyük bir planın parçası olduğunu düşünüyoruz."

"Kendimizi savunamayacak kadar kötüleştiğimizde Valora'yı geri almak istiyorlar," diye tahmin ediyorum ve o da başını sallıyor. "O zaman bir ton Valonit bulup onlarla birlikte cehenneme geri göndermemiz gerekecek. Nereden bulabilirim?"

Kirian endişeyle parmaklarını koluna vuruyor, vereceği cevaptan hoşlanmadığının küçük bir işareti. Masanın altından yıpranmış bir kâğıt çıkarıyor ve önüne koyuyor.

Bu bir harita. Daha önce hiç görmediğim bir harita. Çünkü üzerinde Valora'nın hiçbir parçası yok. Sadece su bölgeleri ve sağ üst köşede küçük siyah bir leke var.

Kirian blobu işaret eder. "Sonsuz Deniz'deki bir adada, bir mağarada."

CHAPTER 11

Dani

" Sonsuz Deniz?" Boğuk bir sesle söyledim. Şimdiye kadar sessizce dinliyordum ama artık ağzımı kapalı tutamıyorum. Arkadaşımı ölüme göndermekten bahsediyorlar. "Neden kimse bu adaya bir geçit açamıyor?" "Orada bize yön gösterecek hiçbir şeyimiz yok," diye cevap veriyor Astrid acımasızca. "Çünkü bu yolculuğa çıkan hiç canlı dönmedi. Ayrıca, adada bu kadar çok Valonit varken, portallardan oldukça eminim. orada çalışmayacak."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Demek istediğim tam da bu. Bu bir intihar görevi." "Torius'un güçleriyle değil," diye karşı çıkıyor babam, eliyle Haritada *Kasırğa Yolu*, *Siren Bölgesi* ve *Yılan Çemberi* olarak etiketlenmiş kısımlar. "Torius, suyun yönünü kontrol ve sirenlerin çağrılarına karşı bağışıklığın olur. Benim asıl endişem, adayı çevreleyen yılanlar var. Valonite'e yeterince yakın olacağın için gücün bastırılabilir ve bu bir sorun olabilir. Bu yüzden seni biraz Glow ile göndereceğiz. Sizi geçmenize yetecek kadar güçlendirecektir."

"Şimdi de ondan uyuşturucu almasını mı istiyorsun?" Patlamam masadaki hemen herkesin sorgulayıcı bakışlarına neden oldu.

Astrid bana bilmiş bilmiş sırtıyor ama sessiz kalıyor.

Torius'un dizi masanın altından benimkini dürtüyor ve beni şöyle demeye itiyor: "Uygulanabilir bir plana ihtiyacımız var. Bir kumara değil. Tüm varlığımız tehlikede. Yolculuğu yapan birinden almadıysan bu haritanın gerçek olduğunu nereden bileceğiz?"

"Yıllar önce bir şişenin içinde kıyıya vurdu," diyor Astrid rahatlıkla.

"Ve sen ona güvenecek misin?" Meydan okuyorum. "Bu bizim en iyi şansımız."

"Bu alternatif evrende bu karanlık fae'lerden kaç tane var?"

"Birkaç yüz."

"Bu çok fazla değil," diyorum. "Neden bir girdap açıp bu pislikleri istila etmiyoruz? İlk hamleyi yapmıyoruz?"

"Oh, hayır." Cadı başını hızla sallar. "Bunu yapmak istemeyiz."

"Neden olmasın?"

"Anlamak için görmeniz gerekir. Fiziksel manzara Valora ile aynı ama bu adamlar her yere dağılmış durumda. Her birinin izini sürmek yıllar alabilir. Ayrıca, unutmayın, herhangi birimiz o evrene geçtiğinde, zaman yok olur. Oraya giden kişi bu dünyada yüzlerce yıl kaybedebilir. Hatta bin yıl." Astrid kollarını kavuşturup biraz somurtarak, "Ayrıca Valora'da kimse girdap yaratamaz. Ben bile."

"Baba." Bana her zaman yenilmez görünen adama döndüm. "Peki ya sen ve diğer Naturopatlar? Büyümelerini sağlamak için tarlalara günlük bir ziyaret yapabilir misiniz?"

"Benim doğayla olan gücüm bir ilişkidir. Birlikte çalışmak için elementlere ihtiyacım var. Sağlıklı toprak. Güneş. Ay ışığı. Sadece bunu gerçekleştirecek araçlara sahip değilim." Kaşlarını çatarken mum ışığı çökmüş yüz hatlarına derin gölgeler düşürüyor. "Ayrıca, önerdiğin şeyi zaten denedim. İlk başta, gücümü 24 saat boyunca devam ettirmem işe yaradı ama çok yorucu olmaya başladı. Dinlenmek için durduğum anda tüm mahsuller öldü. Hayvanlarını otla beslemek için soyluların öküz malikanelerine ziyaretler yapmaya devam ediyorum ama bu noktada gücüm tükendi."

Bu neden bu kadar berbat göründüğünü açıklıyor.

Durum çok umutsuz görünüyor ve verebileceğim başka bir önerim yok.

"Dani, görüşlerini takdir etsek de," diye başlıyor annem, "sen burada bulunmadın. İnsanlarımızın açlıktan ölmesini engellemek ve hastalığın yayılmasını durdurmak için ne kadar çok taktik kullandığınızı bilmiyorsun. İşe yaramıyor ve seçeneklerimiz tükendi."

Her zaman güçlü ve sessiz bir tip olan Kral Zander huysuzca ekliyor: "İşin en kötü yanı suç. Herkes korkmuş ve çaresiz, bu da onları şiddete yöneltiyor. Tek bir parça gozzel meyvesi için cinayetler işlendi. Böyle giderse beş yıl içinde birbirimizi öldüreceğiz."

Torius elini haritanın üzerine koyarak, "Bunu ben yapacağım," dedi. Önce benimle tartışma zahmetine bile girmeden. Göz ucuyla bile bakmadı.

"Ekibimde kimler var?" diye sorduğunda. Oh,
küstahlık.

"Gece Âleminde Kai, Rüya Atlas ve Gündüz Âleminde Thayne," diye sıralıyor babam. "Bunun için en iyi savaşçılarımızdan bazılarını tam güçte tuttuğumuzdan emin olduk. Ben de sizinle gelirdim." Diğer krallara bakar. "Hepimiz gelirdik ama-"

"Ama sizin yönetmeniz gereken krallıklar var," diye araya giriyor dostum. "Ve kendinizi böyle bir tehlikeye atmanıza izin veremem. Bu benim görevim. Ben bunu yapmak için doğdum."

Komik, onun benim ruh eşim olmak için doğduğunu sanıyordum. İyi yıldızlar, küçük ve bencil davranıyorum.

Çok korkuyorum. Ve bu berbat. Ya Torius yelken açarsa ve onu bir daha göremezsem?

Babam Torius'un omzunu sıvazlıyor. "Engel olacağımızı söyleyecektim. Ne kadar zayıf olduğumuzu düşünürsek, bir yük oluruz. Sen dünyayı kurtarmakla meşgulken bize bakıcılık yapmana gerek yok."

"Ne zaman gideceğim?"

"Şafakta." Babam masadan kalkıp, iyice tozlanması gereken yalnız bir şarap rafından son bir şişe alıyor. "Bunu özel bir gün için saklıyordum."

Kristal bardaklar elden ele dolaşılıyor. Mantar patladığında sevinç çığlıkları, alkışlar ve rahatlamış kahkahalar geliyor ama benim kutlayacak halim yok.

Torius'un bir tür savaşla görevlendirileceğini düşünmüştüm. Onun işi savaşmak.

Sonsuz Denizlerde hazine avı saçma bir fikirdir. Tarihteki en iyi korsanlar bile orada kayboldu.

Damon kadehini kaldırıyor. "adamına. Kahramanımıza. Torius'a!"

"Torius'a!" Herkes alkışlıyor.

"Hey, ben ne olacağım?" Astrid şikayet ediyor.

"Ve Astrid'e," diye ekliyor Damon istemeye istemeye ve Astrid övünürken Whitley kıs kıs gülüyor.

Kendi kendime sessizce somurtarak, ruh halimi kontrol altında tutmaya çalışırken parmağımı içkimin yumuşak sapına sürüyorum. Öfkemi ve endişemi içime hapsetmek için harcadığım çabadan dolayı titriyorum ve bu anı ekşi duygularıyla lekelemek istemiyorum.

iyi olacak.

Sandalyemi arkaya kaydırarak ayağa kalkıyorum ve kimsenin somurtkan çıkışımı fark etmemesini umarak mermer zemin üzerinde yürüyorum.

Öyle bir şansımız yok.

"Dani?" Annemin seslenişi beni kapının önünde durdurdu.

Arkamı döndüğümde, gözlerimden süzülen yaşları kırıştırarak uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Evet?" "Bu gece saraydan ayrılamazsın. Çok tehlikeli."

"Ben yatmaya gidiyorum. Yorgunum," diyorum dürüstçe.

"Odanızda kalın. Sabah bir konuşma yapmamız gerekiyor."

Bunun olacağını bilmeliydim. Elimdeki trajik meseleler bana sert bir nasihatten geçici bir erteleme sağladı, ancak er ya da geç olacak.

Herkes heyecanla geleceği tartışmaya geri dönerken, babam, Damon ve Zander haritanın etrafında toplanıp strateji ve planlar hakkında konuşmaya başlıyorlar.

Ama Torius dikkatini vermiyor.

Şimdi gözlerinde sıcaklık ve kaşlarında bir özürle bana bakıyor.

Kaşlarımı çatarak, kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa gelip beni bulması gerektiğini anlatmaya çalışıyorum.

Karanlıkta ağlamak çok klişe ama yapacak bir şey yok. İşçiler Rüya Âleminden yıldız tozu toplayamayacak kadar zayıf olduğu için yıldız tozu kıtlığı var, bu yüzden başucumda fener yok.

Ayakta duran aynamın diğer tarafındaki gizlenmiş panelin geri kaydığını duyduğumda yüzüm yastığıma gömülmüştü. Duvarların arkasında çok az insanın bildiği bir geçit var. Görünüşe göre, Torius da o özel azınlıktan biri. Tabii ki öyle. Bahse girerim o ve babam çocukken tıpkı kardeşlerim ve benim gibi o gizli tünellerde koşturmuşlardır.

Gözyaşlarımın çoğu kurudu ama eşimin gölgesinin devasa hatları bana doğru ilerlediğinde yenileri düşüyor.

"Prenses."

Nefesindeki alkol kokusunu birkaç metre alabiliyorum. "Hanımeli şarabı ."

"Kirian şişenin çoğunu içmem için ısrar etti. Çok minnettar."

"Ben istemiyorum. Bunu istemiyorum." Kendimi bir dirseğimin üzerinde destekliyorum. "Daha iyi bir yolu olmalı. Seni denizde kaybetmeyeceğim. Eğer aileme çiftleştığımızı söylersem, o zaman-" Çaresizce söylenmem Torius'un homurdanmasıyla kesildi.

"Yapma. Gitmeme izin vermezler." Yatağın kenarına oturdu ve ıslak yanağını silmek için uzandı. "Bunun yapılması gerektiğini biliyorsun. Yolculuk konusunda kendime güveniyorum."

"Canlı döneceğinden nasıl bu kadar emin ?" "Su üzerinde en yetenekli olduğum yer, Dani."

Belki de ona yeterince kredi vermiyorum. Hidro-manipülasyon yetenekleri olan tek Fae o. Suyu herkesten daha iyi biliyor. Yine de korkuyorum.

Sonunda Torius'u aldığımda onu kaybetmekten korktum.

"Varsayımsal olarak, diyelim ki bu adaya ulaştınız," diye düşünüyorum. "Valonit'i elde ettiniz. Mücevherin varlığında güçlerini kullanamazken tüm o engelleri nasıl aşacaksın? Tüm bu süre boyunca sadece Glow mu içeceksin?"

"Demir kaplı sandıklarımız olacak. Valoniti içeri hapsedecekler," diye açıklıyor Torius. "Ve bu işe yaramasa bile, bir hafta boyunca Glow içmek bana zarar vermez. Sadece döndüğümde detoks yapmam gerekecek." Korkum geçmeyince iç geçiriyor. Endişe kaplı bir balonun içinde sıkışıp kalmışız gibi bağın içinden sıcıyor ve etrafımızı sarıyor. "Kai herhangi bir yarayı iyileştirmek için orada olacak. Atlas dümende olacak ve o şimdiye kadar tanıdığım en iyi gemi kaptanı. Vahim bir durum ortaya çıkarsa, Thayne'in portalları olacak ve görevi iptal edebiliriz."

Hah. Bu şekilde ifade ettiğinde, pek çok tehlikenin üstesinden gelmişler gibi görünüyor.

"Güvenli," diye ısrar ediyor Torius. "İçinizi rahatlatmak için başka ne yapabilirim?"

"Beni de götür."

Talebim karşısında hazırlıksız yakalanan Torius sarsıldı.

"Kesinlikle olmaz." Gözlerim kısıldı. "Ya güvenlidir ya da değildir. Hangisi?"

"Benim için yeterince güvenli."

"Bu hiç mantıklı değil. O gemide olup olmamamın bir önemi yok. Çünkü eğer orada ölürsen? O zaman ben burada ölürüm, ama yavaşça. Acı çekerek. Risk alıp birlikte yok olmayı tercih ederim. Ya da hayatta kalmayı."

Birlikte. Dürüst olmak gerekirse sonuç umurumda değil. Benim için önemli olan seninle birlikte olmak."

Dudakları kıvrılan Torius, burnu neredeyse benimkine değene kadar eğiliyor. "Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın?"

"Sadece söz konusu sen olduğunda böyleyim. Senin için her şeyi yaparım." "O zaman iyi olacağını bildiğim yerde, evde kal."

"Bunun dışında her şey."

Hırslayarak geceliğimin yakasını aşağı çekip göğüs uçlarımı ortaya çıkardı. Vücudum hemen tepki veriyor.

Merkezime sıcaklık doluyor. Kalbim gümbür gümbür atıyor. Ona ihtiyacım var.

Karıncalanan göğsümü avuçlayan Torius başını eğiyor ve sertleşmiş tepeyi emiyor. Ben şiltenin üzerine geri düşerken, her iki tarafa da eşit muamele yaparak sağ taraftaki malzemeyi aşağı çekiyor.

Mememi emerken, parmaklarını iç bacağımdan yukarı doğru kaydırıyor, giderken geceliğimi kaldırıyor. Kalçalarımın tepesine geldiğinde külot giymediğimi fark edince inliyor. Ve ben ıslağım.

Kalın parmaklarını giriş yerimin etrafında kaydırıyor, içeri itmeyerek benimle alay ediyor. Yarığımı izleyerek oynamaya devam ediyor.

Nefes nefese, bir bacağıma gövdesine dolayarak kalçalarımı açıyorum. Metal tokayı çözdüğünde kemerinin şingirdamasını seviyorum.

"Eskiden hiçbir şeyden korkmazdım," diye homurdanıyor deriyi kemer halkalarından çıkarırken. "Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu ve hayatımı bunu yansıtabilecek şekilde yaşadım. Aslında savaş beni heyecanlandıırırdı. Tehlikeyi severdim ama bunun nedeni bir eşim olacağını hiç düşünmemiş olmamdı. Düşük rütbeli bir asker olarak başladım. Kaderin benim için sakladığı ne olabilirdi ki?" Pantolonunu, sertleşmiş sikinin dışarı fırlayacağı kadar aşağı iterek bacaklarımın arasına yerleştirdi. "Sonra binlerce yıl geçti ve hala gerçekleşmedi. Diğer yarınızla tanışmak için asla geç olmadığını duymuştum ama bu ihtimalin çoktan ortadan kalktığını düşünüyordum. Sonra seni gördüm. Gözlerinin içine baktım ve benim olduğunu anladım. Benim hediyem. Benim hazinem. O günden beri korku benim daimi yoldaşım oldu. Ve bence bu iyi bir şey. Korktuğunuzda daha dikkatli olursunuz. Hayatıma değer veriyorum çünkü seninkine bağlı." Ucunu girişime dayadığında ağzımı ısırtıyor. "Sana ne kadar mükemmel olduğunu söylemiş miydin?"

Seksle ve onaylayıcı sözlerle dikkatimi dağıtmaya çalışıyor.

İşe yarıyor.

Yavaşça sikini içime sokarken, kızgın olmayı .

Torius'un ölebileceğini
unuttum. Önemli olan tek
şey şu an.

Torius çok nazik ve tatlı davranıyor, tıpkı ilk seviştiğimizde yapmak
istediğinden bahsettiği gibi.

Kendi yatağımın rahatlığında, memelerim dışarı fırlamış ve elbisem
belime dolanmışken, Torius'un durgun öpücükleri ve yuvarlanan itişleriyle
sevişiyoruz.

Saatlerce devam ederken zaman durmuş gibi görünüyor. Pozisyon bile
değiştirmiyoruz. Torius sadece üzerimde geziniyor, orgazm üstüne orgazm
yaşatırken güçlü kollarıyla beni içine hapsediyor.

Geldikten sonra bile devam ediyor.

Üçüncü kez içimde patladığında, kaslarım yapış yapış oldu. Başımı
kaldıramıyorum. Gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

Bir süre uyuyakaldım. Saniyeler mi? Dakikalar, belki.

Kemerinin şingirtisini duyduğumda sarsılarak
uyandım. Torius giyiniyor. Gidiyor.

Göz kapaklarımı kapalı tutarak ve paniğimi içime atarak onun
giysilerinin hışırtısını dinliyorum. Yatağın yanına geldiğinde, bana sevgiyle
bakarken sessizlik takip ediyor.

Bana olan sevgisi çok güçlü.

Ama bana istediğimi vermek için yeterli değil, çünkü beni terk edecek.
Tekrar.

Eğilip şakağıma, çillerimin olduğu yere zar zor bir öpücük konduruyor.
"Elveda, prensesim. Senin için geri geleceğim. O zamana kadar sözümü
unutma; her yerde, her zaman senin olacağım ve sen de benim olacaksın."

Gizli panelin geri kaydığını duyar duymaz, sıcak gözyaşlarımın akmasına
izin verdim.

CHAPTER 12

Torius

Tüm eşyalarımızı gemiye yüklerken **alacakaranlık** arkamızdaki ufukta puslu bir griden ibaret. Genellikle, Gece Diyarı'nda hem şafak hem de alacakaranlık güzel renkler üretir. Parlak turuncu. Pastel mor. Pembe çizgiler.

Gökyüzündeki mevcut bulanıklık hissettiklerimi yansıtıyor.

Mürettebatımla birlikte bu sabah limana gittiğimizden beri kötü bir ruh hali içindeyim. Dani'yi Delaveria'da bıraktığımdan beri.

En azından yolculuk sessizdi. Neyse ki Kai pek konuşkan biri değil ve Thayne de yalnız kalmak istediğimi anlayacak kadar zeki görünüyor. Atlas bizimle değildi çünkü o zaten limandaydı ve günü gemiyi hazırlayarak geçiriyordu.

Valora'nın geleceğinin dördümüze bağlı olduğunu düşünmek garip ve ben sadece zamanın hızlı ilerlemesini istiyorum. Bu görevin bitmesini istiyorum.

Dani'yi şimdiden deli gibi özledim. Ondan gizlice kaçmak çok baktandı ve dürüst olmak gerekirse korkakçaydı. Uyanıkken ona veda etmeye dayanamadım, bana o bakışı atacağını biliyordum.

Bir şey istediğinde o karşı konulmaz bakışı.

Onu yanımda getirmem için bana bir kez daha yalvarsaydı, boyun eğdim.

Neyse ki aramızdaki bağ sağlam görünüyor. Onun benden kaybolduğunu hissetmek yerine, ruhum dolu ve canlı. Yakın zamandaki tutkulu birlikteliğimiz zihnimde taze ve birbirimize tamamen bağlandığımız ve birbirimizde teselli bulduğumuz o anı düşünmek hoşuma gidiyor.

Bunun etkisinin geçmesine ve mesafenin soğukkanlılığımı azaltmaya başlamasına ne kadar zamanım olduğunu merak ediyorum.

Beni buraya getiren siyah atımı okşayarak erzak dolu arabaya dönüyorum.

Kaptanın rıhtımdaki yardımcılarından birkaçı , silahlarımızı ve demir muhafazalı

Sandıklar.

İki çelimsiz adam giysilerimin olduğu sandığı kaldırırken, ağırlığından dolayı homurdanıyor ve ağırlaşıyorlar.

Zayıflık seviyeleri şaşırtıcı.

Bu adamlar eskiden savaşçıydılar ve şimdi aralarında elli kilo taşımak için mücadele ediyorlar.

Yardım teklif etmeyi düşünüyorum ama gururlarını incitmek istemiyorum. Ne de olsa, sahip oldukları tek şey gururları olabilir.

Sandığı neredeyse düşürdüklerinde , onu rampadan yukarı, güverteye ve merdivenlerden aşağıdaki kamaralara taşımalarını izliyorum.

Bize verilen gemi büyük. Hatta lüks. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel gemilerden biri. Ahşap kenarları mükemmel bir şekilde cilalanmış. Mavi ve altın yelkenler Gece Diyarı ve Rüya Diyarı renklerini çizgiler ve yıldızlarla gururla sergiliyor. Pruvada masif ahşaptan oyulmuş bir denizkızı heykeli var, mor boyalı saçları üstsüz vücudunun etrafında dalgalanırken cansız gözleri ileriye bakıyor.

Karşı karşıya olduğum tehlikeye rağmen, denizde kendimi güvende hissediyorum. Dani'ye bu konuda yalan söylemiyordum. Suyu ve suda yaşayan canlıları kontrol edebilme yeteneğini nereden aldığımı bilmiyorum ama bu, hafife almadığım bir armağan.

Yelken deneyiminin çoğu Issika Gölü'nde oldu, ancak Sonsuz Deniz'e yabancı değilim. Yasadışı Glow üretiminin kontrolden çıkmış bir sorun olduğu zamanlarda, kaçak uyuşturucuyu burada imha ederdim. Uçsuz bucaksız sulara dökmek, Valora'nın topraklarını, göllerini veya akarsularını kirlletmediğinden emin olmanın tek yoluydu.

Kıyıda çok uzaklaşmamış olsam da, sınırsız ufukta bir özgürlük hissi var ve dalgaların sükunet veren sessizliği tanıdık ve rahatlatıcı.

Gemiye adım attığımda tuzlu hava beni biraz rahatlatıyor. Esinti yelkenleri yakalıyor, halatları ve makara sistemlerini hışırdatıyor ve içimdeki melankoliyi bir parça heyecan kırıyor.

Direksiyonda Atlas'ı görüyorum. Koyu tenli gövdesinde gömlek yok ve saçlarının bir kısmı kafa derisine yakın bir yerde örülmüş. Bu adam bir efsane. Tanıdığım en yaşlı fae'lerden biri ve bilgeliği saygı gerektiriyor. Gece Diyarı yelken mürettebatının resmi bir parçası olmadan çok önce bir korsandı. Gençliğinde, denizin kuzeyinde bir keşif görevine liderlik etti. Yolculukta kayda değer bir bulguya rastlanmamış olsa da, o yönde kara olmadığını bilmemizin sebebi o.

"Gece boyunca doğuya yelken açacağız," diyor karanlık gökyüzüne bakarak. "Sonra sabah biraz kuzeye yöneleceğiz. Yarın öğleden sonra Kasırga Yolu'na ulaşmış oluruz."

"Eğer yıldızları göremiyorsan, hangi yöne gittiğimizi nasıl bileceksin?"

"Ben bilirim." Atlas kendinden emin bir tavırla omuz silkiyor ve ben de ona güveniyorum. Hepimizin yetenekleri var ve navigasyon onun yetenekli olduğu bir konu.

Bavullarımızın sonuncusu da gemiye bırakılıyor ve ben de kıyıdaki balıkçılara bakıyorum, o günkü erzaklarını toparlıyorlar. Omuzları çökmüş ve başları öne eğik bir şekilde rıhtımda dolanıyorlar. Çoğu bugünün avından küçük bir sepetten fazlasını almadan ayrılıyor.

Bazılarının açlıktan saçları dökülüyor. Şık silindir şapkalarla bunu örtmeye çalışıyorlar ama saçlarının ne kadar ince olduğunu fark ediyorum.

Kalkıştan önce yapmam gereken bir şey var.

"Affedersiniz." Parmaklıklara yaslanarak sesimi yansıtıyorum ve dikkatlerini bana veriyorlar. "Ağlarınızı alın. Çabuk olun."

Tereddüt etmiyorlar ya da beni sorgulamıyorlar. Ben güçlerimi çağırırken teknelerine geri dönüyorlar, makara sistemlerini karıştırıyorlar ve aletlerini atıyorlar.

Gözlerimi kapatarak sudaki yaratıkları çağırıyorum. Kıyıya yakın yerlerde fazla yaşam yok, bu yüzden etkim daha uzaklara yöneltiliyorum. Dalgalarda birkaç balık tespit ediyorum. Büyük olanları. Küçük olanları.

Hepsini bu çağırıyorum.

Binlerce yüzgeç ve kuyruk emrime itaat ederken köpük yüzeye yükseliyor. Ay ışığı kıvranan balıkların gümüş pullarında parıldamadan önce su dalgalanmalarla çalkalanıyor. Kıpırdanırken ve gücüne karşı savaşırken birbirlerine sıkıca sarılmışlar.

"Bakın!" diye bağıyor bir adam. ". Yıldızlara şükürler olsun, kurtulduk!"

Balıkçılar arasında alkış sesleri yükseliyor ve büyük ağlar sığ sulara atılıyor. Bazılarının ağları uzun sııklara takılı. Diğerleri ise ellerine hasır sepetler alıyor ve sallanan yığınları teknelerine boşaltmadan önce kadar balık topluyorlar.

Bu bir köyü besleyecek. Ve ekibimizi.

Atlas sırtarak kendi sepetine sarılıyor. "Teşekkür ederim, Torius. Yelken açtıktan kısa bir süre sonra akşam yemeği servis edilecek."

Ona başımla onay verdikten sonra güvertenin altına inip kamaramda kendime birkaç dakika ayırıyorum. Benimki sağdaki ilk kapı ve duvara dayalı bir karyola ve eşyalarımı koyabileceğim kadar yer olan küçük, hoş bir alan.

Yatağa uzanıp ahşap tavana bakarken ellerimi karnımın üzerinde birleştiriyorum. Burası narenciye kokuyor ve sırtımın altındaki battaniyeler ince mavi ipekten ve yumuşak dolgulardan yapılmış. Duvara monte edilmiş altın çerçeveli küçük bir şafak tablosu da var.

Genelde gemilerde böyle bir savurganlık olmaz. Özel bir muamele gördüğüm çok açık. Bunu kabul edeceğim ve avantajlardan yararlandığım için kendimi kötü hissetmeyeceğim.

Mütevazı bir asker olarak, tantana normalde hoşlandığım bir şey değildir. Bu hayata göz alıcı olmayacağını bilerek katıldım.

Yine de her şey değişti. Avantajlar ve şan, şu anda katlandığım fedakârlığı telafi etmeye başlamıyor bile.

Dani ve benim çiftleştığımızı anladığında Kirian'ın ne kadar kızacağını merak ediyorum.

Günahlarım artıyor. Geçmişte, ondan sakladığım sırrı uzakta olduğum gerekçesiyle haklı çıkarabilirdim, ama artık değil. Onu olan bitenden haberdar etmek için yeterince şansım vardı ve ben bunu yapmamayı seçtim. Bunu ülkemin iyiliği için yaptığımı söyleyebilirim ama gerçeğin tamamı bu değil. Sebebimin arkasında korku var. Bana karşı duyacağı öfkeyi her düşündüğümde, içimden bir şeyler fırlatmak geliyor.

Geminin hareket etmeye başladığını hissettiğimde, düşüncelerim çok daha hoş bir şeye, eşime yöneliyor.

İç çekerek, son birkaç gün içinde birbirimize dokunduğumuz tüm yolları hatırlıyorum. Karşılıklı gülümsemelerle geçen tüm o küçük mükemmel anları. Dani'nin sahip olmamız gereken gelecek hakkındaki neşeli konuşmalarını.

Eğer işler planladığımız gibi gitseydi, şu anda Brezilya'da, muhtemelen taco kamyonunda akşam yemeği yiyor olurduk. Bir sokak müzisyeni neşeli bir melodi çaldığında onunla dans etmem için ısrar ederdi. Ve ben inleyip gözlerimi devirdiğimde, insanların izlediğini umursamadan etrafımda dönerdi.

Son anılarımda kendimi kaybederken daha fazla zaman geçiyor.

Atlas'ın pişirdiği balığın kokusunu alıyorum ama kendimi yataktan kaldıramıyorum. Belki de bu gecelik bu kadar yeter. Aklımda güzel karımın hayalleriyle burada uykuya dalarım. Sabah yeni bir günle yüzleşirim.

Karadan uzaklaştıkça aramızdaki mesafeyi hissetmeye çalışıyorum. En az bir saattir yelken açtığımızı tahmin ediyorum. Daha az da olabilir. Daha fazla da olabilir. Dani tarafından tüketildiğimde zaman benden uzaklaşıyor.

Bu çok komik; eşimden ayrılmanın getirdiği umutsuzluk yerine ruhumda bir hafiflik var. Damarlarımda bir uğultu.

Ve pantolonumun içinde kıpırdanıyor.

Mantıklı bir sebep olmaksızın sikim büyüyor, siyah derinin içinde zorlanıyor. İhtiyaç aniden içimde dalgalanıyor ve ne yaptığımı ikinci kez tahmin edemedim, fermuarımı açıyorum ve sert horozumu serbest bırakıyorum.

Kendi kendime sessizce inleyerek, onu dibinden kavriyorum. Sıktıkça, Dani'nin amının şaftımı sardığını hayal ediyorum. Onu üstümde, göğüslerinin zıpladığını ve başını coşkuyla geriye attığını hayal ediyorum.

Sıkı taşaklarımı avuçlamak için aşağı uzanırken, yumruğumu sikimin üzerinde hareket ettiriyorum, uca her ulaştığımda kavramamı büküyorum.

Aklım beni yanıltıyor, çünkü Dani'nin tahrik kokusunu yemin edebilirim. Dudaklarımı yaladığımda, neredeyse onun tadını alabiliyorum.

Daha hızlı pompalıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, gelmek üzereyim.

Tohumumu yakalayacak hiçbir şeyim yok, bu yüzden atletimi yukarı kaldırıyorum, böylece karnıma ve göğsüme dökülebiliyorum. Sırtımı eğerek, zevke teslim olurken gözlerimi .

Orgazmımın başlangıç karıncalanması başlıyor-

Güm.

Duruyorum. Gözlerimi açıyorum. Etrafıma bakıyorum.

Ses yukarıdan ya da kapımın dışından gelmedi. Bunun için çok yakındı.

Nefes almakta zorlanıyorum, gözlerim odanın

içinde geziniyor. Bakışlarım bir giysinin

gövdesine takılıyor.

Ve o adamlar için onu kaldırmanın ne kadar zor olduğunu hatırlıyorum.

Motherstriker.

Pantolonum hala açık ve sikim önümde sallanırken, anahtar deliğinin yanındaki mandalı çevirmek için uzanıyorum. İçinde ne bulacağımı bildiğim için kapağı geri atıyorum.

Ya da *kimi* bulacağımı.

"Dani?" Törpüledim, sesim şoktan boğuk çıkıyordu.

Cenin pozisyonundaki eşim kıvrılıp bükülmüş, pembe elbisesi siyah gömlek ve pantolonlarımın arasında göze çarpıyor. Ona neredeyse hiç yer kalmamıştı ama elini elbisesinin içine ve bacaklarının arasına sokmanın bir yolunu bulmuştu.

Yüzü kızarmış, nefes alıp verirken zorlanıyor ve ağırlaşmış gözlerle bana bakıyor.

Onun gelme ihtiyacı benimkini körüklüyor ve ben kendimi bitirmekle ona hayatının dersini vermek arasında kalıyorum.

"Burada ne işin var senin?" Tıslıyorum ve lanetli kelime burnuna sıcak bir kıvılcım sıçratıyor.

"Ow." Bana ters ters bakıyor. "Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Anahtar deliğinden seni gözetliyordum." Muhteşem dudaklarını hınzır bir gülümseme süslüyor. "Yaramazlık yapıyorsun. Umarım beni düşünüyorsundur. Seni durdurumama izin verme." Artık daha fazla yeri olduğu için sırt üstü kıpırdanıyor ve kendine dokunmaya devam ederken bacaklarını açıyor. "Devam et ve neler olacağını görelim."

Sabırımı zorlayarak gözlerimi tavana dikeyorum ve ayağımı yere vuruyorum. "Yani, sen bir *kaçak yolcusun*."

"Ah, şu." Suçlulukla omuz silkiyor. "Evet. Sürpriz."

Ayağa kalkmasını işaret ediyorum ve kaskatı kesilmiş bedeninin acı veren dar alandan çıkmasına yardım ediyorum. "Bütün gün burada mıydın?"

Dani ne zaman bana karşı kibirli davranacak olsa yaptığı gibi çenesini kaldırıyor. "Emin olabilirsin. Sen beni odamda bırakır bırakmaz, gizlice vagona indim."

Öfkeyle başımı sallıyorum. "Burada kalamazsınız. Geri dönmek zorundayız."

"Ne? Yok artık."

". Gidip kaptana gemiyi geri döndürmesini söyleyeceğim."

"Saçmalama. Bu büyük bir zaman kaybı olur."

"O zaman Thayne'in portallarından birini kullanarak seni ait olduğun yere, Delaveria'ya göndermesini sağlayacağım." Kapıya doğru ilerliyorum ve arkamdan Dani'nin kıkırdamasını duyunca hem sinirleniyorum hem de seviniyorum.

"Bunu yelkenleriniz açıkken mi yapmayı planlıyorsunuz?"

Ona doğru döndüğümde, odağının alt yarımında olduğunu fark ettim. Hâlâ kaya gibi sert ve herkesin görebileceği şekilde açıktayım.

Hayal kırıklığıyla, sikimi pantolonuma geri sokmaya çalıştım. Kelimenin tam anlamıyla yapamıyorum.

Çok dolgunum, zonkluyorum. Düğmelerim . Sikerim böyle işi.

"Prenses, önce bunu halletmemiz gerekecek, değil mi?"

Dudağını ısırın Dani başını sallıyor. Aramızdaki mesafeyi kapattıktan sonra önümde diz çöküyor ve ellerini deri kaplı kalçalarımın gezdiriyor.

Kıyafetlerimin dışına bile dokunuşu ilahi.

Şimdi neden ayrılık acısı çekmediğimi biliyorum - Dani bütün gün yanımdaydı.

Öfkelenmeliyim.

Ama değilim.

Şu anda hissettiğim tek şey rahatlama. Burada olduğu için çok minnettarım. Bu yanlış ve tehlikeli. Şu anda aramızdaki bağı mürettebattan saklamamızın bir yolu yok ama bunu daha sonra düşüneceğim.

Başparmağımı Dani'nin dudaklarında gezdirirken düşüncelerim bulanık ve karmakarışık. "Benim için diz çökmemelisin, Prenses. Tam tersi olmalı."

"Sıra sana da gelecek."

Kimin kimi tatmin ettiği gerçekten önemli değil, çünkü ikimiz de her şekilde boşalacağız.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek başının arkasındaki saç tellerini yumruk yapıyorum ve ağzını sikime doğru yönlendiriyorum.

Bana ilk oral seks yaptığımda beceriksizdi ama öğürme refleksi yoktu. Biraz pratik yaptıktan sonra yetenekli hale geldi ve sıcak, ıslak ağızıyla tüm sikimi yutmadan önce ucumu emdiğinde bana tam olarak istediğimi veriyor.

Boğazının arkasına vurduğumda sert bir ses çıkarıyorum, sonra ileri geri sallanmaya başladığında memnun bir iç çekiyorum.

Yanakları beni emiyor. Dilini oynatıyor. Narin parmakları taşak kesimi okşuyor ve hafifçe çekiştiriyor.

Bu kadına karşı tamamen güçsüzüm.

Ve eşimin heyecanla sikimi yalamasına bakarken, onu karaya geri getirmeyeceğimi biliyorum. Bu sabah Dani'den ayrılmak yeterince zordu. İkinci kez veda edemeyeceğim. Onu gönderecek iradem yok ve o da bunun farkında.

Üzerimdeki hakimiyetinin farkında, özellikle de sikim ağzındayken.

Sonunda pes edip onun kalacağı gerçeğini kabul ettiğimde endişe beni terk ediyor. Mürettebattan bu konuda söyleyecek bir şeyi olan varsa, savaşçılar gibi kavga edebiliriz ve ben kazanırım.

Bir yanım Dani'nin bu kadar dik kafalı olmasına seviniyor. Ve oral seks konusunda çok iyi.

"Beni çok iyi emiyorsun Prenses," diye övüyorum. "Al onu. Her santimini al." Söyleneni yapıyor.

Yüzünü sikimle doldururken, burnu dibimdeki koyu renkli saçları okşuyor.

Daha önce boşalmaya çok yaklaştım, bu yüzden dayanmama imkân yok. Kendimi tutma kararlılığından vazgeçerek ellerimi Dani'nin başının iki yanına koyuyorum ve onu daha hızlı hareket ettirmeye başlıyorum.

Hayatım buna bağılıymış gibi ağzını beceriyorum, şapırdama seslerinden ve muhtaç inlemelerinden zevk alıyorum. Bağ sayesinde kendi uyarılmasının arttığını hissediyorum. Kendine dokunmuyor bile ama ben dokunduğumda boşalacak.

Doruk noktam hızla vuruyor ve odanın bu kadar dar olması iyi bir şey çünkü kendimi dik tutmak için Dani'nin arkasındaki duvara uzanabiliyorum.

Kendimi güçlü fişkırımlarla ağzına boşaltırken bacaklarım titriyor ve o hepsini yutuyor.

Kendi orgazmının yankısı ipten geçerek benimkini güçlendiriyor. İnlemeleri sikimin etrafında boğuluyor ve boğazındaki ve dilindeki titreşimler bunu benim için çok daha iyi hale getiriyor. İkimiz için de uzat.

Dudaklarından kurtulduktan sonra gömleğimi çıkarıp çenesini ve ağzının kenarlarını nazikçe temizliyorum, sonra da kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum.

"Sen zaten gemidesin." İfadem huysuz ve aksi, ama Dani asık suratlı ses tonuma aldırıyor.

"Kalmama izin mi veriyorsun?" Gülümsemesi binlerce yıldıza bedel.

"Evet, ama parmağını bile kaldırmayı düşünme," diyorum ona sertçe. "Güverteyi fırçalamana ya da ağır nesneler taşımana izin vermeyeceğim." Gücünden kaynaklanan bir rahatlama hissi duyuyorum ve ben devam ederken başıyla onaylıyor: "Tehlikeli bir bölgeden geçerken de burada kalacaksın."

"Anlaştık!" Kollarını bana dolayan Dani bana sarılıyor. "Ne dersen yapacağım. Sadece beni tut."

"Her zaman." Kucaklamasına karşılık verirken memnuniyetle iç çekiyorum. Ve umarım bu büyük bir hata değildir.

CHAPTER 13

Dani

Geçen gece, Torius ve ben mürettebatı varlığımdan haberdar etmek için bugüne kadar beklemeye karar verdik. Çünkü Valora'dan ne kadar uzakta olursak Atlas'ın gemiyi geri döndürme ihtimali o kadar azalır. Thayne hâlâ portallarından birini kullanmakta ısrar edebilir ama görünüşe göre Torius sırf beni burada tutmak için savaşçı arkadaşına meydan okumaya hazır.

Torius her zaman kitaba göre yaşar, bu yüzden benim için bazı kuralları çiğneyeceğini bilmek gurur verici.

Kahvaltı saatler önce geldi ve gitti. Kai odamıza geldi ve Torius'a yemek saatini haber vermek için kapıyı çaldı ama dostum uyumak istediğini söyledi.

Yalan değildi.

Torius ve ben saatlerdir bu dar karyolada birbirimize sarılmış, geminin hareketi bizi sarsarken huzur içinde uyukluyoruz.

Yukarıda bir yerden bir zil çalıyor. Israrlı bir *ding, ding, ding, ding*.

Oturur pozisyona geçen Torius hemen tetikte görünüyor. "Lanet olsun."

"Ne?" Uykulu bir şekilde gözlerimi ovuşturuyorum. "Neler oluyor?"

"Bu fırtına uyarısı." Yataktan fırlayarak aceleyle pantolonunu ve botlarını giyer. Gömlek giyme zahmetine girmez. "Suyu kontrol edebilirim ama havayı değil."

Sertçe yutkunuyorum. "Cyclone Yolu'na varmamıza daha birkaç saat var sanıyordum."

"Biz değiliz."

"Hortumlar muhtemelen kötü havanın yayılmasına neden oluyor, ha?"

Torius bana komik bir bakış attı. "Hayır. Haritadaki siklonlar suyun *üzerinde* değil." Yüzüm şaşkınlıktan buruşuyor, o da detaylandırıyor: "Suyun içindeler. Kanalizasyon gibi. Girdap gibi dönen büyük kanallar

ulaşılabilecek her şeyin altında. Fırtınalar tek başlarına pek sorun yaratmaz ama şiddetli rüzgârlar bizi rotamızdan saptıracak ve yönümü şaşırma neden olacak. Suyu kontrol etmek istiyorsam dikkatim dağılmadan suyun hareketini hissedebilmeliyim."

Torius'un gücünün iç işleyişini henüz tam olarak anlamış değilim ama herkesin sınırları ve zayıflıkları vardır. "Yardım etmek için ne yapabilirim?"

Biraz pozitiflik ve neşe yayarak arkadaşşıma cesaret verici hisler gönderiyorum ve o da bana gergin bir gülümseme veriyor. "Güvertenin altında kal ve sıkı tutun. Yapacağına söz ver."

Yapmak istediğim son şey baş belası olmak. Eğer Torius durumu düzeltmek için yapabileceğim bir şey olmadığını düşünüyorsa, ona güveniyorum.

"Tamam," diye yumuşuyorum ve Torius göz kırpmıyor. "Kabul ediyor musun?"

"Evet, haklısın. Haklısın."

Kabul etmem onu o kadar güçlendirdi ki neredeyse komikti. Ciddi ve gururlu bir ifadeyle alt dudağı düzleşiyor. Omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırarak, vücut dili "*Ben bir erkeğim ve erkekler genellikle en iyisini bilir*" diye bağırıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve onu kapıya doğru itiyorum. "Git."

"Söz ver." Anlaşmayı sağlamlaştırmamızı istiyor. Çünkü bozarsam canım yanacak. Sadece benim değil, onun da.

"Söz veriyorum."

Memnun bir baş sallama ve hızlı bir öpücükle odadan çıkıyor ve ben de pembe elbiseme geri dönüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kışımı karyolaya koyup öylece kalmak benim için sorun değil. Yağmurun teknenin yan tarafına sıçradığını duyabiliyorum ve rüzgâr bizi bir o yana bir bu yana savuruyor.

Gök gürültüsü ve şimşekten hoşlanmam. Küçükken fırtınalar beni korkuturdu. Babam ve büyükbabam hava durumunu kontrol edebildikleri için, onları her zaman benden uzak tutmayı başardılar.

Babamın şu an bizimle olmaması çok kötü. Evet.

Boşver onu.

Babamın balayıma gelmesini istemiyorum. Bu bir tatil değil ama Torius'la evliliğim henüz çok yeni ve şu anda ailemle aramda biraz mesafe olmasından memnunum.

Evde işler nasıl gidiyor merak ediyorum.

Şimdiye kadar ailem odamı boş bulmuştur. Bu sefer not bırakmadım, çok acelem vardı ve umarım benim için çok endişelenmiyorlardır.

Dışarıda tekinsiz bir uğultu başlıyor ve bu beni biraz zıplattıyor. Rüzgar çok sert esiyor. Üstümde büyük bir gürültü koptuğunda kalbimde korku yükseliyor.

Bağrıışmalar gemiyi sallayan rüzgârın uğultusunu kesiyor ve Atlas'ın yelkenleri indirmesini emrettiğine dair bir şeyler yakalıyorum. Ağır ayak sesleri bir o yana bir bu yana çarpıyor.

Küçük pencereye doğru kayarak, dairesel ahşap kapağın mandalını açıyorum ve dışarı bakıyorum.

Kutsal yıldızlar ve vuruşlar.

Kasvetli bir gökyüzü ve biraz yağmur göreceğimi düşünmüştüm ama bu hayal edilemeyecek kadar kötü.

Bu Glow'daki bir fırtına gibi. Parlak şimşekler her yöne doğru uzanıyor. Uzaktaki suya çarpıyor ve sabit bir hızda pembe ve mavi bulutların arasından yılan gibi geçiyor.

Yağmur tabakaları gemiyi dövüyor ve döndüğümüzü söyleyebilirim. Deniz tutmasına yatkın olsaydım, şu anda hasta olurum.

Tam pencereyi kapatmak üzereydim ki, şiddetli bir rüzgâr tekneyi dik bir açıyla devirdi. Duvara yaslanarak, dışarıdaki su seviyesi görüş alanımı tamamen kapatırken hareketle birlikte hareket ediyorum.

Sandık yerde kayıyor, spor ayakkabılarım yuvarlanıyor ve yatağın altındaki boş lazımlık gürültüyle duvara çarpıyor.

Kendimi pencereye yaslayıp denizin bulanık, sonsuz uçuşumuna bakarken panik yapmamaya çalışıyorum.

Asıl korkutucu olan sınırsızlığı. Herkesin bildiği kadarıyla Valora'yı çevreleyen uçsuz bucaksız su, bilinmeyen tehlikelerle dolu sonsuz bir alan. Belki de sonsuza kadar devam ediyordur. Ne de olsa ona Sonsuz Deniz denmesinin bir sebebi var.

Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmekten hiç hoşlanmadım ama şimdi hafızamda kayıp korsanlar ve batık gemilerle ilgili ibretlik hikâyeler canlanıyor. Toza dönüşen hayaller. İyi insanların ölümüne neden olan hırslar. Bunlar çocukların fazla maceracı olmalarını engellemek için kamp ateşi etrafında anlatılan hikayeler.

Yine de burada, fırtınanın ortasında, gemimiz neredeyse alabora olurken duvara yaslanmış durumdayım. Fırtınanın en kötüsü tam üzerimizde olmalı çünkü

Birbiri ardına çakan şimşekler boşluğu görmemi kolaylaştırıyor.

Tam üstümde sağır edici bir çatırtı duyuluyor ve karanlık suyu elektrikleştiren kör edici bir şimşek çakıyor. Sonra büyük ve katı bir şey yüzeye çarpıyor ve batmaya başlıyor.

Bir şey değil.

Birisi.

Kai.

Camdan çaresizce onun kaskatı, kıpırtısız bedenini izliyorum.

Yıldırım çarpmış olmalı. Benim başıma hiç gelmedi, ama çok tatsız olduğunu duymuştum. Bir fae'yi birkaç dakikalığına sersemletip felç edebilir.

Kai yüzyıllar boyunca babamın en iyi savaşçılarından biri oldu. Gece Diyarı ordusundaki en yetenekli Şifacıdır ve güçleri çocukluk yıllarım boyunca sayısız darbe, çürük ve sıyrık dizimi hafifleterek bana bizzat yardımcı olmuştur. Bazen sonrasında bana gizlice çikolata verirdi. Sanırım yardım ettiği çocukları neşelendirmek için şekeri cebinde saklardı. Ya da belki de çocuklar ondan korkmasın diye yapıyordu. Yara izleri ve doğal öfkeli ifadesiyle bazıları onu korkutucu bulabilir ama ben onun çok yumuşak olduğunu biliyorum.

Sadık askerle göz göze geldik. Varlığımı kabul ederken mavi gözlerinde şaşkınlıkla karışık bir ifade var, sonra korkusunu hissediyorum.

Dehşeti ve umutsuzluğu o kadar yoğun ki neredeyse mide bulandırıcı. Denizde kaybolacağını düşünüyor.

Olabilir de. Bu çıkmazdan nasıl kurtulacağından emin değilim. Bizden uzaklaşıyor, ya da belki gemi ondan uzağa savruluyor. Her iki durumda da, birbirimizden ayrılıyoruz ve hareket kabiliyetini yeniden kazandığında, muhtemelen gemiyi bulamayacak.

Elbette, hava sakinleştğinde yüzeye çıkabilir. Hangi yöne gideceğini bilirse karaya geri uçabilir. Tabii önce devasa bir yaratık tarafından yenmezse. Ya da Torius'un bahsettiği kasırgalardan birinin içine çekilmezse.

Otomatik pilota geçerek, yapmayı bildiğim tek şeye geri dönüyorum - gücümün karanlık tarafına dokunuyorum ve Kai'nin olumsuz duygularını üzerime alıyorum.

Bazen mutluluk yansıtmak yeterli olmuyor. Bu gerçekten birinin duygularının ne kadar güçlü olduğuna bağlı ve Kai'ye huzur vermek için yapabileceğim tek şey duygularını ondan tamamen uzaklaştırmak.

Karnıma ağır bir taş gibi yerleşiyorlar.

Bu yöntem ideal değil. Aslında, benim için düpedüz zararlı. Temelde birinin mevcut özünü bedenimin içine hapsediyorum ve gidecek bir yeri yok. Eğer duygu ilk etapta bana ait değilse, onu dışarı atamam. Sadece onunla oturmak zorundayım. Enfekte olmuş bir yara gibi iltihaplanırken içinde ıslanmalıyım.

Ne yazık ki, bunu ortadan kaldırmanın tek yolu fiziksel olarak

Acı.

hoşlanmıyorum, bu yüzden bunu sadece iki kez yaptım.

Daha önce.

İlk seferinde kardeşlerim kavga etmişlerdi. Anlaşmazlıklarının ne hakkında olduğunu bile hatırlamıyorum ama birbirlerine çok kızmışlardı. Üç gün boyunca birbirleriyle sonra canıma tak etti ve öfkelerini aldım. Sonunda ormanda koşmaya karar verene kadar neredeyse bir hafta boyunca fiziksel olarak hastaydım. Belki kendimi yorabilirim diye düşündüm.

Sorunumu nasıl çözeceğimi tamamen tesadüf eseri buldum - ayağımı bir kayaya çarptım ve takılıp düştüm. Düşüş, ayak parmaklarımdaki şiddetli ağrıyla birleşince öfkem dağıldı.

Bir başka sefer, yaşlı bir köylüyü evinin önünü süpürürken ağlarken buldum. Hayat arkadaşı kısa süre önce vefat etmişti. Kader arkadaşı değildi ama binlerce yıldır birbirlerini sevmişlerdi ve kalbi kırılmıştı. Kederini içime çektim. Üzüntünün eninde sonunda ona geri döneceğini biliyordum, ama onun gülümsemesini görmek bana verdiği karın ağrısına değdi.

O zaman, bu sefaletten kurtulmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kalenin altındaki zindana gizlice girdim ve hücrelerin demir parmaklıklarında bileğimi yaktım. Derimin cızırdadığını hissederken çığlıklarımı boğmuş ve gözyaşlarımı toplanmış bir mendille ıslatmıştım ama sonrasında yine kendim olmuşum. Kederim serbest kalmıştı.

Kai şimdi daha da batıyor, bana küçük bir gülümseme vermeyi başarırken kolları ve bacakları havada asılı duruyor.

"Teşekkür ederim," diyor.

O gözden kaybolurken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve midem bulanıyor. Çabucak karyolanın altından bir kap alıyorum ve kusuyorum. Birkaç gündür bir şey yemediğim için kusacak fazla bir şeyim yok ama vücudum verdiğim güçlü tepkiye engel olamıyor.

Artık çocuk değilim. Gucüm yıllar öncesine göre daha gelişmiş durumda, bu da Kai'nin umutsuzluğunu kendime yüklemeye biraz fazla başarılı olduğum anlamına geliyor.

Kusmak yeterli . Acı. Acıya ihtiyacım var.

Kendimi eğimli duvara yaslayarak, odanın içinde çılgınca demir arıyorum. Hiç yok. Torius tüm silahların üst güvertede olduğunu söyledi.

Ama bu doğru değil. Hançerini yanımda getirdim.

Caspian onu Torius'u bulmak için kullandığından beri, silaha biraz duygusal olarak bağlandım. Onu insan diyarında yanımda taşıdığımda kendimi güvende hissettim, ancak onunla birini kesebileceğimi düşünmemiştim.

Şimdiye kadar.

Eğilerek giysilerin olduğu sandığı açıyorum. Birkaç siyah atletin altında gömülü olan hançer orada, pırıl pırıl parlayan bıçak benim acil kurtuluşum gibi görünüyor.

Vücuduma hızlıca bir göz atıyorum ve kesmek için en iyi yerin neresi olduğunu merak ediyorum. Sanırım en kolay ulaşabileceğim yer kolum.

Torius'un atletlerinden birini alıp ön koluma sarıyorum, böylece damlayan kanı tutacak.

Bıçağı dirseğimin hemen altındaki derime dayarken alt dudağımı ısııyorum. Sürükleyerek sığ bir kesik açıyorum. Acıdan inliyorum ama yeterince derin değil.

Sadece üzerine gitmem gerektiğini bildiğimden, keskin ucu aynı kesiğe yerleştiriyorum ve ikinci kez üzerinden geçiyorum.

Dişlerimi sıkarak haykırıyorum ama Kai'nin korkusu beni terk ettiğinde göğsüm hafifliyor. Yaranın her iki tarafını da sıkarak, siyah kumaşa kırmızı damlalar sızarken verdiğim acıdan zevk alıyorum.

Tekrar nefes alabildiğimde duvara yaslanıyorum.

Hançerin ucunu gömleğe sildikten sonra, kanamayı durdurmak için malzemeyi yaramın etrafına sarıyorum. Sıkı olması için malzemeyi dişlerimle çekerek bağlıyorum.

Aniden, gemi dikleşirken inliyor. Yağmurun sesi kesilir.

Tekrar pencereden dişarı bakıyorum.

Fırtına hâlâ şiddetini koruyor ama sanki etrafımızda bir koruma kubbesi var. Yağmur uzaklaştırılıyor ve denizin yüzeyi yaklaşık elli fit boyunca sakin. Rüzgâr kalkını delip geçerek gemiye doğru esiyor ama dalgalara karşı güvendedir.

Torius'a teşekkürler.

Keşke Kai için çok geç olmasaydı. Caspian bizimle olsaydı, onu bulabilirdik. Yolculuğumuz bittiğinde belki bir arama ekibi kurabiliriz.

Tam dinlenmek için oturmak üzereyken, yaklaşık on metre açıkta suyun üzerinde bir köpük fark ediyorum. Bir daire şeklinde, köpürüyordu. Nokta püskürtmeye ve püskürtmeye başlıyor ve ben göğsümü tutuyorum. Kalbim çok hızlı atıyor çünkü ne olduğunu bilmiyorum. Bu bir deniz canavarı mı?

Sadece bir su lekesi olarak tanımlayabileceğim tek bir dalga yükseliyor ve gemiye doğru yay çiziyor. Sis içinde bir çizme görüyorum. Üstümdeki güvertede sıçramanın ardından yüksek bir gümbürtü ve hızlı ayak sesleri geliyor.

Kai olmalı. Torius onu kurtardı.

Yanaklarımı acıtacak kadar kocaman gülümseyerek mutlu bir dans yapıyorum. El çırpıyorum ve deli gibi zıplıyorum ama kendimi aptal yerine koyuyor olmam umurunda değil.

Heyecanla kapıya koşuyorum, kolu çeviriyorum ve kırbaçla açıyorum. Ama eşiği geçip koridora çıkamadan ruhum keskin bir acıyla cesaretimi kırıyor.

Şu lanet söz.

Alt dudağımı kemirerek, onu kırmayı düşünüyorum.

Yapabilirim ama muhtemelen beni tekrar hasta eder. Daha da kötüsü, Torius'u da etkileyebilir.

Adamların zaten yeterince derdi var. Benim buna ekleme yapmama gerek yok.

Yatağa doğru yürüyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve tekrar oturuyorum. Kısmen surat asmak için, ama aynı zamanda toplayabildiğim kadar sabırla beklemek için.

Merdivenlerden ritmik gümbürtüler gelene kadar yaklaşık on dakika geçtiğini tahmin ediyorum. Odanın kapısı hâlâ açık ve Torius'un yaklaştığını hissettiğimde ellerimi sıkıyorum. Damarlarımdaki fokurdama beni ele veriyor.

Görüş alanıma girdiğinde, bir an için nefesim kesiliyor. Yaralı ya da tehlikede olduğu için değil. Tam tersi. Islak parıldayan teni ve damlayan siyah saçlarıyla muhteşem biri.

Bana elini uzattı. "Fırtınanın en kötüsü geçti. Sonrasında gökyüzünün nasıl görüldüğünü görmek ister misin?"

"Evet." Daha cevabımı bitirmeden ayağa kalktım ve ona doğru yola çıktım.

Önümden geçip içine kustuğum tencereye bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Hastalanmışsın." Sonra gözleri bandajıma takılıyor ve kolunu derimi kestiğim noktaya sürtüyor. "Yaralanmışsın. Bir yaralanma hissettiğimi sandım."

"Özür dilerim." Yüzümü buruşturuyorum. "O anda seni nasıl incitebileceğimi düşünmedim. Sadece davrandım."

"Ne oldu? Düştün mü?" Siyah düğümü çekiştirmeye başlıyor ve ellerini nazikçe itiyorum. Çünkü muhtemelen kendime zarar vermek zorunda kaldığım için bana kızacaktı.

"Gücüm hakkında bilmediğin bir şey var." Gözlerimi kıpırdayan parmaklarımdan ayırmadan, her zaman kendine zarar vermekle sonuçlanan etkili yöntemi utanarak açıklıyorum. "Sana kaç kez birinin öfkesini ya da üzüntüsünü almak istediğimi anlatamam, ama bu yüzden yapmamaya çalışıyorum." Kolumu işaret ediyorum.

"Kai, sen onun korkusunu aldığında bunu hissettiğini söyledi." Torius ciddi, soğukkanlı bir ifade takınıyor ve onaylayıp anlayamıyorum. "Ona huzur verdin."

Başımı salladım. "Başımı salladım. Tek yapabildiğim buydu."

Torius parmağını çenemin altına yerleştiriyor ve bakışlarımı onunkine doğru kaldırıyor.

Birden yüzünde saygı ifadesi belirliyor ve bana daha önce hiç bakmadığı bir şekilde bakıyor. Gözlerindeki aşka alışmaya başlıyorum. Şehvete de. Bana her şeyden çok değer verdiğini biliyorum ama bu farklı bir değerlendirme.

Torius, "Gemide olduğun için şanslıyız," diyor ve bunun nedeni sadece olmasaydım beni özleyecek olması değil. Ben de katkıda bulundum. "Kai yararı hemen iyileştirecek."

"Yani herkesin burada olduğumu bildiğini varsaymak güvenli mi?" Merdivenlere doğru ilerlerken soruyorum.

"Evet."

"Kaçtığım için bana kızan var mı?"

Kaptanlar gemilerini ve görevlerini çok sahiplenme eğilimindedirler. Açıkça söylemek gerekirse, kontrol manyağıdırlar. İstenmeyen bir misafirin gelmesi, bir yelken mürettebatı için en kötü sürprizlerden biridir.

Torius nemli elini benimkine doluyor ve üst güverteye tırmanırken parmaklarımızı kenetliyor. "Şey... Atlas pek heyecanlanmadı ama yola gelecektir. Sadece evliliğimizin suç ortağı olarak sorumlu tutulmak istemiyor."

"Onlara evli olduğumuzu mu söyledin?" Mürettebatı bizim hakkımızda bilgilendirmeyi tartıştığımızda, onlara kaderli bir çift olduğumuzu söylemeye karar verdik, ancak bağla ne kadar ileri gittiğimizin ayrıntılarını kendimize saklamaya karar verdik. Seks yapıp yapmadığımız bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmez.

Torius kıkırdar. "Gerek yoktu."

"Aynı kabini paylaşıyorsak Kai'nin tahmin edebileceğini sanıyorum." "Aslında ilk bilen Thayne'di."

Hâlâ gülüyor ve ben bu kadar komik olanın ne olduğunu bilmiyorum.

Hava karardığı için güverteadaki ıslak tahtalar siyah buz gibi görünüyor. Arkamızdaki bulutlarda hala şimşekler çakıyor ve Torius'un fırtına sonrası gökyüzünden bahsederken neden bahsettiğini anlıyorum. Aynı anda hem güzel hem de ürkütücü.

Yuvarlanan bulutların sadece gri ya da siyah olacağını düşünürsünüz ama değiller. Beyaz sıcak bir yılan içlerinden her geçtiğinde pembe, mor ve mavi renklerle aydınlanıyorlar.

sırada, özellikle parlak bir flaş bir ya da iki gökkuşağı yaratacaktır. Bir noktada, sürekli bir ışık var ve Gece Diyarı'ndaki en büyük aydan daha parlak. Sis in içinden gümüş ışınlar fırlıyor.

Torius'a baktığımda, ışığın ıslak teninde nasıl parladığını ve gözlerinin nasıl parlıyormuş gibi görüldüğünü hayranlıkla izliyorum. Rüzgâr saçlarını dalgalandırarak görkemli görünümüne katkıda bulunuyor.

Onu hiç böyle görmemiştim... doğru.

O buraya, denize ait.

İleriye doğru yürüdükçe elbisemin etekleri sürükleniyor ve ıslattığı yağmurla ağırlaşıyor.

Atlas dümende, dümeni kavrayarak bizi doğru yöne götürmeye çalışıyor. Thayne yelkenlerin yanındaki halatlarla uğraşıyor. Kai bir sandığın üzerine oturmuş, botlarındaki suyu boşaltıyor ve gömleğini sıkıyor.

Üç asker de aynı anda beni fark ediyor, sonra diz çöküp başlarını eğerek beni selamlıyorlar. "İyi günler, Majesteleri."

Alışkanlık olarak, duygularını hızlıca okuyorum. Bunun mahremiyet ihlali olduğunu biliyorum ama bu uzun zaman önce edindiğim bir savunma mekanizması. Seviyorum

Başkalarının ruh hallerinin farkında olmak. Bir durumun nasıl gideceğini tahmin edebilmek kendimi güvende hissetmemi sağlıyor.

Kai rahatlamış ve minnettar olmaktan başka bir şey yapmazken, Thayne sadece kararlı, odaklanmış ve tarafsızdır. Ancak Atlas acı, kızgınlık ve korkunun bir karışımını ortaya koyuyor.

Sanırım kimin üzerinde çalışmam gerektiğini biliyorum. Yine de benden hoşlanması için onu manipüle etmek istemiyorum, bu yüzden onu pozitifliğe boğma arzumu dizginliyorum.

Bu yolculuk bitmeden, onun onayını ve saygısını eski usullerle kazanacağım.

Herkesin ayağa kalkmasını işaret ediyorum. "Bunların hiçbirisi değil. Kimsenin etrafında yumurta kabuklarıyla dolaşmasına ihtiyacım yok. Burada kendi yükümü taşıyacağıma söz veriyorum."

Kai ayağa kalkıyor, ön kolumun etrafındaki kana bulanmış gömleğe odaklanırken kaşlarını çatıyor. "Yaralanmışsın. Seni iyileştirmeme izin verir misin?"

Bunu onun için yaptığımdan haberi yok ve ona söylemeyi de planlamıyorum. Karşılaşacağım sonuçları bilerek ona yardım etme kararı aldım ve kendisini suçlamasını ya da bana borçlu olduğunu hissetmesini istemiyorum.

Ama iyileştirme teklifini kabul edeceğim. "Elbette. Teşekkür ederim."

Kai'nin tek yapması gereken elini göğsümün üstünde gezdirmek. Bana dokunmasına bile gerek yok ama gücünün işe yaradığını hissediyorum. Kesiğimin olduğu yerde bir kaşıntı oluyor ve saniyeler içinde kalan tüm acılar yok oluyor.

Geçici bandajımı çıkardığımda, biraz kurumuş kan var ama yaralanma izi yok. Yara izi bile yok.

"Bu sefer hiç çikolatam yok, Prenses Danyetta." Kai'nin sesi özür dileyen bir tonda ve ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

"Bu fazlasıyla yeterli." Yaralanmamış tenimi gösteriyorum. Kai bana nazik bir selam verdikten sonra, çalışan mürettebata bakıyorum. "Yardım etme konusunda ciddiym. Bana yelken açmayı öğretebilirsin."

Thayne'e bakarken, büyük tuvaldeki bir yırtığı dikmek üzere olduğunu fark ediyorum. Yöntemlerinde pürüzsüz bir ustalık var ve açıkçası ben onun yarısı kadar bile iyi bir iş çıkarabileceğimi sanmıyorum. Atlas'ın dümeni kontrol etmek için nasıl çabaladığını incelerken, muhtemelen dümenden de uzak durmam gerektiğini fark ediyorum ve önerimi yeniden düşünüyorum.

Gelmiş geçmiş en kötü denizci olabilirim. "Boş ver. Muhtemelen sadece ayak bağı olurum, ha? Bana yemek yapma görevi verebilirsin ama tadının güzel olacağına söz veremem."

Atlas sırtarak uzanıyor ve elini bir fiçinin üzerindeki yuvarlak bir fırın taşının üzerine koyuyor. Avucundan sıcak bir ışık ve için için yanan bir ısı yayılıyor ve ardından şöyle diyor: "Akşam yemeği hazır. Umarım ateş keklerini seviyorsunuzdur."

"Ateş keki mi?" Torius yanımdayken, taşın üzerinde buharda pişen dört yuvarlak gözleme görmeye gidiyorum. "Ben bir kek hayranıyım."

Torius homurdanarak bana bir tane uzatırken başını sallıyor. "O tür bir kek değil. Un ve suyla ateşte pişirilir. Seni uyarayım, tatsız ve kurudurlar. Bugün benim erzaklarımı alabilirsin."

"Hayır," diye itiraz ediyor Atlas, ikinci bir yassı diskini bana doğru iterek. "Benim payımı al."

Torius kaşlarını ve araya giriyor. "O benim eşim. Ona ben bakacağım."

"Yemek yiyeceksin dostum. Geleceğin kralının aç kalmasına izin vermeyeceğim." "Bana öyle demeyi kes."

"Bu doğru."

Havayı yararak, tartışmalarını durduruyorum. "Prenses olarak özel bir muamele talep etmiyorum. Torius ya da kendim için."

Atlas bana baktı. "İlişkinize olanak sağladığım için babanın beni cezalandırmasına izin vermediğin sürece ne istersen yaparım. Sen ve Torius'u ondan önce öğrendiğim için ne kadar kızacağımı biliyor musun?"

"İlk ben biliyordum," diye övünüyor Thayne, kendisiyle gurur duyuyor gibi. Ben de ona döndüm. "Nasıl?"

"Dün gece, ah, ben..." Bakışlarını garip bir şekilde üzerinde çalıştığı yelkene çevirerek boğazını temizliyor. "Birlikte geçirdiğiniz süre boyunca duygularınız çok güçlüydü. Benim odam sizinkinin yanında. Kullandığım dil için kusura bakmayın Majesteleri ama bir peri çiçeği tarlasından geçtiğimden beri hiç bu kadar azmamıştım."

Yanaklarıma sıcaklık doluyor. "Oh." Uzun, garip bir duraklama. Demek Torius bu yüzden gülüyordu. Seks konusundan uzaklaşarak utancımı örtmeye çalışıyorum. "Bildikleriniz yüzünden cezalandırılmayacağınıza dair hepinize söz veriyorum. Babam adil bir adamdır. Suçun hak edilmediği bir yere yerleşmesine izin vermez."

Kimse buna itiraz edemez, dolayısıyla bu konuda başka bir şey söylenemez.

Ateşten pastasını Atlas'a geri veren Torius küpeşteye doğru adım atıyor ve denize bakıyor. Gözlerini kapattığında enseme bir karıncalanma hissediyorum ve gücünü çağırdığını anlıyorum.

Herkese tekrar bakar. "Su huzursuz. İlk kasırgaya ulaşmamıza bir saatten az kaldı. Hazır yiyebiliyorken yiyin."

CHAPTER 14

Torius

Dani ateşten pastasını kemirirken Dani'yi kucağımda ayarlıyorum. Bana da bir ısırik teklif ediyor ama reddediyorum. Kasırğa Geçidi'nden geçtikten sonra biraz balık çağıracağım ve o zaman yiyeceğim. Bu gerçekleşmeden önce geceye kadar sürebilir ama benim için sorun değil.

Eşim ve arkadaşlarım olduğu sürece mutluyum.

Atlas dümene geri döndükten ve Thayne yelkenlerle uğraşmaya başladıktan sonra Kai rastgele, "Valonit bir efsane değil," diye anons ediyor.

Başımı salladım. "Sana inanıyorum. Astrid Valonit'in gerçek olduğunu söylüyorsa, öyle olmalı."

Her zamanki huysuz ifadesini takınan Kai, kısa sarı sakalındaki bazı kıvrıntıları siliyor. "Evet, ama bu konuda kişisel deneyimim var."

Kaşlarım havaya kalktı. "Mücevheri gördün mü?"

"Tam olarak değil. Ama hissettim." Dirseklerini dizlerine dayayarak öne doğru eğilirken üzerinde oturduğu sandık ağırlığının altında gıcırıyor. Vücut dili bir sırrı açıklamak üzere olduğunu gösteriyor ve hemen ilgimi çekiyor.

Kai'yi uzun yıllardır yakın bir dost olarak görüyorum ama geçmişi hakkında pek bir şey bilmiyorum. Bir zamanlar Gündüz Aleminde bir askerdi, ancak Kirian ve ben onu başının kesilmesinden kurtardıktan sonra Gece Alemi ordusuna katıldı.

Bu çok uzun zaman önceydi, Kirian kral olarak taç giymeden önceydi. Kirian - o zamanlar hâlâ bir prensti - ve ben, Merina'nın meclisini avlarken hayatını kaybeden bir savaşçıyı gömmek için Kutsal Mezarlığa gitmek üzere Şafak ve Alacakaranlıkta seyahat ediyorduk. Ne zaman bir asker görev başında şehit düşse, ona Valora'nın en iyileri arasında bir mezar vermek en büyük onurdur. Kirian ve ben, kavga arıyormuş gibi görünen bazı Gündüz Diyarı uşaklarına rastladık. Ve dövüştüler de.

Onları öldürmemize rağmen, ikimiz de kötü yaralarla kurtulduk. Yakınlarda, Kai'yi bir ağaca ve kanlar içinde bulduk.

ölüme mahkum edildiğini itiraf etti. Neden? Bilmiyordu. Doğru olduğunu bildiği tek şey, Gün Kralı Zarid'in onun gitmesini istediği idi.

Kai hayatı karşılığında bağlılığını sundu. Bizi hemen iyileştiremeyecek kadar zayıf olmasına rağmen, mümkün olan en kısa sürede yaralarımızı iyileştireceğini söyledi. Biz kabul ettik ve o zamandan beri güvenilir bir yoldaş krallık için değerli bir varlık oldu.

Kai kollarını uzatarak derisindeki yara izlerini gösteriyor. Gömleğini çıkaracak olsa, vücudunun her yerinde aynı izleri görürdüm. Yüzünde bile birkaç tane var.

Eski yaralarını yeni bir bakış açısıyla tarıyorum. "Yara izlerinin Valonit'in sonucu olduğunu mu söylüyorsun?"

Olumlu bir ses çıkardı. "Bir noktada, kaynak Day Krallığı'nın elindeydi. Bir şekilde Kral Zarid onu ele geçirdi. Demir bir kılıcı onunla aşıladı ve bu yüzden yaralarım asla solmayacak. Onları iyileştiremiyorum çünkü yaralarım oluştuğu sırada kirlenmişlerdi."

Ne keşif ama. Kai'nin yara izlerinin gizemi sonunda çözüldü.

Bunca zaman izlerin neden kaldığını hep merak etmişimdir. Bir Şifacı olarak, kendini iyileştirebilmeliydi.

Bazıları Kai'nin korkutucu görünmek istediği için derisini bilerek iyileştirmedeğini düşünüyor. Ben de dahil olmak üzere herkes bunu merak etti ama hiç zorlamadık. Sessiz bir adam olan Kai, gerekmedikçe konuşmaz. Kişisel bilgi vermiyorsa, vermek istemediği içindir.

Dani'ye ve bana güvenmeye karar verdiği için mutluyum ama aynı zamanda zalim bir kralın elinde çektiği acılar için de büyük bir merhamet duyuyorum.

"Bu olmalı..." Çekiniyorum. "Dayanılmaz."

"Evet. Kral Zarid merhametli değildi. Hızlı bir ölüm tercih edilebilirdi ama o bana acı çektirmeye niyetliydi."

"Neden seni bu kadar ağır cezalandırdı?"

Kai dudaklarını bükerek başını sallıyor. "Bunu birçok kez düşündüm ama hâlâ bilmiyorum. Ben iyi bir askerdim. Başlıca görevlerim kışlayı yönetmek ve yeni askerleri eğitmekti, ki bunu da geldiğince iyi yaptım. Kibirli falan görünmek istemem ama elindeki en iyi savaşçı bendim. Onu gücendirecek bir şey yaptığımı düşünemiyorum. Alçakgönüllüydüm. Emirlerle uydum. Saray topraklarına adımımı bile atmadım."

Dani yemeğinin son lokmasını dudaklarıma doğru kaldırıyor ve bana hayır cevabını kabul etmeyeceğini belirten bir bakış atıyor. Sadece parmak uçlarının kısa bir tadına bakmak için bile olsa beni beslemesine izin veriyorum.

Ben çiğneyip yuttukça tatmin oluyor ve Kai'ye dönüyor. "Yaralarını iyileştirmek için yapılabilecek bir şey var mı?"

"Eğer varsa bile, ben bunun farkında değilim. Valonite hakkında bilinmeyen çok şey var." Arkadaşım iyimser bir şekilde, "Bu yakında değişecek," diyor. "Bahse girerim

Saraydaki simyacılar bu mücevheri incelemek isterler."

Kai omuz silkiyor. "Önemli değil. Uzun zamandır yara izlerimle yaşıyorum. Çirkin olabilirler ama artık kim olduğumun bir parçasıdır."

Ona çirkin olmadığını söylemek istiyorum ama başka bir erkeği güzelliğine ikna etmek benim uzmanlık alanım değil. Bunu yapmaya kalkışmak muhtemelen çok fazla rahatsızlığa yol açacaktır. Ayrıca, Kai kendini beğenmiş görünmüyor. Çoğu Fae gibi kibirli değil.

"Siklon!" Atlas bir teleskoptan bakarken aniden bağırır. "İki tane. Aralarına girmemiz gerekecek. Bunu yapabilir misin, Torius?"

Dani'yi kucağımdan indirip aceleyle geminin ön tarafına geçiyorum ve dürbünü alıyorum. Yeterince eminim, ileride sağda ve solda dönen sular var. "Dar bir geçit ama evet. Denizi sakinleştirebilirim. Dani? Kamaramıza git."

Tartışmıyor. Hemen itaat ediyor ve aceleyle merdivenlerden iniyor.

Küçük nimetler için yıldızlara teşekkür edin.

Çünkü o da Kai gibi denize ? Kendimi kaybederdim. O kadar perişan olurum ki, çok sert bir şey yapardım. Tüm denizi yükseltmek gibi.

Atlas direksiyonda kendini hazırlarken ben de onun yanına geçip zihinsel olarak çalkalanan suyu durgunlaşmaya zorluyorum.

Her zamanki sınırlarımın ötesine geçmem gerekeceğini şimdiden söyleyebilirim. Kasırgaların gücü çok uzakta ve derinde ve bir dip akıntısına kapılabiliriz.

Tüm fae'ler gibi benim güçlerimin de belli kısıtlamaları var. Balıkları kıyıya yaklaştırmak için rıhtımda yaptığım gibi kendimi gerçekten zorlamadığım sürece yaklaşık elli metrelik bir yarıçapa sahibim. Ama bunu uzun süre devam ettirmenin dezavantajları var. Enerjimi tüketiyor.

Gözlerimi kapatarak, gücümü geniş bir ağ gibi fırlattım. Yüz metre uzağa. Yüz elli. İki yüz.

Başım ağrımaya başladı ama devam ettim. Üç yüz.

Dört yüz.

Beş yüze ulaştığımda, keskin bir ağrı kafatasımı yarıyor. Düşmemek için parmaklıklara tutundum.

"Torius, iyi misin?" Atlas'ın sesi çok geliyor. "Torius?" "İlerlemeye devam et," diye mırıldanmayı başarıyorum, efordan titriyorum.

Gemi ilerlerken, kalkanımın eteklerinde nesneler tespit ediyorum. Kasırgalara yakalanmış ve muhtemelen onlarca yıldır orada olan diğer gemilerin kalıntıları. Büyük balıklar ve diğer talihsiz deniz canlıları. Fae yaşam formu bile hissediyorum. İnsanlar hiç bitmeyen bir sarmalın içinde sıkışıp kalmışlar.

Ne yazık ki, onlara yardım edilemez. Ölüm, onların girdaplı kıyametlerinden tek kaçış yolu.

"Önümüzde bir kasırğa daha var," diyor Atlas, sesi biraz paniklemiş gibi çıkıyor.

"Biliyorum." Bacaklarım büküldü ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Sola git."

Üç kasırgayı daha atlatırken saatler yerine günler geçmiş gibi geliyor. Birisi sokaktan çıktığımızı ve güvende olduğumuzu duyurduğunda, parmağımı bile kıpırdatamayacak halde güverteye yığılmıştım.

"Torius?" Dani'nin endişeli sesi kulaklarıma kadar geliyor ve yumuşak eli yanağıma dokunuyor. "Ne oldu? Ona ne yaptın?"

Kai beni iyileştirip iyileştiremeyeceğini görmek için elini göğsüme koyarken, "Sadece yorgun," diye doğru bir sonuca varıyor.

"O komada! Onu iyileştiremez misiniz?"

"Onarılacak bir şey yok, Majesteleri. Yaralı değil." "O zaman neden cevap vermiyor?"

Keşke onu rahatlatabilseydim. Ona iyi olacağımı söylemek. Ama dilim işe yaramıyor.

Biri kafama bir kova su döktü. Her ne kadar serinletici ve ferahlatıcı olsa da işe yaramayacak.

Uyumam lazım. Şimdiden bilincimin hissedebiliyorum. Umarım ben dışarıdayken herhangi bir tehlike ortaya çıkmaz.

CHAPTER 15

Dani

Torius savaşçı modunda etkileyici ve rahatsız edici. Kendini yüzde yüz veriyor. Hatta bundan daha fazlasını. O kadar zorluyor, kendini o kadar zorluyor ki, sonrasında tamamen tükeniyor.

Karyolanın kenarına oturup uyurken onu izliyorum. Yüzü rahat ve nefes alırken dudakları aralanıyor. Ara sıra kirpikleri titriyor ve sanki güzel bir şey hayal ediyormuş gibi gülümsüyor.

Son iki gündür sadece su yudumlamak, birkaç lokma yemek yemek ve bana olan aşkını halsizce itiraf etmek için uyandı. Zamanımın çoğunu onun yanında geçirdim ama bazen bacaklarımı uzatıp biraz temiz hava almam gerekiyor.

Çılgınca ama onu gerçekten özlemeye başladım.

Bu yolculuğa çıkarken kolay olmayacağını biliyordum, ancak yeni kocamın bu kadar büyük bir kısmında bilinçsiz olacağını da düşünmemiştim.

Sonunda kendine gelse bile, yine böyle olmasından korkuyorum.

Sırada Siren Bölgesi var. Ve yakında.

Atlas'ın bana söylediğine göre, sirenler her zaman dişidir ve çiftleşmemiş her erkek denizci onların çağrısına açıktır. Torius çifte korumalı, çünkü benimle çiftleşti ve güçleri onun etkilenmesine izin vermiyor, ama diğer erkekler için endişelenmek için bir neden var.

Atlas sirenlerden insan yiyiciler olarak bahsediyor ve bunu gerçek anlamda söylüyor. Valora'ya yakın olan yaramaz deniz kızlarının aksine, sirenler tam anlamıyla gaddar. Sirenler hamile kalmak için karşı konulmaz cazibeleriyle erkekleri suyun üzerine çekerler. Çiftleştikten sonra, cinsel partnerlerini hiç tereddüt etmeden yerler. Bebek doğduktan sonra, eğer bebek erkekse ya da fazla fae olduğu düşünülürse, siren zavallı küçük şeyi Valora kıyısına bırakır ve bir daha arkasına bakmaz.

Şaşırtıcı bir şekilde, sirenler karada hayatta kalabilir. Yeterince uzun süre kuru kalırlarsa kuyrukları bacaklara ayrılır, ancak nadiren kendi istekleriyle sudan çıkarlar. Çünkü Fae'leri sevmezler. Ama bizim türümüzü hor görmelerine rağmen, bizimle üremekten başka çareleri yok.

Mürettebatımızdan kimseyi alamayacaklar. Atlas'ın korkusunu daha önce hissettim ve onu ne pahasına olursa olsun koruyacağımıza söz verdim.

Kapı çalınır. Torius biraz kıpırdanır ama uyanmaz. Kim bakmak için sessizce ilerliyorum.

Kai.

". Vakit neredeyse geldi. Beni yatağıma bağlamanızı istiyorum." Her zamanki gibi huysuz, bir ipi kaldırırken kaşlarını çatıyor. "Ve kapıya barikat kurun."

"Doğru. Elbette." Adamlar gemiden atlamamaları için sirenleri geçene kadar zapt edilmeleri gerektiğinden . Sadece bağlama benim yapacağımı fark etmemiştim. Düzgün bir düğüm atabileceğimden bile emin değilim.

"Yatağının yakınındaki hiçbir adama dokunmayacaksın," diye emrediyor Torius.

Arkamdaydı, sesi uykudan pürüzlüydü.

Vücudumdan küçük bir heyecan fışkırıyor. Sadece sahiplendiğinde seksi olduğu için değil, sonunda uyandığı için de.

Ve sevimli, canavarca ve sert bir şekilde.

Gömleksiz gövdesi gerindikçe dalgalanıyor. Saçları bir süredir taranmadığı için karmakarışık. Onu taramak ve ipeksi tellerin parmaklarımın arasından kaydığını hissetmek için can atıyorum.

Esneyen Torius, karyolanın kenarına otururken ayaklarını botlarının içine sokuyor. Daha bağcıklarını bağlayamadan, kucağına oturmak için aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Kıçımı okşarken ve dudaklarını boynuma götürürken tatmin olmuş bir mırıltı çıkarıyor.

Kai öksürüyor, sevgi gösterimizden rahatsız olmuş gibi. "Birinin bunu yapması gerekiyor. Atlas'ı çoktan dümene bağladım ve Thayne de odasında zincirlendi."

Kalp atışlarını hızlandıran bir öpücüğün daha ardından Torius, Kai'nin peşinden koridora çıkıyor. Kestirsem mi acaba diye düşünerek usulca yatağa oturuyorum. Tüm bu çatışma sırasında odamıza hapsolmek berbat bir şey ama neden ayak altında dolaşmamamın en iyisi olduğunu anlıyorum.

Bu yüzden Torius geri gelip kapının çerçevesine yaslanıp "Yukarı gelmek ister misin?" diye sorduğunda çok şaşırdım.

Ağzım biraz açık kaldı. "Gerçekten mi? Siren Bölgesi'nden geçtiğimiz süre boyunca mı?"

Başını sallıyor. "Sana ulaşamazlar ve gökyüzü açık. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz moral desteğine ihtiyacım var. Bu deneyim diğerleri için pek hoş olmayacak. İstese de istemese de Atlas kendini kaybetmek üzere. Sen yanımda olursan kendimi daha iyi hissedeceğim."

O kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki neredeyse kendi spor ayakkabılarıma takılıyorum. En azından uzun elbisemden kurtuldum.

Sadece sırtımdaki kıyafetlerle geldiğim için denizci kıyafetleri giymeye başladım. Bu hoşuma gidiyor. Kai bana biraz büyük gelen beyaz düğmeli bir gömlek buldu. Belden bağladığımda sevimli bir tunik gibi oluyor. Kahverengi pantolonum çok daha az çekici. Bedenime yakın bir pantolon bile yoktu, bu yüzden paça kısmından biraz kumaş kesip daha küçük bir versiyon dikmeye çalıştım. Ne yazık ki, onları tamamen berbat ettim. Dikişler düzensiz ve bir bacak diğerinden daha uzun. Yine de en azından uydular. Hala hantallar ama paçalarını baldırın ortasına kadar kıvrırırsam oldukça rahat oluyorlar ve bu kadar kötü bir iş yaptığımı anlaşılmıyor.

Torius gözlerinde meraklı bir parıltı ve dudaklarında bir sırıtişla kıyafetimi değerlendiriyor. "Çok tatlısın. Denizdeki hayat sana yakışmış."

"Teşekkürler." Övgüsü karşısında kızarıyorum ve elini tutuyorum.

Keşke onu ne kadar özlediğimi telafi etmek için zamanımız olsaydı ama yok.

Güverteye çıktıktan sonra Torius kendisi için hazırlanan iki ateş kekini alıp yemeye başlar ve bir yandan da küpeşteye çıkıp suya bakar.

sokuldum. "Yakın mıyız?" "Evet."

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"Yüzde yüz güçte değilim, eğer sorduğunuz buysa. Sirenleri beş yüz metre geride tutabilseydim ideal olurdu -belki o zaman mürettebatımız etkilerine açık olmazdı- ama Kasırga Geçidi'nde yaptıklarımı tekrarlayamayacağım. Muhtemelen yapabileceğim tek şey 50 feet. Sirenler çağrılarını yayacak ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Ne dersem diyeyim," diye sesleniyor Atlas dümende durduğu yerden, kolları ve ayakları kalın zincirlerle tahta direğe bağlı, "ve ne yaparsam yapayım, bu görevden ayrılmama izin vermeyin."

"Yapmayacağız," diye yemin ediyorum.

"Ben ciddiym, Majesteleri. Tehditler savurabilirim. Ağlayabilirim. Nasıl tepki vereceğimden pek emin değilim ama bu pek de onurlu bir tepki olmayacak."

Atlas için bunu itiraf etmenin zor olduğunu söyleyebilirim. O gururlu bir adam. Biraz da eski kafalı, ki yaşına bakılırsa bu anlaşılabilir bir şey. Saçlarındaki aklara bakarak en az on beş bin yıldır yaşadığını tahmin ediyorum.

Bahse girerim gençliğinde, gemisinde doğurgan bir fae dışisine asla izin vermezdi. Bizler çok değerli ve nadiriz. Gün Diyarı birkaç bin yıl önce bir veba salgınıyla sarsılmadan önce bile - yetişkin kadın nüfusunun yüzde doksan beşini öldürmeden önce - kadınlara saygı duyulurdu. Şu anda ortalıkta dolaşan ve küçük kızları öldüren hastalıkla birlikte... Kraliyet ailesinden olsam da olmasam da ben bir metayım.

Henüz Atlas'ın affını kazandığımı sanmıyorum. Bana her zaman bir prensesin bekleyeceği düzeyde saygılı davranmasına rağmen, görevdeki varlığımdan hâlâ memnun değil.

"Burada olduğumuzu biliyorlar," diyor Torius uğursuzca, gözlerini denize dikerek. "Onları görebiliyor musun?" Denizin yüzeyini tararken gözlerimi kısarak soruyorum

Su.

"Hayır, ve umalım ki öyle olmasın."

Sirenleri merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Atlas korsan masallarından ve efsanelerinden onlar hakkında çok şey biliyor olabilir ama bir tanesini bile görmemiş. Issika Gölü'ne gidip gelen denizkızları gibi güzel olup olmadıklarını merak ediyorum.

Birkaç dakika boyunca her şey sessiz. Torius yemeğini bitirirken her şey yolunda gidiyor.

Atlas direksiyonu kavrarken vücudu sarsılıyor ve zincirler şingirdiyor.

Adama baktığımda alnını ve yüzünü kaplayan teri fark ediyorum.

"Duyuyorum," diyor korkuyla, direğe sarılmış ve üzerini örtmeye çalışıyor

Aynı anda kulaklarını da.

"Ben bir şey duymuyorum." Torius'a bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Duymayacaksın çünkü sen bir kadınsın. Ben de duymuyorum ama seslerinin frekansını hissediyorum."

Atlas başının yanlarına vurmaya başlarken telaşlı bir ses çıkarır. "Onlar benim zihnimde, Torius. Ses..."

"Aldırma," diye emrediyor Torius. "Unutma, sana ulaşamazlar."

"Doğru. Evet," diyor Atlas. "Görmezden gel."

Titremeye başlıyor ve etrafındaki alanda korku ve umutsuzluk yayılıyor. Şu anda hissettiklerinin, öleceğini anlayan birinin yaşadıklarına yakın olduğunu hayal ediyorum. İnkâr ve öfke var ama bunlar hızla üzüntüye dönüşüyor.

Kaderini kabul ettiği an, bunu hissediyorum.

Çaresizce, Atlas'ın iradesinin endişe verici bir hızla çöküşünü izliyorum. Yani, adam hızla yokuş aşağı gidiyor.

Beş dakikadan daha kısa bir süre önce, metanetle direksiyon sallıyordu. Şimdi ise bağlarını öyle sert çekiyor ki tahta direği parçalayabilir.

"Onlara gitmek zorundayım," diye homurdanıyor. "Beni serbest bırakmalısın. Zincirlerimi çözün."

Torius ona bir bakış atar. "Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Sadece bir saat dayanman gerekiyor. Belki iki."

"Yapamam. Bırak

beni gideyim."

"Hayır."

"Eğer dostluğumuza değer veriyorsan, dediğimi yaparsın." "Atlas, manipülasyon işe yaramaz."

Atlas kükreyerek geri çekiliyor ve tüm gücüyle zinciri çekiştiriyor. Direk inliyor. "O zaman sana zarar vermek zorundayım. İşin bu noktaya gelmesini istemezdim ama şimdi kilidimi açmazsan prensese zarar vereceğim."

Torius sanki yaramazlık yapan bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Kendine gel, dostum," diyor. Sabrını kaybediyor ve aslında Atlas'ın konuşmadığını bilmesine rağmen, sağlığının tehdit edilmesine sinirleniyor. "Güçlü ol."

Omzunun üzerinden bize bakarken Atlas'tan manyakça bir kahkaha patlıyor. "Güçlü olmamı mı istiyorsunuz? Sizi aptallar. Beni tutmak için demir kullanmalıydınız."

Avuçlarından parlak, sıcak bir ışık geliyor ve ateş gücüyle zinciri patlatıyor. Metal yanan ısının altında erimeye başladığında dehşete kapılarak ağzımı kapatıyorum.

Aynı anda ayaklarımızın altından yüksek sesler ve bağırışlar geliyor.

Kai ve Thayne. Onlar da çıldırıyor.

Torius bir adamı edebilir. Ama üç kişiyi? İmkânı yok.

Yine de neler yaşadıklarını anlıyorum. Çünkü çaresizlikleri ve şehvetleri çok ağır. İğrenç tatlı bir parfüm gibi havaya nüfuz ediyor. Beni acıtıyor ve kaşındırıyor.

Böylesine kontrol edilemeyen bir cazibeyi sadece Torius'la aramızdaki bağı teslim olduğumuz gün yaşadım.

Bu adamlar kendilerine engel olamıyorlar.

Atlas ayak bileklerindeki prangaları yakamadan, Torius onu yakalıyor. İkili bir gümbürtüyle güverteye çarpıyor. Atlas'ın kafası sert tahtalara çarpıyor ama bu onun peşini bırakmıyor.

Torius'un kolunu yakıyor. Hem dostum için endişelendiğimden hem de hissettiğim için sızlanıyorum. Acıyı.

"Atlas, dur!" Haykırıyorum.

"Demir, Dani," diye homurdanıyor Torius. "Şuradaki bagajda. Asma kilitli olan."

Bana bir anahtarlık fırlattı. Güvertede kayıyor ve ben onu alıyorum.

"Hangi anahtar?" Panikle sordum. "Hepsi aynı görünüyor."

Tüm metal parçalar elimde titriyor, şingirdiyor ve tıngırdıyor. Torius çırpınırken Atlas'tan bana bakıyor, adamdan uzaklaşırsa kaptanımızı sonsuza dek kaybedeceğimizi biliyor.

Ayaklarımın altından yavaş bir güm, *güm*, *güm* sesi geliyor. Birisi yatağından kaçmış ve kapısını kırmak üzere.

Ütüyü almak için zaman yok. Denediğim ilk anahtarı doğru tahmin etsem bile, yine de çok geç kalmış olacağım.

Sadece bir seçeneğim var.

Benim için en kötü

seçenek. Karanlık tarafım.

Gözlerimi kapatarak içimde bir kuyu açıyorum ve herkesin duygularını içeri davet ediyorum. Suyun içindeki kasırgalar gibi, geniş bir drenaj haline geliyorum. Onların sonsuz özlem, arzu ve acıtacak kadar derin bir özlem girdabına kucak açıyorum.

Acıtıyor.

Arzu ve cinsel dürtüler şimdi üç kez bedenimin içinde hapsolmuş durumda. Nefes nefese göğsümü tutuyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

En azından Atlas Torius'la dövüşmeyi bırakır ve aşağıdaki gürültü kesilir. "Dani?" Torius'un sesi telaşlı geliyor. Atlas'ın bacaklarına sarılıyor ve

adamın bileklerini güverteye sabitledi. "Dani, iyi misin? Bir şey söyle."

Ona bir kelimeyle -herhangi bir kelimeyle- cevap vermeye çalışıyorum ama sadece kaba bir mırıltı çıkıyor.

İleri geri sallanırken, vücudumda dolaşan duyguları zihinsel olarak sıralıyorum. Belki onları bölümlere ayırabilirsem, hissettiklerimi anlamlandırabilirim.

Yine de faydası yok. Siren çağrısını bu kadar etkili kılan şeylerden biri de insanın kendisiyle mantık yürütememesidir. Artık bunu biliyorum ve bu susuzluğu mantıklı bir şekilde ortadan kaldıramam.

Bu açlık.

"Dani," diye Torius. "Cevap vermeni istiyorum."

Deniyorum ama neler yaşadığımı anlamıyor. Sanırım gücümün bu yönü eş bağını aşmıyor, bu da Torius'un bundan zarar görmeyeceği anlamına geliyor.

Bu benim katlanmam gereken bir ıstırap. Şu anda tek tesellim bu.

Bu ve istediğim şeyi başardığım gerçeği, bu gerilimi serbest bırakamazsam ölebileceğimi düşünsem bile. Durması için kendime ne kadar zarar vermem gerekecek?

Bu sefer basit bir kesik ya da demirle yakılmanın yeterli olacağını sanmıyorum.

Seks. Sekse ihtiyacım var.

Meme uçlarım sıkıca büzülüyor ve göğüslerim aniden normalden daha dolgun hissediyor. Sıcaklık, kalçalarımın arasına yerleşmeden önce karnımın alt kısmına yayılıyor. Islaklık hemen külotuma doluyor.

Bir dakika önce Atlas'ın hissettiklerini eş bağının talepleriyle karşılaştırmıştım.

Yanılmışım.

Bu çok, çok daha kötü.

Şu anda sevişmezsem dünyanın sonu gelecekmiş gibi hissediyorum.

Her şey durgun ve sessiz. Duyduğum tek ses yelkenlerde dalgalanan rüzgâr ve geminin kenarlarına vuran su sesi.

"Majesteleri, ne ?" Atlas'ın sesi aynı anda hem dehşete düşmüş hem de minnettar. Torius'u iter. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Git ona yardım et."

Torius Atlas'ın ciddi olduğunu anlayınca ayağa kalkıp bana doğru ilerliyor ama suyun üzerinde bir şey dikkatini çekiyor. "Siktir. Siktir! Onlardan biri bu tarafa geliyor."

"Ne?" Havlamayı başarıyorum ve Torius kalkmama yardım ediyor.

Beni ayağa kaldırırken bakışları hedefinden hiç ayrılmıyor. "Bariyerimi aştı."

"Ama senin güçlerin..." Kalbim gümbür gümbür atıyor, kanım zonklayan çekirdeğime hücum ediyor.

Her yerim titriyor. Karnımı çırpıntılar dolduruyor. Parmak uçlarım karıncalanıyor. Dişlerim bile vızıldıyor gibi hissediyorum.

İçimde olup bitenlerden habersiz olan Torius, gemiye doğru ilerleyen sirene odaklanmış bir şekilde başını sallıyor. "Bu nasıl oluyor anlamıyorum. Kendi başına ayakta durabilir misin?"

Başımı sallayarak, titreyen bacaklarımı kilitli kalmaya zorluyorum. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Yaratıkla benim aramda bakışıp dururken Torius bir zıpkın kapıyor. Geminin dışında tek gördüğüm, yaklaşık otuz metre ötede gümüş bir yüzgeç sıçraması.

Çenesini sıkın Torius korkuluklara doğru adım atar ve silahını doğrultur. "Prenses, odamıza gidip giysi sandığımdan Glow alma şansınız nedir? Ona ihtiyacım olabilir."

Tam olarak nerede olduğunu hatırlıyorum, çünkü saklanırken bütün gün mataranın yanında sürdüm.

Torius sorusunu bir rica olarak yöneltmiş olsa da, başka seçeneğim yok. Bunu yapmak zorundayım.

Bir şekilde sendeleyerek merdivenlere doğru gidebiliyorum. Midemde bir basınç topu var ama bu sefer kusmayacağım. Kendiliğinden yanabilirim.

Ya da gel.

Her adım klitorisimde sürtünme yaratıyor. Kalçalarım birbirine her sürtündüğünde, bu işkenceye dönüşüyor. Her şeye rağmen alt kata, kabinimize inmeyi başarıyorum ve Glow'u alıyorum.

Güverteye geri döndüğümde, göbeğim sıkılıyor ve kasılıyor. Torius dışında birinin önünde orgazm olmak kesinlikle aşağılayıcı olurdu ve Atlas hâlâ burada.

Ancak eşimi görür görmez şehvetimin bir kısmı arka plana itiliyor.

Bunun yerine, öfke sel gibi akıyor, zaten bedenimi ve zihnimi dolduran diğer duygularla karışıyor.

Çünkü tam önünde bir siren var. Sadece iki adım ötede. Onları ayıran tek şey geminin korkulukları.

Çenem düştü.

Siren suyun gücünü kullanarak kendini güverte seviyesine yükseltiyor. Sanki bir fıskiye'nin üzerinde oturuyormuş gibi altından bir havuz akıyor.

Gri teni, ince dudakları ve kaşsız haliyle Fae standartlarına göre güzel sayılmaz ama yine de belli bir güzelliği var. Yüksek elmacık kemikleri, gümüş gözleri ve simsiyah saçları.

Ve çıplak, gri göğüsleri ve daha da gri meme uçları sergileniyor.

"Torius," diyorum uyarıcı bir edayla ve siren beni fark ediyor.

Tıslayarak, dostuma bakmadan önce bana keskin dişlerini gösteriyor.

Torius donmuş görünüyor. Zıpkını yanına indirmiş ve yaratıktan uzaklaşmıyor.

Siren aniden uzanır ve elini Torius'un yanağına koyar. Bu kaltak.

Eğer erkeğimi alacağını düşünüyorsa, yanılıyor. Şu anda hissettiğim diğer her şeyin yanı sıra, içimde biriken kıskançlık ve sahiplenme duygusu bardağı taşıran son damla olacak gibi görünüyor.

Bir varile yaslanmış bir baltayı kaptığım gibi omzumun üzerinden bir beyzbol sopası gibi kullanıyorum ve ona doğru yürürken bir sirenin kıcını tekmelemeye hazırım.

Babamdan biraz hasar verebilecek kadar silah eğitimi aldım. Elbette, erkek kardeşlerime yaptığı gibi benimle her gün dövüşmezdi ama bunun nedeni kadın olmam değil, şiddete pek ilgi duymamamdı. Derslerimiz sırasında sık sık çimlerdeki bir kurbağa ya da tarladaki yusufçukları kovalarken dikkatim dağılırdı.

Şimdi keşke daha dikkatli olsaydım diyorum.

Sirene bir metre yaklaşmadan kolunu indiriyor ve beni değerlendiren bir bakışla süzüyor. Başını eğerken gözleri yumuşuyor. Merak etmiş gibi.

Ben ters ters bakarken göğsüm hızlı nefeslerle genişliyor.

Muhtemelen deliye benziyorum. Ölümçül bir silahı sıkıca kavramışım. Ayaklar genişçe dikilmiş. Kızarmış yanaklar. Açılan burun delikleri. Titreyen uzuvlar. Esinti saç örgülerimden birkaç tutamı savuruyor.

"Daha önce hiç kimseyi öldürmek istememiştım," diye mırıldandım, "ama adamıma bir kez daha dokunursan seni keserim."

Siren bir parça geri gidiyor.

"Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğiz," diye konuşuyor, sesi uzun zamandır konuşmamış gibi cızırtılı. "Bundan sonra güvenli bir geçişiniz olacak."

Sonra, bir veda ya da açıklama yapmadan, kendini suya bırakıyor ve etkileyici bir hızla yüzerek uzaklaşıyor.

Hareket edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Onu korkuttum mu? Duygularını okuyamadım, o yüzden bilmiyorum.

Baltayı hâlâ birinin kafasını kesmeye hazırmışım gibi tutuyorum. "Bu da neydi böyle?"

"Emin değilim." Kafası karışan Torius bana doğru dönerken göz kırıyor. "Beni içeri çekmeye çalışmıyordu. Benimle ilgileniyordu. Hepsi bu."

Kırılmış zincirlerini havaya kaldıran Atlas, ellerine bakarak oturmaya devam ediyor ve omuzları hayal kırıklığına uğramış gibi çöküyor. "Prenses Danyetta, Torius... Özür dilemeye başlayamam-"

"Şimdi olmaz," diye sözünü kestim.

Daha sonra özür dileyebilir. Aslında çoktan affetti ama onu rahatlatacak zamanım yok.

Baltayı bırakırken Torius'a "Sana ihtiyacım var," diyorum, göğsüm kabarıyor, sertleşmiş meme uçlarım gömleğimi tırmalıyor, içim zonkluyor. "Tam şu anda."

Son mücadelemizden sonra birkaç gün iyileşme sırası bende. Sadece fazla uyumayacağız.

CHAPTER 16

Dani

Torius ve ben kamaramıza giriyoruz. Kapı o kadar sert açılıyor ki duvara çarpıyor ve Torius'a yapışırken kapıyı itiyorum, vücuduna yarı tırmanırken dudaklarımı onunkilere kenetliyorum.

Bu benim en zarif anım değil ama birazdan olacaklar romantik olmayacak.

Ham ve gerçek olacak.

"Yatak," diye haykırıyorum ve Torius beni karyolamıza sürükledikten sonra kabaca ince şiltenin üzerine bırakıyor.

O pantolonunun düğmesini çekiştirirken, ben de benimkinin iplerini koparıyorum. Deri ve kumaş yere düşüyor ve ben dört ayağımın üzerine kalkıp sırtımı arkadaşşıma dönüyorum. "Şimdi!"

Torius bir saniye sonra içime giriyor, sikini derinlere sokuyor, kalçalarımı kavrayarak eve çarpıyor. "Dani. Siktir. Çok ıslaksın. Damlatıyorsun."

Neredeyse saygıyla, sırlıklam olduğum iç baldırlarımı okşuyor.

Onun kibarlığı genellikle beni bayıltır. Yumruğuyla birini ezebilecek iri bir adamın seksi bir yanı var ama benim için hafif dokunuşlar ve sevgiden başka bir şeyi yok.

Bu şu an için yeterli değil. "Sert olmanı istiyorum, tamam mı?"

Sallanarak, içimde bir yerde acı verici bir sancı olmasını umarak onu geri itiyorum, ama beni ne kadar sert sikerse siksın, sadece iyi hissettiriyor. Çok iyi.

O kadar kayganım, o kadar sırlıklamım ki, neredeyse hiç sürtünme yok. "Bekle," diye mırıldandım ve Torius yavaşladı.

uzanarak sikini dibinden kavırıyorum ve öne eğilerek ıslak kanalımdan kaymasını sağlıyorum.

Normal şartlar altında, muhtemelen yapmak üzere olduğum şeyi düşünmezdim bile. Anal seks istemeyi hayal ettiğim bir şey değil, ama esnemeye ihtiyacım var. Acıya.

Kan vücudumda hızla akıyor ve beni şaşırtan yerlerde nabzımın atmasına neden oluyor. Büzülmüş deliğim doldurulma ihtiyacıyla sıkılıyor ve bu dürtü görmezden gelinemeyecek kadar büyük.

Torius'u arkama yerleştirdiğimde sarsılıyor. "Dani, ne-" "Yap şunu."

"Hiç -bilmiyorum- bu seni incitecek."

"Buna güveniyorum. Lütfen, Torius. Canımın yanmasına ihtiyacım var. Hissettiklerimi hissedebilseydin, anlardın."

Tereddüt etmesine rağmen, bunu istediğini söyleyebilirim. Teklif ettiğim şeye baktıkça şehveti artıyor.

Sızdıran amımdan biraz kayganlaştırıcı topluyor, ucunu tam istediğim yere koymadan önce horozuna bolca uyguluyor. "Pekâlâ, Prenses. Pekâlâ. Sana istediğini vereceğim."

İçeri itiyor.

Kafası kıcıımı açarken nefesim kesiliyor. Yanıyor, ama en iyi şekilde.

Daha derine battığında, sıcak parlama beni hem acı hem de rahatlamayla inletiyor. Çünkü ne kadar acırsa, o kadar iyi hissediyorum.

"edelim mi?" Torius'un kalçalarımın tuttuğu elleri titriyor. "Evet."

"Siktir. Oh, siktir. Bu çok sıkı." Biraz geri çekilerek, her seferinde daha fazla içime girerek sıkı vuruşlarla kendini geri çekiyor.

İyi ya da kötü her bir hissi tamamen özümsemek için gözlerimi kapatıyorum.

Ve bu ikisinin eşit bir karışımı.

Belki bunu gücümün karanlık tarafıyla gölgelenmediğim bir zamanda tekrar deneriz. Elbette, belki o zaman bunu istemezdim, ama şu anda hissettiğim en iyi şey bu.

Torius'un içime girdiği her santimde, içimde dönen çirkinliğin bir kısmı dışarı çıkıyor. Fiziksel olarak o kadar doluyum ki, bu sisli şehvete kalacak yer bırakmıyor.

Göğsümdeki gerginlik azalıyor. İçimdeki düğüm çözülüyor. Torius kendini tamamen gömerken, leğen kemiği kıcıma değişiyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Hiçkırıklarımı tutmaya çalışıyorum ama bir yolunu bulup boğazımdan pathiyor.

"Dani?" Torius'un sesi endişeli geliyor. "Duruyoruz. Bunu sana yapamam."

Çekmeye başladığında, onu olduğu yerde tutmak için körü körüne kalçasına yapışıyorum. "Yapma. Durma. Ağlıyorum çünkü bu iyi bir şey. Tam da ihtiyacım olan şeyi yapıyorsun. Hoşuna gidiyor mu?"

"Beğendin mi?" Torius nefesini dışarı üfler. "Prenses, eğer benim görüşüme sahip olsaydınız... Bence bir canavar yarattınız. Şimdi vücudunun her parçasına gerçekten sahip oldum. Sana bu şekilde sahip olmak hoşuma gidiyor ve bu benim için çok iyi hissettiriyor."

"O zaman kendini tutma." Ellerimin altındaki battaniyeyi kavriyorum, tutunacak bir şeye ihtiyacım olacağını biliyorum. "Becer beni, Torius."

"Senin için her şeyi yaparım." İtmeden önce söylediği tek şey bu ve sonra durmuyor.

Ona söylediğim gibi kalçalarını kaldırıp bana saldırıyor.

Vücudumun onun büyüklüğüne alıştığını sanmıştım ama yanılmışım. En yasak yerime pompalamaya devam ederken, kan tadı alana kadar dudağımı ısırıyorum.

Çığlık atmamaya çalışıyorum ama acı ve zevk sonunda kazanıyor.

Boğuk bir çığlık atıyorum ve Torius her hareket ettiğinde bağırana kadar her vuruşta yükseliyor. Ağır göğüslerim hareketle birlikte sallanıyor ve meme uçlarım odadaki serin havaya karşı sıcak hissediyor.

Torius sanki tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi ellerini önümde dolaştırıyor. Diğer elini kalçalarımın arasına koyarken sert tepelerimden birini çimdikliyor. Parmakları ustalıkla klitorisimi buluyor ve orada daireler çizmeye başlıyor.

İçimden bir ürperti geçiyor ve boşalacağımı fark ediyorum.

"Henüz değil, henüz değil," diye fısıldıyorum.

Bitmesini istemiyorum. Ben orgazm olur olmaz, Torius'un da olacağını biliyorum. İkinci kez yapamayacağından değil. Kesinlikle yapabilir. Sadece bu kadar çabuk bitemeyecek kadar çok zevk alıyorum.

Homurdanan Torius, klitorisimdeki uyarımı kaldırırken beni becermeye devam ediyor, ancak elleri uzun süre hareketsiz kalmıyor.

Onun yerine, yarığımdan geçip iki parmağını amıma sokuyor.

Çifte penetrasyon.

"Ohhh," diye feryat ediyorum, içimdeki iğrençliğin daha fazla filizi dışarı sızarken. Kızartma tavaında cızırdayan su gibi buharlaşıyor.

Mürettebattan aldığım duygular tamamen yok olmadı. Etrafta hala bazı bulutlar var ama en azından büyük bir fırtına değil. Sadece birkaç kalıcı duman.

Kendimi ayakta tutmaya çalışırken kollarım güçsüz ve titriyor ama üst tarafım çöküyor. Parçalanıyorum, karnım şiltenin üzerinde düzleşiyor.

Torius beni takip ediyor, kıcımlı sikerken parmakları hâlâ içimde kıvrılmış durumda. Şimdi o kadar sert itiyor ki, zemine cıvatalanmış olan karyola vidaları gevşedikçe gıcırıyor.

Hafif hissediyorum. Sanki süzülüyormuşum gibi. Öforik.

Kıçımdaki yanma azaldı ve hoş bir sıcaklık bıraktı.

Bundan sonra ağrım olacak ama garip bir şekilde bunu dört gözle bekliyorum. Bu bana Torius'la saatlerce seviştiğimiz ilk günü hatırlatıyor. Etrafta dolaşabilmek ve onun olduğu yerde acı çekmek hoşuma gidiyordu, sanki artık içimde olmasa da onu hala hissedebiliyormuşum gibi.

İç kaslarım titremeye ve gerilmeye başladı.

Bana doğru gelen orgazma karşı koyamayacağımı biliyorum ama yine de onu tutmaya çalışıyorum.

Torius'un elinin yatakla aramda sıkışması, her hamlesinde elinin topuğunun klitorisime sürtünmesine neden oluyor. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Doruk noktam gittikçe artarken sıkıttığım dişlerimin arasından bir dizi tiz inilti . Yavaş yavaş yaklaşıyor, ama şekilde son derece güçlü olacağını biliyorum.

Sonunda gerçekleştiğinde, tüm varlığım patlıyormuş gibi hissediyorum.

Amım Torius'un parmaklarına kenetlenirken, kığım onun sikinin etrafında titreşen bir ritimle sıkılıyor.

Sert. Çok sert, acıtıyor.

Çığlık atıyorum. Sesim o kadar yüksek ki, sirenler duysa şaşırırdım.

o.

Torius içime girmeye devam ederken çığlıklarım kırık hıçkırıklara dönüşüyor. Bir kükreme çıkararak, gidebildiği kadar derine kök salarken sertleşiyor.

Aleti birkaç kez sarsılıyor, beni sıcak fişkırımlarla dolduruyor. Ve daha önce hiç bu kadar yoğun bir rahatlama yaşamamıştım. Sanki ölümün eşiğinden dönmüş gibiydim.

Yüzüm ter ve gözyaşlarımla sırlıklam olmuş çarşafıya bastırılmış halde, kesik kesik ve titrek nefesler alıyorum.

Torius yavaşça sikini çıkarırken bir ses çıkarıyorum. Memnuniyet sesi. Protesto sesi. Şimdilik iyi olduğumu ama henüz onunla işimin bitmediğini anlatmasını umduğum bir ses.

Şu anda hareket edemiyorum. Bir çeşit seks komasındayım. Göz kapaklarım ağır ama bedenim hafif ve bir süre daha bu boşlukta kalmak istiyorum.

Torius üzerime eğiliyor ve elinin tersiyle alınımı ve yanaklarımı yokluyor. Gözleri endişeli bir şekilde, "Aşırı ısınmışsın. Ateşini düşürmemiz gerek."

Bildiğim bir sonraki şey, çarşafı etrafıma sarıyor ve beni kollarına alıyor. Beni koridora çıkarırken alt güverte boşaltılmış ve sessizdi. Sanırım herkes uzak duruyordu ama belli ki ne yaptığımızı biliyorlardı.

Hiç şüphesiz, duydular. Hatta belki de hissettiler, çünkü tüm gemiyi sarsarsak hiç şaşırmam.

Bu kadar mutlu olmasaydım kendimi garip hissederdim.

Torius beni küçük su dolabına götürdüğünde, düşün musluğunu çevirirken beni tutmayı başarıyor.

Yağmur suyu rezervuarından soğuk bir dere akıyor, bizi ve çarşafı ıslatıyor.

Başımı dostumun kaslı kaslarına yaslarken iç geçiriyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Torius, ıslak damlalar kirli sakalına yapışırken bana bakıyor.

"Hı hı," diye onaylıyorum, kollarım ve bacaklarım jöle gibi. Sırtım sıcak ve ağrıyor. Tenim uyarılmamdan ve Torius'un tohumundan dolayı hâlâ yapış yapış.

Torius bana sert bir bakış atmadan önce alınma birkaç öpücük kondurdu. "Sonucun hoşuma gitmediğini söylemiyorum ama bir daha kendini bu şekilde hasta etmeni istemiyorum. Beni duyuyor musun, Dani? Asla."

Endişesini onaylayan bir mırıltı çıkarıyorum, ancak isteğini bilerek kabul etmiyorum. Hayatımız boyunca ona vereceğim pek çok söz var ama bu onlardan biri değil. Bu, ondan dalga yaratmayı ya da balıkları etkilemeyi bırakmasını istemem gibi bir şey olurdu.

Bir dahaki sefere gücümün karanlık tarafını kullanmak zorunda kalacağım zamanı iple çekmiyorum ama sonrasında düzeltmek için Torius'a sahip olduğum sürece sorun olmayacak.

CHAPTER 17

Torius

"Bağışlayın beni." Atlas başını eğerek Dani ve bana iki tabak getirdi. Tabaklar fazladan ateş keki ve balıkla dolu ve yiyeceklerin bir kısmının ona ait olduğundan şüpheleniyorum. "Sirenlerin etkisi altındayken öyle şeyler söylemek ya da öyle davranmak istememiştim. Yaptıklarım affedilemez. Valora'ya döndüğümüzde beni rapor etmek istersen anlayışla karşılarım."

"Dur," diyorum ona üçüncü kez. "Bu senin hatan değildi."

Gözleri utançla kısılmış. "Gücümü sana karşı kullandım." "Kai yanıkları iyileştirdi."

"Daha güçlü olmalıydım. Siren sesi çok yoğundu. Uymaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Suya ulaşmak için her şeyi yapardım. Ölebilirdim." Atlas Dani'ye bakar. "Sen ve fedakârlığın olmasaydı, ölmüş ya da daha kötü durumda olurum. Bir katil olabilirdim. Torius'un canını almak istediğime inanmıyorum. Senin hayatını da."

"Sorun değil," diye onu rahatlatırken aynı anda ben de "Benim için oldukça iyi oldu," diyorum.

Dani yanakları kızarıırken kaburgalarımın dirsek atıyor.

Ama doğruyu söylüyorum. Çiftleşme günümüzde doyumsuz olduğunu düşünmüştüm, ama bu son otuz altı saatte yaptıklarımızın yanında hiçbir şeydi.

İlk sevişmemiz buzdağının sadece görünen kısmıydı. Duşumuzdan sonra, ikinci rüzgarını aldı. Sonra üçüncü, dördüncü ve beşinci rüzgarı.

Şehvet duygusunu sisteminden atması gerekiyordu ve ben de yardım etmekten mutluluk duyuyordum.

Her şekilde seviştik. Mümkün olduğunu bile bilmediğim şeyler yaptık. Birden fazla kez, sikim hala onun içindeyken uyuyakaldım, biraz kestirdim, sonra uyandım ve kaldığımız yerden tekrar başladım.

Vücudunun her santimini öptüm. Uyluklarının arasındaki tatlı yerin tadına baktım. Onu arkadan, duvara karşı, yere yatırdım.

Neyse ki maratonumuzun ekibimiz üzerinde herhangi bir yan etkisi olmadı. Dani, cinsel dürtü aslında kendisinden kaynaklanmadığı için başka kimseye sızamayacağını söyledi.

Sadece benimle birlikte çalışmak zorundaydı.

Bu konuda hiçbir şikayetim yok. Ben mutlu, mutlu bir adamım.

Ancak, siren etkileşimi beni hala şaşırtıyor. Hepimiz şaşırdık.

Birincisi, çünkü yaratık kalkanımı geçememeliydi. İkincisi, çünkü gemilere rastgele yaklaşmazlar. Aksine, erkeklerin onlara gelmesini sağlarlar. Üçüncüsü, bizim türümüzle temasları her zaman cinsel amaçlı olduğu için, ama dişi beni bu şekilde istemedi. Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum; tıpkı balıkları nasıl yönlendireceğimi bildiğim gibi. Sadece doğal olarak geliyor.

O her kimse, bize kendini gösterdiğinde hayatını riske attı ve bunu neden yaptığını ya da neden hiçbir soru sormadan güvenli geçişimize izin verdiğini anlayamıyorum. Teklifinin bir son kullanma tarihi olup olmadığından emin değilim ama sanırım dönüş yolunda onların bölgesinden dokunulmazlığımız olacağını varsayabilirim. Buna sevinmeliyim ama tüm bu gizem beni rahatsız ediyor.

"Yakında adayı görebileceğiz, değil mi?" Konuyu elimizdeki acil göreve çeviriyorum ve Atlas dümene geri dönüyor.

"Doğru. Haritaya göre, bir saat içinde olabilir."

Bu da kendime Glow dozajı vermeye başlamam gerektiği anlamına geliyor. Güçlerimin Valonit tarafından henüz aptallaştırılmadığından emin olmak için suya ve yüzeyde birkaç sıçrama yaratıyorum. Sorun yok.

"Peki adaya vardığımızda büyük planımız ne olacak?" Dani soruyor. "Peki ben ne yapabilirim?"

Kaşlarımı çattım. "Biz Valonit madeni çıkarırken senin gemide kalacağını düşündüm. İçimizden biri her zaman seninle olacak. Senin koruman olarak vardiyalı çalışacağız."

"Ne kadar sürer?"

"En azından birkaç gün. Önce mağarayı bulmalıyız. Thayne adanın üzerinde uçarak mağarayı bulmaya gönüllü oldu. zaman ikimiz bir seferde bir sandık taşıyarak oraya uçabiliriz, ama dolduğunda muhtemelen gemiye geri yürümek zorunda kalacağız. Havada taşımak için çok ağır olacak."

"Hepimiz aynı anda mağarada Valonit toplarsak iki kat daha hızlı olmaz mı?"

"Şey, evet."

"O zaman benim yardım etmem mantıklı olmaz mı?" Dani yavaşça soruyor, sanki bu benim gündeme getirmem gereken bir öneriymiş gibi. Tereddüt ettiğimde bana bir bakış attı. "Hadi ama Torius. Yolculuk sırasında değerli olduğumu kanıtladığımı düşünüyorum."

Eğildim ve burnumu onunkine değdirdim. "Aşkım, senin değerini tartışılmaz. Asla. Aslında, benim için çok değerlisin. Madencilik tehlikelidir ve senin zarar görmeni istemiyorum."

Omuz silkerek dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Eğer sen yapabiliyorsan I."

Mantığını desteklemek için eş bağını kullanmasından nefret ediyorum, ama o Yanlış değil.

Ona hoşnutsuz bir şekilde "Bakarız" diyorum ama ikimiz de onun kaptislerine boyun eğeceğimi biliyoruz.

Dani söz konusu olduğunda, tamamen çaresizim. Onun mutluluğunu sağlamak için her şeyi yaparım, sağduyuma aykırı olsa bile.

Zamanında birçok ordunun lideri olarak tutarlılığımla tanınırdım. Bir karar verdimsem, ona sadık kalırdım. Ben bir dağdım. Taşınmaz ve sabit. Birçok adam bu yüzden bana güvenirdi.

Şimdi su gibiyim. Akışkan ve kolayca etkilenen. Eşim de bir siren olabilir, kuklasıymışım gibi iplerimi çekiyor.

Ve başka türlü olmasını da istemezdim. Bir yanımda, kendisinin yapmayacağı hiçbir şeyi tebaasına yaptırmak istememesini seviyor. Örnek olarak liderlik ediyor, ki bu da babasında her zaman en çok hayran olduğum özelliktir. İçinde bir alçakgönüllülük var - kraliyet ve halk aynı amaç için birlikte çalışıyor. Gece Diyarı vatandaşlarının Kirian ve ailesine bu kadar sadık olmasının nedeni de bu.

Dani'nin çillerini öpüyorum, gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekerken ona olan sevgim dışarı taşıyor. O da bunu hissediyor -gücü ve aramızdaki bağ sayesinde- ve bana hoş duygular gönderirken avucunu kirli yanağıma koyuyor.

Gemi aniden sallanıyor ve altımızda büyük bir yaratığın varlığını hissediyorum.

Bir yılan.

Zihinsel olarak onu bizden uzaklaşmaya zorluyorum. İtaat ediyor ama büyük bir isteksizlikle. Güçlerim zayıflıyor.

Tam Atlas'ı uyarmak üzereydim ki teleskopu kaptığı gibi bağırdı: "Kara! Ada ufukta."

Bu benim .

Cebimden Glow şişesini çıkararak metal kapağı açıyorum. İçkiyi dudaklarıma götürürken Dani beni dikkatle izliyor. Aldığım ilk yudum küçüktü. Deneme. Tereddütlü.

Daha önce bağımlılık yapan bu maddeyi almayı hiç düşünmemiştim. Duyduğuma göre, insanların aldıktan sonra arzuladıkları şey Glow'un kendisi değil, güçlendirilmiş gücü.

"Tadı neye benziyor?" Dani soruyor.

"Su," diye cevap veriyorum omuz silkerek. "Ama *daha fazlası da var*. Güneşler doğuda çarpıştığında Gündüz Diyarı'nda havanın nasıl koktuğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor. "Şafak ve alacakaranlık. Alemin o tarafı çok sıcak, sanki çimler ve çiçekler kavruluyor."

Sarhoşluk kök salmaya başladığında bir yudum daha alıyorum. "Bunun bir özü var. Neredeyse sabah kuşlarının cıvıltısını duyabiliyorum. Çayırıların kokusunu alabiliyorum. Sıcaklığı tenimde hissediyorum."

Dani avucunu önce alnıma, sonra boynuma koyarak, "Her zamankinden daha ateşli görünmüyorsun," diyor.

"İşte burada." Kalbimin ilacı damarlarıma pompaladığı göğsümü gösteriyorum. "Sen de hissedebiliyor musun? Bağımız sayesinde?"

Başını iki yana sallıyor. "Pek sayılmaz. Senden bir merak duygusu alıyorum ama fiziksel bir şey yok."

"Muhtemelen organik bir his olmadığı içindir," diye sonuçlandırıyorum.

Beynime ulaştığında, duyularım yükseliyor. Etrafımdaki renkler daha parlak görünüyor. Bulutsuz gökyüzü karanlık fae laneti tarafından karartılmış olsa da, aylar ve yıldızlar daha keskin. Burnum, tuzlu deniz havasının içinde bir yerlerde, uzaklardaki adadan gelen kum, toprak ve yaprakları algılıyor.

Ve tenim. Titreşimlerle canlı. Kendimi enerjik hissediyorum.

Yeni yeteneklerimi test ederek, gemimizin etrafındaki suya dalgalanmalar gönderiyorum ve bizi hedefimize doğru daha hızlı itiyorum.

Yine de Valonit'i hissedebiliyorum. Mücevhere yaklaştıkça yeteneklerimde garip bir itme ve çekme oluyor. Eğer adanın yakınında olmasaydım.

Glow'un etkisindeyken sınırlarımın nerede biteceğini biliyorum, ama beni biraz bastırıyor, kontrol altında tutuyor.

Daha fazla yılan gemimize doluyor ve ben de etrafımıza bir çeşit bariyer çekiyorum. Fazla çaba harcamadan onları birkaç yüz metre geriye gönderebiliyorum. Bundan memnun değilim. Kıpırdanıyorlar ve kırmak için savaşıyorlar, ama yapamıyorlar.

Ancak kıyıya yaklaştıkça kalkanım küçülüyor, bu da beni dehşete düşürüyor. Ada önümde beliriyor ve Valonite'nin gücüm üzerinde baskı oluşturduğunu hissediyorum.

İyi bir önlem olarak, Glow'u birkaç kez daha yudumluyorum ve artık en az yarısını içtiğimi fark ettiğimde kapatıyorum.

Su yılanların takip edemeyeceği kadar sığlaşıırken gücüm sabit kalıyor.

Atlas omzunun üzerinden bana bakıyor. "Yapabilirsen bizi kıyıya çıkar. Geminin mümkün olduğunca büyük bir kısmının suyun dışında kalmasını istiyorum. Gelgitin gelip yılanların gemimizi ele geçirmesine izin vermesini istemeyiz."

Dediğini yapıyorum, kumlu sahilde kayarak dururken arkamızdan büyük bir dalga geliyor.

"Vay canına," diye fısıldıyor Dani, ortadaki yüksek dağa, eğimdeki tropik bitki örtüsüne ve ormanın zemininde hiç görmediğim en büyük pembe çiçeklere bakarak.

Sık ağaçların arasında uzanan çalılardan parlak çiçekler fışkırıyor ve burada başka ne gibi kullanılmayan kaynaklar olduğunu merak ediyorum. Belli ki Valora' etkileyen lanet bu kadar bitkilerin büyümesini engellemiyor. Yanımızda bir siyacı getirmemiş olmamız çok kötü.

"Yol boyunca numune alalım mı?" Thayne soruyor. "Onları incelenmek üzere Delaveria'ya geri getirelim mi?"

"Bize verilen emir Valonite'i almak," diye Kai. "Başka bir şey değil."

"Ama bu muhtemelen tek şansımız. Buraya bir daha asla geri dönemeyebiliriz."

"Almamız gereken başka şeyler olsaydı cadı bize söylerdi."

Dani küçük tartışmalarını bir el hareketiyle keser. "Kai haklı. Bize verilen talimatlara sadık kalmamız en iyisi."

"Evet, Majesteleri," diye kabul ediyor Thayne ve prenses ona arka çıktığı için Kai'nin göğsünün biraz kabardığını hayal ettiğimi sanmıyorum.

Dani resmen tüm erkekleri kazandı. Atlas bile artık yüzde yüz ona katılıyor.

Bir gün harika bir kraliçe olacak. Onun yanında hükümdarlık yapacağımı düşünmek hâlâ gerçeküstü ama adil bir kral olacağımı biliyorum. Birlikte iyi bir takım olacağız. Elbette bunun gerçekleşmesi için Kirian ve Quinn'in ya istifa etmesi ya da ölmesi gerekecek. İkisinin de yakın zamanda gerçekleşeceğini düşünmüyorum ve umarım tahtta daha binlerce yılları vardır. Böylece Dani ve ben saltanat sorumluluğu olmadan birbirimizin tadını çıkarabiliriz.

Onunla seyahat etmeyi sevdiğimi fark ettim. İster denizde ister insanlar âleminde olsun, eşimle yeni deneyimler yaşamak çok eğlenceli. Belki Valora'ya döndüğümüzde ve her şey yolunda gittiğinde, Brezilya'daki planlarımıza devam ederiz. Geri dönmek için bir nedenimiz yok değil. Ro hâlâ orada. Isla ve Zaylee de.

Sanırım ileriye düşünmenin bir anlamı yok. Gelecek çok belirsiz. Plan yapmaya başlamadan önce dünyamızı kurtarmalıyım.

Thayne parmağıyla gökyüzünde daireler çiziyor. "Bir tur atıp ne bulabileceğime bakacağım."

Ona başımı salladım. "Madencilik aletlerini boşaltacağız. Siz döndüğünüzde gitmeye hazır olmalıyız."

Demir kaplı sandıkları, kazmaları, ipleri ve koşum takımlarını yerleştirmemiz beş dakikamızı alıyor. Hepimizin belinde ya da sırtında, ormandan gelebilecek her türlü tehdide karşı koymaya hazır silahlar var. Kim bilir ne tür yırtıcılar pusuda bekliyordur?

Artık beklemekten başka yapacak bir şey yok.

Dani ve ben sahilde rahatımıza bakarken Kai ve Atlas güçlerini umutsuzca kullanmaya çalışarak kendilerini meşgul ediyorlar.

Dani dizlerini göğsüne çekmiş, başını omzuma yaslamış, uzaktaki suyun içinde bir aşağı bir yukarı kayan kara yılanları izliyor. Uzun, karanlık bedenleri kıpırdanıyor, bir sonraki yemeklerini ararken sürekli bir daire çizerek yüzüyorlar.

"Glow'da kendini çok farklı hissediyor musun?" Dani yumuşak bir sesle soruyor.

"Hem evet hem hayır. Sanırım Valonite yakınlarında olmasaydık, istemeden de olsa denizi ikiye ayırıyor olabilirdim," diye yarı şaka yapıyorum. "Şu an itibariyle yeteneklerim normalden biraz daha iyi ama olağanüstü değil."

Gelen bir sonraki dalgayla birlikte, suyun bize doğru yuvarlanırken bir el şeklini almasını sağlıyorum ve onunla Dani'nin ayaklarını gıdıklıyorum.

Gülüyor, sonra iç geçiriyor. "Geçen hafta oldukça korkutucuydu ama aynı zamanda heyecan vericiydi de. Tüm hayatın böyle miydi?"

"Aksiyon dolu mu?"

Kıkırdıyorum. "Evet."

Omuz silkerek kolumu ona ve onu kendime çektim. "Sanırım öyle. Yirmi bir yaşına basar basmaz Gece Diyarı ordusuna katıldım. O zamana kadar sarayda, misafir odalarından birinde yaşadım ama hiçbir zaman yerleşik hissetmedim. Bu ayrıcalığı hak ettiğimi düşünmedim."

"Neden olmasın? Sen prensin en iyi arkadaşıydın. Neredeyse aileye evlatlık verildin."

"Biraz da bu yüzden hak ettiğimi göstermek için herkesten on kat daha fazla çalışmam gerekiyordu. Ne zaman terfi etsem, diğerleri arkamdan konuşurdu. Kirian kral olduğunda ve beni muhafızlarının başına getirdiğinde, üzerimdeki baskı arttı. En iyisi olmak zorundaydım. Ben en iyisiyim."

"Evet, öylesin," diye onaylıyor Dani, başını çevirip göğsüme bir öpücük konduruyor. "Yani kışlada yaşamayı sarayda yaşamaktan daha çok mu sevdim?"

Kaşlarım çatıldı. "Hayır. Ben de kendimi oraya ait hissetmiyordum. Beni yanlış anlamayın, sonunda asker arkadaşlarımla saygısını kazandım ve bir yoldaşlık kurduk. Hayatta kalmak için birbirinize bağımlı olduğunuzda, yakınlaşmanız doğaldır. Sanırım krallığıma hizmet etmenin en sevdiğim yanı da bu - arkadaşlar arasında bir eve sahip olmak. Önemli olan yer değil, insanlardır." Duraklıyorum. "Ama hiçbir şey bana kendimi... *doğru* hissettirmedi. Sana kadar değil. Buna kadar değil." Elimi gemiye ve denize doğru sallıyorum. "Karşılaştığımız sorunlar ne olursa olsun, bu hafta hayatımın en güzel zamanıydı. Sen, ben ve su. Hayatlarımız tehlikedeyken bu kadar mutlu olmam aptalca mı?"

Eşimin mutluluğu aramızdaki bağdan süzülüyor ve başımı çevirdiğimde onun güzel dudaklarına yayılan gülümsemeyi görüyorum. "Hiç de aptalca değil."

"Ejderha!" Thayne'in derin çığlığı ağaçların çok ötesinde bir yerden geliyor ama Glow'la güçlendirilmiş işitme duyum onu algılıyor.

Kelimeyi anlayamayan Kai, Atlas ve Dani birbirlerine bakarken telaşlı ve şaşkın görünüyorlar.

"Ejderha dedi," diyorum onlara, ayağa fırlayıp kemerimden kılıcımı kaparak.

"Ne?" diye bağırır herkes aynı anda, şok olmuş bir halde.

On bin yıldan uzun bir süredir ejderha görülmedi. Bu kadim, mistik yaratıkların ortadan kaldırıldığı düşünülüyordu.

Uzun zaman önce, Valora'da parlak pullu derileri, dişleri ve kızdıklarında tükürdükleri ateşi körükleyen asit için avlanırlardı. Yaşama şansı verilirse, hepimizden daha uzun ömürlü olurlar, bazıları yüz bin yaşına kadar yaşlanır. Ancak sayıları çok azaldığında, üreyecek başka ejderha bulamadılar ve soylarının tükendiği varsayıldı.

Çok yazık, çünkü bu fikrin her zaman çok güzel olduğunu düşünmüştür.

Belki onun gazabıyla yüzleştığımızda fikrim değişir. Bizi yakmaya ya da lime lime etmeye çalışırken hiçbir yaratık güzel değildir.

Eğer efsaneler doğruysa, ejderhalar bir yere ya da nesneye duygusal olarak bağlanırlar. Bu durumda, yer onların evi olan adadır. Ya da ejderha Valonit'i sahiplenmiş olabilir. Neden kızgın olursa olsun, rahatsız edilirse son derece bölgesel ve saldırgan olacaktır.

Thayne'in ikinci -çok daha yakın- uyarısını tehditkâr bir çığlık izliyor ve onu rahatsız ettiğini söylemek yanlış olmaz.

Beni takip eden Dani uzun hançerini kınından ve Kai bir balta alıyor.

Atlas ateş gücünü etkinleştirmeye çalışırken umutsuzca ellerini birbirine sürüyor. Ateş püskürten bir yaratıkla savaşabilecek tek kişi o olabilir ama Parıltı'yı etkisini göstermesine izin verecek boş saniyemiz yok.

Thayne görüş alanına uçarken bir uyarı daha yapıyor ve ejderhanın yaklaşık yüz metre arkasından geldiğini açıkça görebiliyoruz. Kırmızı, parlayan gözler. Yanardöner gümüş pullar. Sivri uçlu kuyruk.

Kösele kanatlarını olabildiğince hızlı çırpın Thayne, uzun ağaçların üzerinden süzülüyor, botları yapraklara ve dallara çarparak bize doğru dalıyor.

Ne kadar işe yaramaz olsa da, ejderhanın geri dönmesini sağlamak için nüfuzumu dışarı çıkarmaya çalışıyorum.

Doğruca bize doğru uçmaya devam ediyor.

Fae'ler için mevcut olan en güçlü ilacın bile bu yırtıcıyı kontrol edemiyorum ama buna şaşırmadım. Bu yaratıklar denize ait olmaktan çok uzaklar. Aslında, hayatta kalmak için suya bile ihtiyaçları yok.

"Onu durduramam," diye mırıldanıyorum ve dövüş pozisyonu almadan önce Dani'yi arkamdan itiyorum. Ejderhayı eski yöntemlerle yenmem gerekecek. "Kai, Dani'yi gemiye götür. İşler çirkinleşecek."

"Hayır!" Arkadaşım sürüklenerek götürülürken Kai'ye karşı mücadele ediyor. "Hemen gitmeme izin ver. Bu bir emirdir!"

Neyse ki Kai onun emirlerine itaat etmiyor. Hepimizin en iyi bildiği şeyi yapıyor - onu güvende tutuyor.

Atlas yanıma geliyor, kendi kılıcını kaldırmış. "Bunu birlikte yapacağız."

Başımı sallayarak Thayne'in suya doğru serbest düşüşünü ve ejderhanın bize odaklanmasını izliyorum. "Geliyor. Üç... iki... bir."

CHAPTER 18

Dani

Thayne solumda bir sıçramayla suya çarpıyor ve Kai ile ben geminin yarısına kadar olan rampada donup kalıyoruz. Ejderha Torius ve Atlas'ın üzerinde geziniyor, boncuk gözleriyle hepimizi değerlendirirken ağaçların üzerinde kalmak için kanatlarını çırpıyor.

Sanırım Kai yaratığı görünce o kadar sersemledi ki beni tuttuğunu unuttu. Bunu kendi avantajıma kullanabilirim. Çünkü bu sefer öylece oturmamın imkanı yok.

Lanet bir ejderhaya karşı hazırlıklı değiliz ve bu şeyi savuşturmak için hepimiz gerekeceğiz.

Bir an sonra Thayne dalgaların arasından fırlar ve sahildeki silahlara doğru koşar. Diz çökmüş ve açıkça sarsılmış bir halde, bir ok yerleştirmeye çalışırken yaylı tüfeği karıştırıyor.

Ejderha aniden Torius ve Atlas'a doğru dalışa geçtiğinde, her iki adam da kılıçlarını savurur ve ejderha kanatlarını çırparak kendini geriye doğru iterken canavarın parlak boynunu ve göğsünü kıl payı ıskalar. Ejderha kıyıya sert bir iniş yapıyor, kayıyor ve yaklaşık kırk metre ötede dururken pençeleriyle kumda derin oyuklar açıyor.

Yüksek sesle bir savaş çılgılığı daha atıyor ve bir ateş patlaması yaratıyor, ama neyse ki mesafesini koruduğu için kimse yanmıyor.

Duruşunu genişletip göğsünü şişirdiğinde, hasar verici bir ısı yansıtmaya hazırlandığını söyleyebilirim ama Torius bunu da tahmin ediyor. Hızlı düşünerek, onunla mücadele etmek için gücünü kullanıyor.

Turuncu patlamanın başlangıcı ejderhanın ağzında yanmaya başladığı sırada, Torius büyük miktarda su toplar.

Denizden garip şekilli bir dalga yükselip havada dev bir topak oluşturuyor ve ıslak topu ejderhaya doğru uçurarak alevler bir metre bile ilerleyemeden yangını söndürüyor.

Şaşıran ve sıırıslıklam olan ejderha duraklar ve ağızından yükselen buharı inceler.

Torius'a bakıyor.

Suya.

Torius'a dönüyoruz.

Valonit yüzünden gücüm tükendiğı için şu anda kimsenin iç duygularını hissedemiyorum ama yıllar içinde birinin gözlerini okumakta ustalaştım. Ve görünüşe göre bu ejderhalar için de geçerli.

Çünkü o kırmızı bakışta ne olduğunu görüyorum. İlgi. Merak. Hatta belki hayranlık.

"Uzaklaş, canavar!" Torius bağırır ve düşmanıyla arasına bir uyarı sıçraması daha yapar.

Ejderha arkasını dönüyor. Bir an için gideceğini sanıyorum ama öyle olmuyor.

Hem Torius'u hem de Atlas'ı etkisiz hale getirmek için tek gereken kuyruğunun hızlı bir kırbacı. Bu dikenli kuyruk kılıçlarını ormandaki yeşilliklere uçuruyor ve Torius ağrıyan elini kavrarken kısık bir homurtu çıkarıyor.

Bağ sayesinde acıyı hissediyorum. Parmağı kırılmış olabilir. Sonunda beni zapt etme görevinden vazgeçen Kai harekete geçiyor, rampadan aşağıya inerek, şu anda bir ok çentikleyen Thayne'e katılıyor.

Thayne arbaletine nişan alamadan ejderha havalanıyor ve en kötü kâbusum gözümün önünde canlanıyor.

Ejderha yükselirken uzun, pullu pençeleri Torius'un kolunu sarıyor ve eşimi almak istediğı çok açık.

"Hayır!" Torius'a tutunmaya karar vererek ileri koşuyorum. Onu ejderhanın elinden çekip alacağım. Ya da onunla giderim ve bu işi sonra çözerim.

Adamlar da aynı fikirdedir, çünkü Torius'un ayakları yerden kesilince bacaklarını tutup sıkıca tutunurlar. Ağırlıkları ejderhaya biraz sorun çıkarıyor gibi görünüyor ve onu kalkıştan geri indiriyorlar.

Yine de bu canavar reddedilmeyecek. Çabasını iki katına çıkarıyor, daha sert ve daha hızlı kanat çırparak dört adamı da birkaç metre havaya kaldırıyor.

Spor ayakkabılarım rampanın dibindeki sığ suya batarken zaman yavaşlıyor gibi görünüyor. Torius'a doğru koşarken ayak seslerim ıslak kumda derin izler bırakıyor ve gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

Birlikte geçirdiğimiz günler boyunca, bu kısa sürede karşılaştığımız tüm zorluklara rağmen, onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştım. Yüz ifadesi

Paniklemişti ve ben ona ulaştığımda elini bana doğru uzatmıştı.

Parmaklarımız birbirine kenetleniyor ve ona bağlı kalabilmek için parmak uçlarımda durmak zorunda kalıyorum.

Şimdi Torius'la halat çekme yarışı oynuyoruz. Kolu ejderhanın pençelerinin pençesindeyken ve hepimiz ona tutunmuşken, vücudu gerildikçe çığlık . Yuvalarındaki ve eklemlerindeki acı bana ama bırakmıyorum.

Kai'nin kanatları patlar ve ejderhanın uçup gitme çabalarına karşı koymak için kanat çırpmaya başlar.

Torius'u bulmak için insan diyarına gitmeden önce hiç uçmamıştım ve kanatlarımı kullanma beklentisiyle sırtım kaşınıyor. Atletli adamların aksine, tişörtümde kanatlarım için yarıklar yok ama bu yanardöner yapıların açılmasına izin vermemi engellemiyor. Yüksek bir yırtılma sesiyle kumaşı yırtıyorlar. Babaminkiler gibi kösele gibi ve sert değiller ama bu onları daha az dayanıklı yapmıyor.

Topuklarımı yere vurarak daha önce hiç olmadığı kadar sert uçuyorum. Sırtımdaki kasları, kürek kemiklerim omurgamdan ayrılacakmış gibi hissedene kadar kullanıyorum.

Ama faydası yok.

Kanat açıklığı 30 fit olan bir ejderhayla boy ölçüşemeyiz.

Bir o yana bir yana sallanmaya başladı. Teker teker . Thayne suya geri savruldu. Atlas ağaçların arasında bir yere düştü.

Ejderha Kai'ye ateş püskürdüğünde omzu fena halde yanar ve başının bir tarafı yanarak onu tuhaf bir saç modeli ve kabarcıklı bir kafa derisiyle bırakır. Dişlerini sıkarak acıya karşı savaşı.

"beni," diye emrediyor Torius.

"Hayır," diye reddediyorum, iki bacağımı da onunkilerden birinin etrafına sarıyorum.

"Evet." Torius inleyerek beni itmeye başladı. "Atlas ve Kai'ye Glow'u içir, sonra da gel beni bul. Her şey yoluna girecek." Dinlemeyeceğimi anlayınca dikkatini Kai'ye çeviriyor. "Yap şunu. Dani'yi de üzerimden çek."

Lanet olası Kai ve Torius'un emirlerine itaat etme alışkanlığı. Torius'un diğer tarafından savruluyor ve düşerken beni belimden yakalıyor. Terli ellerim dostumun parmaklarından kayıyor ve ondan ayrılırken dehşete kapılıyorum.

Kai ve ben bir metre düştük ve o altımdaki kuma çarparak beni kırdı. Sonbahar.

Fiziksel anlamda incinmedim ama ejderhanın Torius'la birlikte uçup gittiğini gördüğümde, ıstırap ruhumu parçalıyor.

Hayatımın aşkı az önce bir canavar tarafından alındı. Önümüzdeki birkaç dakika içinde onu kızartıp yemek isteyebilecek bir canavar. Adaya geleli daha bir saat bile olmadı ve şimdiden denizden daha tehlikeli olduğunu kanıtladı.

"Bunun olduğuna inanamıyorum." Yana doğru yuvarlanırken hıçkırıklar boğazıma doğru ilerliyor. Kum yüzüme sertçe vuruyor ama gözyaşlarımı emiyor.

"Ekselansları." Kai beni rahatlatmak için garip bir şekilde omzuma vuruyor. "Glow nerede? Torius'un dediğini yapacağız ama hızlı hareket etmeliyiz."

"O haklı." Atlas çalılarının arasından sürünerek çıkar. Kaşının üstündeki bir yaradan kan akıyor ama onun dışında iyi görünüyor. "Onu kurtaracağız, Majesteleri. Kai herkesi iyileştirebilir, ben de ateşe ateşle karşılık vereceğim."

"Ejderha yakılabilir mi?" Kendimi dizlerimin üzerine iterek, gözlerimde umutla Atlas'a bakıyorum.

"Pullarının ateşe dayanıklı olduğunu duydum ama kanatları değil. Eğer onu etkisiz hale getirebilirim, o zaman savaşma şansımız olur."

Cebimden matarayı çıkarıp uzatıyorum. "Çok fazla içmeyin. Gemide bir kap daha var ama Torius'un bizi güvenli bir şekilde denize geri götürmek için ne kadarına ihtiyacı olacağını bilmiyoruz."

Torius'un da içinde olduğu bir gelecekte bahsetmek iyi hissettiriyor. Gözden kaybolmuş olabilir ama gitmedi. Zarar da görmedi. Ejderha ona zarar verirse, bunu hissederim.

Kai Parıltıyı yudumlarken kendi yanıklarını iyileştirir. Kaybettiği saçlarının yeniden çıkması uzun zaman alacak ama en azından artık acı çekmiyor. Sırada Atlas var ve o da yudumlarını aldıktan sonra gücünü test ederek avucunda bir ateş topu yaratıyor.

Thayne bir geçit yapıcı olduğu için içmesi için bir neden yok. Atlas bana bakarak şeyi uzattı. "Biraz isteyebilirsin, Senin Ekselansları."

"Neden? Ne yapabilirim?"

"Ejderhalar ve Fae'ler daha çok birbirlerine benzerler. İkimizin de ruhu var."

"O şey-" Ejderhanın gittiği yöndeki boş gökyüzünü işaret ediyorum. "-ruhu var mı?"

"Ben de öyle duydum." Atlas omuz silkiyor, sonra da uzun zamandır duymadığım bir hikâyeden bahsediyor. "Baban sana hiç kız kardeşi Gia ile taç için son kez savaştıklarını anlattı mı?"

"Evet. Glow icat edildikten kısa bir süre sonraydı. Gia gaza gelirse onu yenebileceğini düşündü."

"O zaman biliyorsun ki neredeyse kazanıyordu. Baban gibi o da doğayı etkileme yeteneğiyle doğdu. Bitkileri büyütüp böcekleri kontrol edebiliyordu. Ama Glow ile sarhoşken, güçleri doğanın kuzeni olan hava durumuna kadar uzandı. Hayatında ilk kez fırtınaları çağırabiliyor ve şimşegi bir kırbaç gibi kullanabiliyordu."

Başımı salladım. "Hikâyenin o kısmını hatırlıyorum. Babam Gia'nın yeni yetenekleri karşısında hazırlıksız yakalanmıştı."

"Demek istediğim, eğer herhangi bir günde insanların duygularını kontrol edebiliyorsanız, Glow'u alırsanız ne olur? Ejderhayı kontrol edebilir misin?"

İlginç bir konsept. Ve kötü bir öneri değil.

Umut içimde patlıyor ve güçlü duygularımın insanları aştığı nadir durumları düşünürken omuzlarımı dikleştiriyorum. "Biliyor musun, hayvanları etkilediğim zamanlar da oldu."

Etkilenmiş gibi görünen Atlas'ın yüzü aydınlanır. "Gördün mü? Bu iyi. Çok iyi. Belki de canavarı üzüntüyle sakat bırakabilirsin."

Şişenin kapağıyla oynarken gözlerim her bir savaşçıya kayıyor. "Bundan etkileneceğinizin farkındasınız, değil mi? Torius söz konusu olduğunda zaten duygularımı dizginlemekte zorlanıyorum. Eğer bunu içersem, hissettiğim her şeyi katlanarak hissedeceksiniz."

Thayne ukalaca, "Biz halledebiliriz," diyor.

Başımı sallayarak Glow'u dudaklarıma götürüyorum ve "Seni uyarmadığımı söyleme" diye mırıldanıyorum.

Sonra içiyorum. Sadece birkaç yudum kaldı ve her damlasını bitirdim.

Saniyeler içinde adamlar gözle görülür bir şekilde tedirgin oldular. Kai kaşlarını her zamankinden daha sert çatıyor, Atlas acıyormuş gibi göğsünü ovuşturuyor ve yemin ederim Thayne'in gözlerinde parıldayan bir damla yaş görüyorum.

Evet, eş özlemi tam bir sürük.

"Tamam o zaman." Her zamanki gibi işine devam etmeye çalışan Kai baltasını kumdan çıkarır. "Silah hazır."

"Önce nereye bakmalıyız?" Atlas soruyor.

"Eğer bağı dinlersem onu bulabilirim," diyerek hançerimi elime alıyorum.

Thayne arbaletini sırtına bağlar. "Sanırım nerede olduğunu biliyorum. Ejderhanın Valonit mağarasından çıktığını gördüm. Eminim orada yaşıyordur. Biraz gerideki ormana inebilir ve gizlice yaklaşabiliriz."

"Sağlam plan," diyor Atlas. "Thayne, sen önden git. Kai, Dani'nin arkasında kal."

Formasyonumuzla gökyüzüne çıkıyoruz ve bedenim Parıltıyı emdikçe gücümün arttığını hissediyorum.

Sanki güneşi içime çekmişim gibi hissediyorum. Damarlarımdan hoş bir sıcaklık akıyor ve cildim karıncalanıyor.

Dürüst olmak gerekirse, Atlas'ın ilacı içmemi önermesine şaşırdım.

Bu yolculuk başladığında istenmeyen bir misafirdim, ancak zaman geçtikçe mürettebat bana sosyal statümden ziyade yeteneklerimden dolayı değer vermeye başladı. Hâlâ günde birçok kez 'Ekselansları' diyorlar ama bana karşı genel tutumları daha az resmi.

Bunu sevdim.

Bu hafta, gözlerim çok sayıda olasılığa açıldı. Torius'u insanlar aleminde bulmadan önce, bir rolü hiç düşünmemiştim.

Valora, kraliçe olarak taç giymemle bitmedi. Geleceğin hükümdarı olarak yerimi kabul etmiştim. Görevlerimin hem bir ayrıcalık hem de bir sorumluluk olduğunu bilerek büyüdüm, her zaman insanları düşündüm. Onların ihtiyaçlarını ve refahını. Bazıları tarafından sevilmememe ve diğerleri tarafından övülmeme neden olabilecek zor seçimler yapmaya hazırlandım.

Ama ya bu şekilde olmak zorunda olmasaydı? Ya bunun yerine Caspian kral olabilseydi?

Valora tarihinde hiçbir veliaht kardeşi için tahttan feragat etmemiştir. En azından isteyerek. Her zaman kavga ve kan dökmenin yanı sıra bir tür rekabet olmuştur.

Tacı barışçıl bir şekilde devreden ilk kişi ben olabilirim.

Benim için ideal bir gelecek Torius ve macera içeriyor. Dünyayı gezmek, başka diyarlara geçmek ve farklı kültürleri deneyimlemek istiyorum.

Sanırım Torius da bunu isterdi. Şimdiye kadar ondan ne istersem olmaya fazlasıyla istekliydi ama ondan en çok istediğim şey mutluluğu ve sarayda rahat bir hayatın onun savaşçı ruhu için doğru olduğunu sanmıyorum.

Ağaçların tepesinde süzülürken, Torius ve ben eve döndüğümüzde bunu ailemle konuşmaya karar veriyorum. Yine gizlice kaçtığım için özür dilemem gerekeceğini düşünürsek ilginç bir tartışma olacak. Ve onlara söyleyeceğim

Torius ve ben çiftleştik. Ve muhtemelen onunla uzaklara gitmek ve kim bilir ne kadar süre için evden ayrılmak istiyorum.

Ama önce bir ejderha öldürmeliyiz.

Thayne ağaçların altına dalmadan önce aşağı doğru hareket ediyor. Onu takip ediyoruz, kayaların çoğunu ve yere yakın diğer yüzeyleri kaplayan yumuşak yeşil yosun yatağına iniyoruz.

Burası vahşi, taze ve çiğnenmemiş bir yer. Ağaçların dibinde elim kadar sarı çiçekler büyüyor ve üzerimizdeki yapraklar en az iki metre uzunluğunda, üzerimizde bir şemsiye oluşturuyor. Eğer yağmur yağarsa, tamamen korunmuş oluruz.

Adanın en şaşırtıcı yanı sesin olmaması. Bu kadar içeride, denizin hareketi ancak bir fısıltı. Cıvı cıvı böcekler yok. Kuş sesleri yok. Neredeyse hiç rüzgar yok.

Çok sessiz.

Merakla etrafı biraz kurcalayıp çalılıkların altına bakıyorum. Yosunların üzerinde tuhaf şekiller var. Sanki yatan birinin ayağında iki bot varmış gibi görünüyor. Elimi üzerlerine koyduğumda, yana doğru devriliyorlar.

Yosun örtüsü parçalanarak beyaz kemikleri ortaya çıkarıyor. Bir insanın iskeleti.

Tökezleyerek geri çekildim, dışarı çıkmak isteyen çılgılığı tuttum.

Kai beni omuzlarımdan yakalayarak kıçımın üstüne düşmemi engelliyor. "Majesteleri, sorun nedir?"

"Ayaklar," diye ciyaklayarak çalının altını gösterdim. "Orada bir ceset var."

Kai eğiliyor ve yosunların bir kısmını kazıyor.

Kesinlikle bir insan.

Kaburga kemikleri ve omurgası var. Uzun gri saçlar hâlâ kafatasına bağlı.

"Artık buraya kadar gelmeyi başaran korsanlardan birine ne olduğunu biliyoruz." Kai saygıyla cesedin üstünü örter. "Görünüşe göre burada sıkışıp kalmış. Muhtemelen yaşlılıktan ölmüştür."

"Ya da ejderha tarafından öldürüldü," diye ekliyorum.

Atlas başını sallar. "Muhtemelen hayır. Eğer öyle olsaydı kemikler çıtır çıtır yanardı. Ayrıca, o pantolonlar... Düğmelerin yerine deri bağcıkları gördün mü?"

Yosun yığınınına bakıyorum ve başımı sallıyorum. "O kadar yakından bakmıyordum."

"Bu uzun zaman öncesine ait bir tarz. Ben doğmadan önce bile. Bu beden çok uzun zamandır burada."

Başımı sallayarak mezara bakıyorum ve neler olduğunu hayal ediyorum. Belki de gemisi yılanlar tarafından parçalanmıştır. Sonunda karaya oturmak korkunç olurdu. Tek başına, tek kaçış seçeneği olan kurtarılmayı ya da ölümü beklemek.

Şişedeki haritayı gönderen adam bu muydu? Birinin gelip onu alacağını umarak tüm tehlikeli bölgeleri çizdi mi?

Atlas çevremizi işaret ederek, "Muhtemelen adada onun gibilerden daha çok vardır," diyor. "Endişelenmeyin, Majesteleri. Canlı bir fae ile karşılaşmaktansa ölmüş bir fae ile karşılaşmayı tercih ederim."

Sadece küçük bir onay sesi çıkarıyorum. Haklı tabii ki. Zaten ateş püskürten devasa bir canavarla savaşıyoruz. Daha fazla düşmana ihtiyacımız yok.

"Bu tarafa tırmanırsak," diye fısıldıyor Thayne, sesi yosunlar yüzünden kısılmış ve sivri kayalardan oluşan bir yokuşu işaret ediyor, "mağaranın ağzına geleceğiz. Prenses Danyetta, Torius kendini yakın hissediyor mu?"

"Evet." Bağımdaki vızıltı yoğunlaşıyor ve ben de o tarafa doğru yürümeye başlıyorum. "Yaklaştık."

Kai beni dirseğimden yakaladı. "Bekle. Bir plana ihtiyacımız var. Ejderhayı dışarı çekmeye mi çalışalım yoksa mağarada köşeye mi sıkıştıralım?"

Atlas, "Canavarı dışarı çıkarmak Torius için daha güvenli olur çünkü ciddi bir ateş gücü kullanacağım," diyor. "Mağaranın çöküp onu gömmesini istemeyiz ama ejderhanın da onunla birlikte uçup gitmesine izin veremeyiz." Bana bakıyor. "Sen karar ver."

Yutkunuyorum. "Ben mi?"

"Torius'tan çok korkuyorum," diye itiraf ediyor Atlas, kelimeleri tutuk. "Onu seviyorum. Hem de çok."

"Ben de öyle," diye

ekliyor Kai. "Ve ben,"

diye giriyor Thayne.

Atlas gözlerini kısar. "Ama en çok onu seviyorum."

Kai başını sallar. "Mümkün değil. Onu en uzun süredir tanıyan benim."

Thayne, "Onu kimin daha çok sevdiği gerçekten önemli değil," diyor. "O *beni* hepinizden daha çok seviyor. Önemli olan da bu."

"Öyle *değil*." Kai'nin sesi kesinlikle dehşete düşmüş gibi. Oh. Burada neler olduğunu anlıyorum.

Torius'a olan aşkım her birinin üzerinde bir etki bırakıyor. Ve her geçen saniye daha da artıyor, çünkü benim hislerim onların hislerine dönüşüyor, onlar da bana geri dönüyor, sonra da sekerek onlara geri dönüyor. Hem veriyor hem de alıyorum ve bu bana birbirini yansıtan ve sonsuz bir akış yaratan paralel aynaları hatırlatıyor.

Bu kadar korkmasaydım komik olurdu.

Neyse ki şu anda cinsel bir ruh hali içinde değilim. Koşullar libidomu öldürüyor ve bu iyi bir şey çünkü Torius'un en iyi arkadaşlarının onunla öpüşmeye çalışmasına ihtiyacım yok. Gücümün etkisi geçtikten sonra zaten didişmekten yeterince utanmış olacaklar.

Ki bu hala devam ediyor.

Onları susturuyorum ve düşünürken burnumun kenarını çimdikliyorum.

Askeri taktikler bana göre değil ama bu adamlar bana güveniyor. Yanlış yönlendirilmiş ya da değil, bu gurur verici.

"Neden ejderhayı mağaranın ağzına çekmeye çalışmıyorum?" Ben öneriyorum. "Yeteneklerimi onun üzerinde test etmem gerek çünkü etkileyip etkileyemeyeceğimi bile bilmiyoruz. Eğer işe yararsa Atlas, Torius'a zarar vermeden kanatlarını hedef alabilir misin?"

Savaşçı başını sallar. "Isının yoğunlaşmasını istediğim yere odaklanacağım ve umarım kanatları küle çevirir. Ateş topları benim uzmanlık alanım ama büyük yaşam formlarını yok ettiğimde arkalarında dumanı tüten katran benzeri bir madde bırakabiliyorlar. Eğer kazara Torius'a zarar verirsem, kendimle yaşayamam. Onu çok seviyorum. Bir erkekte olması gereken her şey onda var. Bir dost ve koruyucu. O benim kahramanım."

Sakinleştirici bir nefes alarak, Atlas'ın daha sonra pişman olacağı fişkırmayı görmezden geliyorum. "Tamam. Yap şunu. Sonra saldırabiliriz."

Planımızı uyguladıktan sonra kanatlarımızı kürek kemiklerimizin içine doğru katlıyoruz ve dağın yamacına doğru tırmanmaya başlıyoruz. Kayaların üzerindeki yosunlar bazı yerlerde kaygan, bazı yerlerde ise çekiş sağlıyor, bu yüzden bir dokun bir git tırmanışı.

Bu geziye insan ayakkabılarımı getirdiğime sevindim. Oluklu ve çıkıntılı kauçuk tabanlar atletizm için Fae kadınlarının genellikle giydiği zarif terliklerden çok daha uygun.

Mağaranın dışındaki çıkıntıya yaklaştıkça ruhumdaki titreşimler artıyor. Henüz girişi göremiyorum ama bir parça duman karanlık gökyüzüne doğru süzülüyor.

Parmaklarımı yosunlara geçirerek daha hızlı ilerliyorum, Torius'un varlığı beni çekiyor. Atlas yanımda ve onun aceleciliği benimkini körüklüyor. Başımızı tepenin üzerine çıkaramadan duruyoruz.

Yavaşça, çıkıntının üzerinden bakıyorum.

Mağaranın ağzı çok güzel. Büyük kehribar parçaları kemerin etrafında kaya şekeri gibi parıldıyor. Ay ışığı tüm parlak taşların üzerinde parıldıyor ve etraflarındaki havaya prizmalar gönderiyor.

Görünüşe göre Valonit toplamak için toprağın derinliklerine inmemize gerek kalmayacak. Tam orada, tüm mağarayı kaplıyor.

Boşluğun içinden hayvani bir homurtu duyuyorum ve tekrar aşağı iniyorum. Gizlenerek bir kayanın üzerine tünüyorum ve emrimi bekleyen adamlara dönüyorum. Yukarı bakıyorum, sonra göğsümü sıvazlıyorum.

Askeri işaretleri bilmiyorum ama çocukların mesajı anlayacağını umuyorum.

Ciddi bir duygusal hasar vermek üzereyim.

Gözlerimi kapatıp aşkımı dışarı itiyorum. Onu üzüntü, keder ve özlemle birleştiriyorum. Yılların çaresizliğini ve özlemini üst üste yığıyorum.

Sağımda bir hırıltı var. Hangi adamdan geldiğinden emin değilim ama bu çok kafa karıştırıcı bir şey. Eğer ejderha buna cevap vermezse, gücümün o kadar uzağa gitmediğini söyleyebiliriz.

Sonra bunu hissediyorum; savaşçılardan aldığımdan tamamen farklı olmayan bir yansıma.

Aradaki fark, ejderhanın benim düşüncelerimi paylaşmaya başlaması. Aslında onun düşüncelerini duyabiliyorum.

Torius'tan hoşlanıyor. Hayır, bekle... Onu *seviyor*. Su manipülasyonu numarasını görür görmez ilgisini çekti. Bu yüzden onu evcil hayvan olarak tutmak için aldı. Şimdi ben yakındayım ama... ona olan sevgisi daha da derinleşti. O da benim sevgimi hissediyor, tıpkı çocuklar gibi.

Kahretsin.

Belki de Glow'u içmek hataydı, çünkü onu eşime karşı yüz kat daha sahiplenici hale getirdim.

"Majesteleri, henüz bir şey yok mu?" Kai sessizce soruyor. El sallayarak sözünü kesiyorum.

Duyguları her zaman yorumlayabildim ama zihinleri okumak tamamen yeni bir şey. Eğer ejderha düşüncelerini benimle paylaşabiliyorsa, belki bu her iki taraf için de geçerlidir.

Elimden geldiğince konsantre olarak, Torius'u bebekken ilk gördüğüm zamanı düşünüyorum. O anıyı dışarı yansıtmaya çalışıyorum. İlk başta hissettiğim sevinç ve ardından benden uzaklaştığında yaşadığım üzüntüyü. Sonraki yıllardaki kafa karışıklığı.

Sonra ejderhaya geçen haftanın en iyi ve en kötü yanlarını gösteriyorum. Tüm mutlu, kaygısız anlarımızı ve Torius'u kaybetme korkusu yaşadığım tehlikeli durumları.

Mağaradan alçak bir inleme sesi yankılanıyor. Zihnimde anılar canlanmaya başlıyor.

Benim değil, ejderhanın anıları.

Kılıçlı ve mızraklı bir sürü adam görüyorum ve oklar havada vızıldıyor. Başka bir ejderhanın üzerine büyük bir ağ atılıyor. Bunun pullarında mavi bir ton, daha geniş burun delikleri, daha geniş omuzları ve daha uzun pençeleri var. Bir erkek. Onun yoldaşı. O bağlıken, bıçaklar ağın içinden ona pek çok farklı yerden saplanıyor. Arka planda kırık bir yumurtanın parçaları var. Ailesini öldürmüşler.

"Ejderha dişi," diye nefesimin altında söylüyorum. "Eşini ve bebeğini kaybetti."

Bu olayın uzun zaman önce meydana geldiğini hissediyorum, ancak acısı azalmadı. Aksine, zaman ve izolasyon ona sürekli yas tutmaktan başka yapacak bir şey bırakmamış.

Sonsuz Deniz'in üzerinde günlerce kaçışını hayal ediyorum, sonra adayı görüyorum. Burada yalnızlık ve güvenlik buldu. Burayı evi ve hapishanesi yaptı. Bizden önce gelen birçok gemi mürettebatı burayı ondan almaya çalıştı ama o kendini korumak için onları öldürdü. Kumsalda yanan kemik yığınlarının gelgitte birlikte sürüklenip gittiğini görüyorum.

Gürültülü itiş kakış ve kazıma sesleri duyduğumda gözlerimi açıyorum ve başımı tekrar çıkıntının üzerine kaldırıyorum.

Mağaranın girişinde ejderha duruyor, dik dururken boyuna uyum sağlamak için boynu bükülmüş. Kısa kolları sanki bir çocukmuş ve o da en sevdiği oyuncakmış gibi dostuma sarılmış.

Torius'un saçları oldukça dağılmış ve gömleğinin ön tarafı yırtılmış, ancak zarar görmemiş görünüyor.

"İyi iş," diye fısıldıyor Atlas . "Artık kanatlarına ulaşabilirim." "Bekle," diyorum, bu yaratığa duyduğum merhamet taşıyor. "Yapma. Sanırım Onu serbest bırakması için ikna edebilirim."

"Nasıl?"

Ona cevap vermek yerine, zihnimdeki ejderhayla konuşuyorum. Ona ruh eşimi avucunun içine aldığını söylüyorum. Onu seviyorum, tıpkı onun sevdiği gibi. Onu incitmek istemiyoruz. Sadece Valonit'i alıp huzur içinde gitmek istiyoruz.

Torius'a bakarken içinden dalga dalga yıkım geliyor. Yalamadan önce başını okşuyor. Şu anda saçlarının bu kadar çılgın olmasının nedeni bu olmalı.

"Sanırım benden hoşlanıyor," diye doğru bir sonuca varıyor Torius, bir heykel gibi kıpırdamadan duruyor, bacakları yerden birkaç metre yüksekte sallanıyor.

Birkaç kez öten ejderha başını yana çeviriyor. Gerildim.

Bütün erkekler de öyle.

Bir yerlere uçmak ya da ateş püskürtmek yerine, gözlerinden iki gümüş akıntı sızıyor. Sıvı üçgen yüzünden düşüyor ve damlalar yere çarptığında kayayı aşındırırken bir cızırtı ve buhar çıkıyor.

"Ejderhaların saf asitle ağladığından bahsetmiş miydim?" Atlas soruyor. "Bu aslında onların ateşini körükleyen vücut sıvısının aynısı."

Ejderha artık hıçkırık olduğunu bildiğim birkaç ses daha çıkarıyor ve isteksizce Torius'u yere bırakıyor. Onu bırakmadan önce bir kez daha tombul bedenine sarıyor.

Torius şok olmuş ve temkinli bir yüz ifadesiyle ondan uzaklaşıyor. Hareketlerini yavaş ve dikkatli yapıyor. Ulaşma mesafesinin dışına çıktığında hızlanıyor ve dizlerinin üzerine çöküp beni kollarının arasına alacak kadar yaklaştığında rahatlamış bir iç çekiyor.

Ardından bir grup kucaklaşması.

Genelde metanetli ve güçlü olan savaşçılar Torius'a sanki onu son kez göreceklermiş gibi sarılıyorlar ve onun sorgulayan gözleri bana yöneliyor.

Doğru. Bu bulaşıcı sevginin gerekiyor. Duygularımı dizginlemeye çalışıyorum ama sarhoşluğum yüzünden bunu kısmen başarabiliyorum.

"Glow'u içtim," diye omuz silkerek açıklıyorum.

"Bu da iyi bir şey." Kai doğrulur, Torius'un omzuna vurur ve saygınlığının bir kısmını geri kazanmaya çalışırken boğazını temizler. "Çünkü ejderha artık uysallaşmış gibi görünüyor."

Diğer adamlar sevgi gösterileri için garip bahaneler uydururken, ejderhanın mağaradan sendeleyerek çıkışını izliyorum. Kayaya yığılmadan önce dört ayak üzerine düşüyor. Gözlerinden daha fazla asitli yaş sızıyor ve onun perişan kabullenişini hissediyorum.

Bu noktada, onu öldürmemiz umurunda bile değil.

Eşı öldüğünden beri değer verdiği ilk şeyi kaybetti. Torius onun yeni hayat kaynağıydı. Asla sahip olamayacağını düşündüğü bir arkadaş. Ona karşı romantik eğilimleri olmasa da, lanetlendiği yalnızlığı iyileştirebileceğini umuyordu.

Şimdi pes ediyor. Evini savunmaktan. Hayatta kalmaktan.

Pişmanlık beni vurdu. "Ah, yıldızlar. Zavallı şeyi intihara meyilli hale getirmek istememiştim."

"Bu iyi yapılmış bir iş, Majesteleri," diyor Thayne bana. "Şimdi buraya ne için geldiysek onu yapabiliriz. Kai ve ben gidip sandıklardan birini alacağız ve hemen madenciliğe başlayabiliriz."

Mürettebattan daha fazla övgü geliyor ve Torius benimle gurur duyuyor. Peki neden az önce bir günah işlemişim gibi hissediyorum?

CHAPTER 19

Torius

Yüksek sesle vurmak, etrafımızdaki boş alanda sıkıcı, dengesiz bir ritimle yankılanıyor.

Çekici keskiye tekrar tekrar vuruyorum ve yumruk büyüklüğünde bir Valonit parçası kaya duvarından kopuyor. Onu yakalayıp omzuma astığım çuvalın içine atıyorum. Dani yanımda aynı tekrarlayan işi yapıyor ve mağaranın ağzındaki diğer çeşitli yerlerdeki adamlar da öyle.

Mücevhere dokunurken, sistemlerimizde Glow olsa bile güçlerimiz işe yaramaz. İlacı on iki saatten daha kısa bir süre önce aldık, bu yüzden vücudumuzda hala güçlü olmalı. Ama görünüşe göre Valonite ile doğrudan temas bizi savunmasız hale getiriyor.

Önemli değil. Güvendeyiz.

Ejderha günün erken saatlerinde yığıldığı yerden kıpırdamadı ve başka bir yırtıcı da görmedik.

Dani'nin endişesi ejderhaya bakarken aramızdaki bağda dolaşıyor. "Ya ölürse?"

"O zaman ölür."

Arkadaşım duvarı yontarken beni azarlayan bir bakışla süzüyor. "Onun da duyguları var, Torius. Hayatının ne kadar üzücü olduğu hakkında hiçbir fikrin yok."

"Belki biz gidince canlanır." Sandıklara bakıyorum. Biri dolmuş, diğeri de yarısına gelmiş. Bu hızla gidersek, birkaç saat içinde denize geri dönmüş olacağız. "Yakında gitmiş olacağız ve o da huzur içinde hayatına devam edebilir."

Dani tedirgin, ama ganimetlerimizi toplamayı bitirirken başka bir şey söylemiyor.

Ejderha ile zihinsel düzeyde senkronize olmanın onun için şaşırtıcı olduğunu biliyorum ve yaratıkla duygusal bir bağ hissetmesi mantıklı. Kısa bir süre için anılarını ve düşüncelerini paylaştılar.

Ne yazık ki, ejderhanın şu anda içinde bulunduğu depresif duruma yardımcı olmak için hiçbir şey yapamam. Dürüst olmak gerekirse, beni yemediği ya da herhangi birimize zarar vermediği için mutluyum.

Eğer Dani olmasaydı, büyük olasılıkla bu olaylardan biri gerçekleşecekti.

Arkadaşıma bakıyorum. Saç örgüsünden bir sürü saç kopmuş ve dağınık saç tellerinin bir kısmı terli yüzüne yapışmış. Kir ve Valonit tozu her tarafına bulaşmış, ama darmadağınık görüntüsüne aldırıyor ve yorulma belirtisi göstermiyor.

Bir prenses olarak yetiştirilmiş olabilir ama bir savaşçının kalbine sahip.

Dürüst olmak gerekirse, gemiye gizlice girdiği için hepimiz ayaklarına kapanıp teşekkür etmeliyiz. Bu kadar ısrarcı olduğu için şanslıyız. Onun bu yolculukta olması bizim kurtarıcı lütfumuz oldu ve bunu onsuz yapabileceğimi düşünmekle aptallık ettim.

Delaveria'ya döndüğümüzde ve nihayet Kirian'a aramızdaki bağı anlattığımda, bununla yetinmeyeceğim. Ona kızının ne kadar cesur olduğunu da söyleyeceğim.

Valora'nın gerçek kahramanı o. Başarımızı ona borçluyuz.

Taşların şangırtısı beni o anki düşüncelerimden uzaklaştırıyor ve omzumun üzerinden bakınca Kai ve Atlas'ın Valonit çuvallarını bagaja boşalttıklarını görüyorum.

Çekiçle vurmayı bırakıyorum. "Oraya daha fazlasını sığdıramayız."

Atlas başını sallıyor. "Sandıkların tamamen kapalı olması gerekiyor, bu yüzden yanımıza fazladan bir şey alamayız. Tabii dönüş yolunda Glow içmek istemiyorsanız."

Bir saniye düşündükten sonra başımı sallıyorum. "Bu riski almaya değmez. Cyclone Alley'e varmadan önce Glow'um tükenebilir ve görevimizi tamamlamaya bu kadar yakinken deniz tarafından yutulmak bir trajedi olur."

Dani, Thayne ve ben çantalarımızı üzerimizden kaldırıp sandıkların yanına gidiyoruz. Büyük taşların arasındaki boşlukları daha küçük olanlarla doldurarak, elimizden geldiğince tüm pürüzlü parçaları sıkıştırmaya çalışıyoruz. Yerde hâlâ diz boyu bir artık yığını var.

"Bırakmak zorundayız," diye anons ediyorum.

Kaşlarımla çatıyorum ama herkes kabul ediyor.

"Bu kadar çok Valonit'in ayaklarımızın altında olması ve bunları kullanamıyor olmamız çok yazık," diye başlıyor Dani.

"Geri dönebiliriz," diye gönülsüzce önerdim.

Kısmen ciddiym ama Dani ve arkadaşlarım bu olasılığı düşündükçe sorunlu ifadeler ilgiyle hafifliyor.

"Yani, bir kez yolculuktan sağ çıktık." Dani omuz silkiyor. "Bir dahaki sefere ne bekleyeceğimizi biliriz. Ve burada keşfedecek çok şey var."

Ağaçları, çiçekleri ve dağı çevreleyen ormanın derinliklerini işaret ediyor.

Kolumu omuzlarına doluyor ve başına bir öpücük konduruyorum. "Pekâlâ, gözüpek. Bunu Valora'ya tek parça halinde dönmeyi başardığımızda konuşalım."

Sandıkları kapattıktan sonra, Kai ve ben birinin ucundaki kulpları tutarken, Atlas ve Thayne de diğerini alıyor.

Bu şeyler çok ağır. Engebeli arazide ve dağın eğiminde, gemiye geri dönmek kolay olmayacak. Ayrıca, ateş keki ve balıktan başka bir şey yemedim. Buna son zamanlarda birkaç öğün atladığım gerçeğini de eklersek, tam gücümde değilim.

Sandıkları ejderhanın yanından geçirirken Dani "Bekle," diyor. Canavarın yanında duruyor ve yumuşak, güven verici bir sesle onunla konuşmaya başlıyor. "Hey, sen iyi misin? Muhtemelen şu anda beni anlayamazsın ama yaşadıkların için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Ve biraz Valonite almamıza izin verdiğin için teşekkürler. Belki... belki bir gün geri gelip seni ziyaret edebiliriz. İster misin?"

Ejderha başını oynatmıyor ama kırmızı gözleri Dani'ye kayıyor. Sonra bana bakıyor. Bakışları sonunda taşımakta zorlandığım sandığın üzerine düşüyor.

Gümüş canavar bir hışımla ayağa kalkmaya başlar.

Dani temkinli bir şekilde geri çekiliyor ve yanıma gelip kolunu benimkine doluyor.

"Keşke üzerim Valonit tozuyla kaplı olmasaydı." El yapımı pantolonunu ve gömleğinin önünü fırçalıyor ama faydası yok. Mücevherin küçük parçaları her tarafımızı sarmış durumda ve Glow'un etkisinde olsak da olmasak da gücümüzü kullanmamızı engelliyor. "O zaman Andolyn'in ne düşündüğünü bilebilirim."

"Andolyn?" Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Oh." Başını sallayarak uzanan ejderhayı işaret ediyor. "Ona ben isim verdim."

Görünüşe göre ejderha Andolyn ruhunun bir kısmını geri kazanmış. Ve bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim. Ganimetimizi

Kesik gözleri, sanki kendisine ait olanı aldığımız için bizi yakmayı düşünüyormuş gibi.

Sonra, hiçbir uyarı olmadan, kanatları genişliyor ve bize doğru sıçırıyor. Hiçbirimiz silahlarımızı kınından çıkaramadan, pençeli elleriyle gövdeleri kavırıyor ve gökyüzüne yükseliyor.

"Hey!" diye bağıyorum, kanatlarımı açıyorum.

Kızgın bir ejderhayı kovalamak pek akıllıca olmaz.

Bunu hepimiz biliyoruz ama bu bizi yapmaktan alıkoymuyor. Başka seçeneğimiz yok. O Valonite ve sandıklara ihtiyacımız var.

Hepimiz Andolyn'i takip etmek için ağaçların üzerinden uçarken, Dani rüzgârda silahlarımızı bırakmamız için bağıyor. İstemeyerek de olsa dediğini yapıyorum.

Eğer bu meseleyi şiddet kullanmadan çözmek istiyorsa, isteklerini yerine getirmeye çalışacağım ama Valora'yı kurtarmak için tek seçeneğim bir ejderha öldürmekse, bunu yapacağım ve sonra özür dileyeceğim.

Böylesine muhteşem bir yarattığı öldürmek gerçekten utanç verici olurdu. Ejderhalar hakkındaki ilk görüşüm hâlâ geçerli.

Andolyn tehlikeli, ama ölümcüllüğünde bir güzellik var. Ay ışığı vücudundaki her bir pulda parıldıyor ve sanki ışıldıyormuş gibi görünmesini sağlıyor. Çivili kuyruğu, saldırmaya hazır bir yılan gibi bir o yana bir bu yana savruluyor. Kanatlarını her çırpışında vücudu alçalıyor, sanki yükün ağırlığını kaldırmakta zorlanıyormuş gibi, ama ayakta kalmaya kararlı.

Ada çok büyük değil ve sahile ulaşmamız uzun sürmüyor. Ağaçlar seyrelirken, aşağıdaki ormanın bazı kısımları tanıdık gelmeye başlıyor. Yıldız şeklindeki bir açıklığı tanıyorum, sonra uzakta gemimizi görüyorum.

Gelgit yükselmiş olsa da büyük gemi hâlâ sahile yanaşmış durumda ve onu yüzüp gitmekten alıkoyan şey çapası.

Andolyn ona doğru dalıyor.

Gemimizi yok mu edecek?

Ondan gelecek tek bir ateş nefesi yeterdi ve ben hiçbir şey yapamazdım. Valonit su yeteneğini engellerken olmaz. Ve Astrid'in de tahmin ettiği gibi, portallar bu kadar çok Valonit varken çalışmaz. Thayne madencilik yaparken portallarından birini test etmeye çalıştığında bunu doğruladık ve tamamen başarısız oldu. Onu yere attığında, küçük şey sönmeden önce sadece kıvılcım çıkardı.

Gemi olmasaydı, Dani'nin bulduğu ceset gibi burada sıkışıp kalırdık. Geri uçmak bir seçenek değil. En güçlü fae bile

havada o kadar uzun süre kalamazdık. Kasırga Yolu'nu geçemedi hepimiz yorgunluktan yere yığılırdık.

Hızlanırken aklımdan varsayımsal korkular ve yararsız çözümler geçiyor. Kanatlarımı açarak ejderhanın kuma indiği yere doğru serbest düşüşe geçiyorum.

Sadece... o hiçbir şey yapmıyor.

Öfkelenmiyor ya da ateş püskürmüyor. Sandıklar önünde, öylece oturuyor.

Teker teker, Andolyn'den yaklaşık 15 metre uzağa iniyoruz. Nefes nefese kaldık, onu ölçüp kalplerimiz çılgınca atıyor.

Andolyn köşeli yüzünü kullanarak gövdelerden birini burnuyla bize doğru itiyor. Biz hareket etmeyince diğerini de itiyor.

"Onları bize veriyor," diyor Dani, sesi ağlamak üzereymiş gibi sert. "Bizi cehennem gibi bir yürüyüşten kurtardı."

Yumruklarım açılıyor. Kaslarım gevşiyor. Göğsüm pişmanlığa yakın bir şeyle ağırlaşıyor.

Bu pişmanlık duygusu bana mı ait yoksa Dani'yle aramdaki bağdan mı kaynaklanıyor bilmiyorum ama hepsi aynı.

Hatalı olduğumu biliyorum. Bu nadir, yanlış anlaşılmış canavarı öldürmeye hazırdım.

Evet, krallığının iyiliği içindi ama niyetin bir önemi yok.

Ejderhayla nasıl konuşacağımı bilemediğim için bir adım öne çıktım. "Teşekkür ederim. Ben sadece... Teşekkür ederim."

Andolyn'in sağ kanadı , öne doğru sallanıyor ve beni . Ne olduğunu anlayamadan beni vücuduna bastırıyor ve başıma sokuluyor. Kaba dili saçlarımı yalamak için dışarı fırlıyor.

Dani gülüyor. "Sanırım sana aşık gibi bir şey." "Bunu sen mi yapıyorsun?" Homurdanıyorum.

"Muhtemelen."

Andolyn diğer kanadıyla Dani'yi kucaklamak için yaklaşıyor.

Dani, Andolyn'in pullarını okşar. "Keşke seni geride bırakmak zorunda kalmasaydık."

"Vedalaşmak için sana biraz zaman vereceğiz sanırım," diyor Atlas. Sandıklardan birine doğru ilerleyerek sapından tutuyor ve kumda sürükleyerek gemiye doğru götürmeye başlıyor.

Kai ve Thayne diğerini alırken ben de Andolyn'in göğsünü okşuyorum. "Belki bir gün tekrar karşılaşırız."

İsteksizce gitmemize izin veriyor. Kederli bir iniltiyle uzaklaşıyor ve biz gemiye binerken bizi izliyor.

Sonraki birkaç dakika güvertenin altında hızlıca düş almak ve kıyafetlerimi değiştirmekle geçiyor. Yılanları atlatacaksam, saçıma yapışmış ya da pantolonuma yapışmış Valonit parçaları olmamalı.

Çıplak ayakla, bir yandan Glow'u yudumlarken bir yandan da üst güvertede ilerliyorum. Thayne yelkenleri kaldırıyor, Kai ve Atlas da uzun tahta küreklerle gemiyi kıyıdan uzaklaştırıyor. Sevimli ve bilgisiz görünen Dani dümende, elleri dümeni nasıl kullanacağını biliyormuş gibi dümeni kavırıyor.

Arkasından yaklaşıyorum, ellerimi ortasına doluyorum ve dudaklarımı boynunun kenarına indiriyorum. Tenindeki tuzlu deniz buharının tadını alabiliyorum.

"Seni yalnız yakalamak için sabırsızlanıyorum." Göğsümden alçak bir hırıltı yükseliyor. "İçine girmeyeli çok uzun zaman oldu."

Dani gülüyor. "Bu sabah beraberdik."

"Dediğim gibi, çok uzun. Glow'da seksin farklı olup olmayacağını merak ediyorum."

Mırıldanarak bana doğru döndü. "Öğrenmeyi çok isterim. Belki de vızıldım geçmeden Yılan Çemberi'nden çıkmış oluruz."

Rüzgâr yelkenlere çarptıkça gemi yalpalıyor ve Dani Atlas'a yer açmak için dümenden uzaklaşıyor. Suyu geri döndüğümüzde hafif bir sallanma hareketi bizi sakinleştiriyor ve ben hâlâ sahilde oturan Andolyn'e veda etmek için elimi kaldırıyorum.

Kıyıdan yaklaşık elli metre uzaklaştığımızda güçlerimi toplamaya çalışıyorum.

Hiçbir şey.

Sanki büyüümün üzerinde bir sürü çapa varmış gibi hissediyorum.

Sadece ölü ağırlık.

"Sandıklar mühürlendi mi?" Mürettebata soruyorum, sesimdeki paniği çalışarak.

Kai mandalları kontrol ederken başını sallar.

"Evet. Neden?" "Kendimi kullanamam-"

Thud.

Dünya eğilirken hepimiz devriliriz.

"Yılan!" Atlas direğe tutunarak uyarıda bulunuyor. "Devriliyoruz."

Bir diğeri diğer taraftan vurur ve gemi ters yönde aşırı düzelir.

Birkaç varilin içine kayarken Dani'nin elini tutuyorum. "Lanet olsun. Neler olduğunu anlamıyorum. Neden onları durduramıyorum?"

Vücuduma bakarak, Valonit parçalarının saklanabileceği yerleri hızlıca gözden geçiriyorum. Ellerimi incelediğimde, tırnaklarımın altında hafif bir parıltı olduğunu görüyorum.

"Valonit tozu," diyorum bağırmadan önce, "Bir fırçaya ihtiyacım var!" Yine yumruk yedik.

Gemi her itildiğinde, tamamen alabora olmaya biraz daha yaklaşıyoruz. Dibe battığımızda, deniz suyunun bir kısmı üzerinden güverteye dökülüyor ve yanımızdan sürünerek geçen büyük bir ağaç gövdesi büyüklüğünde uzun, siyah bir cisim görüyorum.

"Herkes bir şeye tutunsun. Bir ipe ya da direğe." Ellerimin ve dizlerimin üzerinde debelenerek bir yıkama istasyonuna ulaşıyorum. Bacaklarımı cıvatalı yapının etrafına dolayarak, içinde bir kalıp sabun bulunan ahşap bir kutuyu açıyorum ve kıllı bir aletle tırnaklarımın altını ovmaya başlıyorum.

Ama artık çok geç.

Bir dahaki sefere devrildiğimizde, sudan bir yılan yükseliyor. Karanlık gözleri, ana direğe bağlı bir ipten sallanmakta olan Dani'ye odaklanıyor.

Ağzını ardına kadar açıp sıra sıra keskin dişlerini gösterince dehşete kapılıyorum.

Suyun içinde dans ediyor ve kadınımı yemeye hazırlandığını söyleyebilirim. Dani'nin gözleri korkudan kocaman olmuş ve yüzünün rengi gitmiş.

Kanatlarımı serbest bırakarak direği bırakıyorum ve ona uçmaya başlıyorum. Planım iyi düşünülmemiştii ama eşimi koruma içgüdülerim onun önüne geçmemi gerektiriyordu. Yılanın keskin ısırığını alacağım. Eğer şanslıysam, sadece bir kolumu ya da bacağımı alır. Belki Valora'ya döndüğümüzde bir Rejeneratör bulabilirim ve uzvumu onarabilirler.

Tam Dani'yle çarpışıp ipin üzerinde sallanırken, vücudunu kendi vücudumla siper ettiğimde, parlak turuncu bir patlama karanlığı aydınlatıyor. Alevler yılanın yüzüne çarparak erimesine ve bir sümüklü böceğin tuz gibi büzüşmesine neden oluyor. Siyah lastiksi deri, gri iskelet yapısından damlarken balçığa dönüşüyor.

Yılan suya batmadan önce son bir kez feryat figan bağırır.

İlk başta Atlas'ın ateş gücünü kullanmayı başardığını düşünüyorum ama görüşümdeki lekeler netleştikçe gümüş pulların ve dev derimsi kanatların hızla geçip gittiğini görüyorum.

Andolyn.

O harika ejderha. O bizi kurtardı.

Dani nefes nefese bana yapıştı. Titriyor. Ben de öyle.

Ara.

Andolyn intikamına devam ediyor, öfkeyle kükreyerek kovalıyor Bize zarar vermeye çalışan yılanları yere seriyor. O suyun yüzeyini patlatırken, gemi yavaşça dengesini yeniden kazanıyor ve ben de ayaklarımı sallanan güverteye yerleştiriyorum.

Gücümü test ediyorum.

Orada, Valonit tozundan kurtulduktan sonra yavaşça bana geri geliyor. Etrafımızda bir kalkan oluşturarak kalan yılanları bizden elli metre uzağa itiyorum ama Andolyn hâlâ peşimizde.

Yılan Çemberi'nden güvenli bir şekilde çıktıktan sonra bile, yıldızlı gökyüzünde üzerimizden uçuyor. Artık ateş püskürtmüyor ya da öfke sesleri çıkarmıyor. Neredeyse soğukkanlı ve kararlı.

"Sence bizimle ne kadar kalacak?" Dani kendi tırnaklarını keserken ona soruyorum.

"Bilmiyorum, ama bu şeyi üzerimden çıkardıktan sonra öğrenmeyi planlıyorum."

CHAPTER 20

Dani

Andolyn Torius ile bir bağ kurdu. Bu çok açık.

O da benden hoşlanıyor çünkü Glow'un etkisindeyken başka hiç kimseyle kuramayacağı bir bağ kurabiliyoruz. Ama onun düşüncelerinin nerede olduğunu bildiğim için, Torius'un onun yeni takıntısı olduğunu biliyorum.

Yeni evi.

Onunla sıkışıp kalabiliriz.

Bu noktada, Glow hepimiz için etkisini yitirdi, bu yüzden artık Andolyn ile iletişim kuramıyorum, ancak ara sıra onu üzerimizdeki bulutların arasından dalarken görüyorum.

Takımımızda koruyucu bir ejderha olması fikri hoşuma gidiyor ve dayanıklılığı da etkileyici. Hiç dinlenmeden havadaydı.

Beş gün boyunca geminin üzerinde uçmaya devam etti. Siren Bölgesi boyunca bizi izledi ve sirenin sözüne göre sözlerini tutup bizi yalnız bıraktılar. Kasırğa Yolu'ndan fazla sorun yaşamadan geçtik çünkü bizi rotamızdan saptıracak bir fırtına yoktu ve Torius yönümüzü şaşırmadan en iyi yolu belirleyebildi.

Bugün Valora kıyısına varmış olmalıyız. Hiç can kaybı olmadan, iki sandık Valonit ve bir ejderha ile.

Son derece başarılı bir gezi olduğunu söyleyebilirim.

Torius ve ben güvertedeki fileli hamakta sallanırken Glow şişesi cebimde sallanıyor ve birkaç dakika huzur bulduğum için mutluyum.

Dürüst olmak gerekirse, bir parçam sırf keyif için bu ilacı içmek istiyor. İnsanların neden Glow'a bağımlı olduklarını anlayabiliyorum, ancak hepimiz kesinlikle gerekli olmadıkça daha fazla almayacağımıza söz verdik. Yükselen duyular, zahmetsiz güç ve ihtişam duygusu bağımlılık riskini almaya değmez. Glow'un insanlara ne yaptığına dair hikayeler duydum. Onları ne kadar çaresiz hale getirdiğini. Her zaman bir sonraki yüksekliğin peşinde olduklarını.

Yirmi küsur yıl önce Gün Diyarı'nı kasıp kavuran lanetli hastalığı iyileştirmek amacıyla Kral Zander tarafından icat edildikten sonra karaborsaya düştü. İşin kötüsü, cadılar meclisinin vebasından muzdarip olan hiç kimseye yardım etmedi. Bunun yerine, suçlular tarafından istismar edildi. Bir silaha dönüştü.

İnsanlar bunu şişeleyip satmak için yasadışı yeraltı içki fabrikaları kuruyorlardı. Bunun için öldürün. Bunun için ölüyorlardı. Bu sadece suç yaratmakla kalmıyor, damıtma tesislerinin patlaması ve işçilerin ölmesi de sık rastlanan bir durumdu.

Valora'nın tarihindeki o karanlık dönem ben doğmadan önce başlamış ve neler olup bittiğini anlayamayacak kadar küçük olduğum ilk yıllarımda da sorun olmaya devam etmiş. Ne de olsa Torius'un Gündüz Diyarı'na transfer olmasının nedeni de buydu. Kai de öyle. Kral Zander ve savaşçıların Glow ticaretini dağıtması yıllar aldı.

Eminim yasadışı üretim hala bazen gerçekleşiyordur, ancak Valora yöneticileri Glow'u daha az tabu ve güvenli bir şekilde daha fazla kullanılabilir hale getirmek için kalıcı bir çözüm buldular. Her krallıkta, ilacın tıbbi amaçlarla seyreltilmiş bir versiyonunu dağıtmak için yetkili damıtma tesisleri kuruldu. İnsanların kendilerini iyi hissetmelerini sağlayabilir, ancak güçlerinin kontrolden çıkmasına neden olmaz.

Sanırım yasal tesisler bile işçi sıkıntısı nedeniyle şu anda kapalı durumda ve Valora'nın doğa ve ışık dengesini yeniden sağlayana kadar da kapalı olacaklar.

"Yakında evde olacağız." Torius boş boş saçlarımı okşuyor. "Döndüğüne memnun musun?"

"Hem evet hem hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum ve karanlık gökyüzüne bakarken iç çekiyorum. "Açıkçası hayatta kaldığımız için mutluyum ama içimde sorunlarımızın henüz başlamadığına dair bir his var."

"Sakın bana senin de medyum olduğunu söyleme," diye şaka yapıyor kocam.

Kıs kıs gülererek kaburgalarını dürtüyorum. "Hayır, yapmıyorum. İstersen buna sezgi de. Bazen diğer insanların gelecekteki duygularını düşündüğümde, daha gerçekleşmeden kötü bir hisse kapılıyorum. Sanki gücüm yakın gelecekte tatsız bir şey olacağını söyleyebiliyor. Örneğin, ailem. Onlara çok yüklenmek üzereyiz. Sence o şekilde ayrıldığım için beni affederler mi?"

"Dani, babanın sana karşı kullanabileceği bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Ben daha çok annem için endişeleniyorum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "İyi bir hanımefendi gibi görünebilir ama dersleri oldukça kasvetli olabiliyor."

Arkadaşımın kalın parmağı elbisemin yakasında geziniyor ve ben olmamaya çalışıyorum. Bir saat önce seviştik. Tekrar yapacak zamanımız yok.

Ayrıca, saçım yarım toplanmış ve onu mahvetmek istemiyorum. Bir prenses gibi görünmeyi planlıyorum.

Belki de neredeyse ölmemiş, kontrollü bir madde içmemiş, bir ejderhayı evcilleştirmemiş gibi görünürsem... bu ailem için şoku hafifletir.

"Quinn sana Kirian'la birlikte olmak için evinin arkasındaki ormana nasıl kaçtığını hiç anlatmadı mı?" Torius soruyor. "Bence büyürken kendi evinde geçirdiğinden daha fazla zamanı dışarıda geçirdi. Vahşi yetiştirilmiş."

"İyi bir noktaya değindin. Sanırım bunu kullanacağım." Dudaklarımızı hizalamak için yüzümü yukarı eğiyorum. "Saraya döndüğümüzde benim yanıma taşınacaksın, değil mi?"

"Nereye istersen oraya giderim."

Elmacık kemiğindeki dövmeleri takip ederek, ağzımı onunkıyla birleştirirken gözlerimi açık tutuyorum. Kalbimi hızlandıran ve karnımı sıcaklıkla dolduran yavaş, durgun bir öpücük bu.

Su daha dalgalı hale geliyor, hamak sallanıyor ve kıyıya yaklaştığımızı anlıyorum.

Teleskoptan bakarken Atlas'tan acil bir ıslık geliyor. "Herkesin bunu görmesi gerekiyor."

Hepimiz geminin ön tarafında toplandıktan sonra, çocuklar sırayla uzaktaki kıyıya bakarken ben sabırla bekliyorum.

Atlas kendi gözlerimle görmem için işaret ettiğinde herkesin neden bu kadar suratsız göründüğünü merak ederek ayaklarımın üzerinde zıplıyorum.

Gözümü merceğe yaklaştırdığımda, ilk başta neye bakmam gerektiğinden emin olamıyorum. Her şey bıraktığımız gibi görünüyor. Karanlık gökyüzü. Kuru kum. Sahil boyunca solgun ölü otlar.

Sanırım gemiye geldiğimde görüş alanım oldukça kısıtlıydı çünkü o sandığın içindeydim. Dış dünyaya açılan tek kapım küçük bir anahtar deliği idi ama rıhtımların boş olduğunu, daha önce orada olan balıkçı teknelerinin olmadığını fark ettim.

"Sahili geç, Dani," diyor Torius acımasızca.

Dürbünü yukarı kaldırdım ve işte o zaman gördüm. Bir çeşit kamp. Karanlık manzaraya uyum sağlayan eski püskü çadırlar var ve ellerinde kalkanlar ve kılıçlarla bize bakan sıra sıra askerler görüyorum.

Nefesimi tutuyorum.

Bu adamlar dağınık. Grimsi derileri zayıf, kaslı kaslarının etrafını sarıyor ve çökmüş yüzlerine yapışıyor. Birçoğunun kısa, düzensiz saçları sanki bir kasap bıçağıyla kabaca kesilmiş gibi görünüyor. Neredeyse renksiz denecek kadar soluk mavi gözleri gemimize dik dik bakıyor. Kıyafetleri ve silahları ilkel bir şekilde yapılmış gibi görünüyor. Samandan örülmüş gerçek peştamallardan bahsediyoruz.

"Bu karanlık fae," haklı olduğumu bilerek.

Kampı geçtikten sonra ufukta yoğun bir sis bulutu beliriyor, ancak bu oluşum normal fırtına bulutları gibi hareket etmiyor. Yukarı doğru kabarıyor ve genişliyor.

Duman.

"Bir köyü yaktılar mı?" En çok güvendiğim adamların ciddi yüzlerini görmek için döndüğümde sorum gergin geliyor.

Torius'un çenesi sıkılır. "Ya da daha kötüsü. Biz gelene kadar neden oldukları hasarın boyutunu ."

"O kasabada büyük bir cüceler bölgesi var." Annem cüceleri çok sever. Onlar vatandaşlarımızın en savunmasız olanları ve Valora'daki ilk haftasından beri onlarla yakından ilgileniyor.

Kül ve moloz yığınının dönmüş evleri, sokaklarda akan kanı ve etrafa saçılmış masum insanların kafaları kesilmiş cesetlerini düşündükçe midem bulanıyor. Bütün bir kasabayı yerle bir etmek çok barbarca bir şey.

Şu anda, keşke dövülecek yeteneklerim olsaydı diyorum. Hiç şiddet dürtüm olmadı ama kan dökmek istiyorum. Halkım için intikam almak istiyorum. Tüm çektikleri için, kaybedilen hayatlar için ve yapılması yıllar sürecek onarım için.

Torius sessizliğimi korku olarak algılıyor ve alnıma bir öpücük kondururken çenemi çerçeveliyor. "Korkmana gerek yok. Valonit'i Delaveria'ya götürmemizi engellemeye çalışıyorlar ama buna izin vermeyeceğiz."

"Ben de savaşabilirim. Bana bir yay verin, daha limana yanaşmadan hepsini ok yağmuruna tutarım."

"Benim hırçın dostum." Torius şirinmişim gibi burnuma vuruyor ama ben çok ciddiyim. "Teklifin için minnettarım. Ancak benim daha iyi bir fikrim var."

"On beş adam gördüm," diye tekrarlayan Kai, silah sandığına gidip sırtına birkaç balta taktı, çizmesine bir hançer sapladı ve iki

kemerindeki kılıçlar. "Onları kolayca alt edebiliriz."

Diğerleri de aynısını yapmaya başlar ve Torius uyarır, "Kum tepelerinin arkasında ve çadırlarında daha fazla saklanıyor olabilirler. Bizi pusuya düşürebilirler."

Bizi endişelendirmesi gereken sözleri söylerken bile sırtıyor. Aslında, tüm çocuklar bazı karanlık fae kıçlarını tekmelemek için heyecanlı görünüyorlar.

Ve eve döndüğümüzden beri ilk defa korkmuyorum. Savaş, Torius'un yaptığı şeydir.

Kazanacağını biliyorum.

"Ama bizde onlarda olmayan bir şey var," diye ekliyor.

"Ejderha mı?" Sanırım. Gökyüzünde Andolyn'i arıyorum ama göremiyorum.

Onu.

"Hayır." Herkes bana bakarken Torius başını sallıyor. "Sen."

CHAPTER 21

Torius

"Ben mi?" Dani kuşkuyla sorar.

"Ve Glow ve Valonite." Ölümcül bir üçlü. Bu piçler kendilerine neyin çarptığını bile anlamayacaklar. "Bir orduyu kılıçlarını kaldıramayacak kadar üzgün hale getirebileceğini söylediğini hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bunu denemenin zamanı geldi."

Kıyıya yaklaştıkça saldırı planımızı oluşturmaya başladım bile.

Artık dürbün kullanmadan düşmanlarımızı net bir şekilde görebiliyoruz ve damarlarımda dolaşan kana susamışlıkla onları inceliyorum. Zayıf görünseler de onları hafife almak istemiyorum, özellikle de güçleri söz konusu olduğunda. Tahmin edilemez güçler.

Keskin silahlar idare edilebilir. Ateş topları ve büyüler değil.

Düşmanımı sürprizlerle karşılaşmadan yenmeyi tercih ederim.

İşte bu yüzden Valonite işe yarayacak.

Demir kaplı sandıkların yanına gidip kapaklarını açıyorum ve çevirerek açıyorum. Mücevherin yakınlığı beni hemen etkiliyor ve özel yeteneklerimi tüketiyor. Düşmanlarımız da bastırılacak ve onları bizimle fiziksel savaşa zorlayacağız.

"İşte. Eşit oyun alanı. Hepimiz savaş becerilerimize güvenmek zorunda kalacağız." Atlas'ı işaret ediyorum. "Çapayı indirin. Yeterince yakınız ve gemimize üşüşmelerine izin vermeyeceğim."

"Sanırım burada kalıyorum?" Dani gözlerindeki cesaretle bana bakarken doğru sonuca varıyor.

Başımı salladım. "Glow'u iç. Dövüşmeye başladığımızda, mümkün olan en felç edici duyguları yansıtmayı istiyorum."

"Size de zarar verebilirim." Hepimize bakarken Dani'nin yüzünü tedirginlik kaplıyor. "Keşke gücümü tam olarak belirleyebilsem ve sizi atlayabilsem ama bunu nasıl yapacağımı henüz bulamadım."

"Buna alışmaya başladık, Majesteleri," diye söze giriyor Kai. "Ne bekleyeceğimizi bilmek şu anda işimizi kolaylaştırmıyor, ama bu bizi şaşırtmayacak. Bir daha kimseye aşkımı itiraf etmeye başlamadığım sürece bana bir şey olmaz."

Dudaklarım titriyor. Kai nadiren şaka yapar, ama adamın tüm o öfkesinin altında bir mizah duygusu olduğunu görmekten her zaman memnun olmuşumdur.

Gökyüzüne bakıyorum. Ejderha görünürde yok ama insan sürüsünü gördüğü için geri çekiliyor olabilir. "Andolyn'le bağlantı kurduktan sonra destek ihtiyacımızı ona harika olur."

Glow'u yudumlayan Dani, onaylar gibi bir ses çıkardı. Birkaç yudum içtikten sonra şişeyi bana uzatıyor.

Başımı sallıyorum ve kabı cebine geri koymadan önce kapağını kapatıyorum.

"Ona ihtiyacım yok. Ayrıca karada bana pek faydası olmaz. Onu bir sonraki ölüm kalım meselesine sakla, ki o da çok uzakta olmayabilir." Tamamen ciddi olmadığımı anlaması için kıkırdıyorum. Gerçi şansımızın bu kadar yaver gittiğini düşününce, kim bilir?

Dani'nin duyguları, Glow sistemine sızdığından beri yüksek ve güçlü. Şu anda mutlu, kendinden emin ve aşık. Bunlar onun gerçek duyguları ve keşke zamanı dondurabilseydim de sonsuza dek böyle olabilseydik.

Ne yazık ki, olmayacak.

Çocuklar yola çıkmaya hazır, bu yüzden eşime bir öpücük daha veriyorum ve ondan ayrılırken gülümsüyorum.

Geri çekilerek kılıcımı ona doğrultmadan önce havada ustaca döndürüyorum. "Henüz yeterince heyecanlanmadığına emin misin?"

Başını bir o yana bir bu yana eğerek, düşünüyormuş gibi yaparken yüzünü en sevimli şekilde buruşturuyor. "Biliyor musun, bu iş bittikten sonra Balayı Mağarası'nda birkaç gün geçirmek hiç fena olmazdı. Sadece sen ve ben, kimse bizi öldürmeye çalışmasın."

Gülüyorum, kanatlarımı açarken ona son bir kez daha bakıyorum. Sonra gemiden uçup savaşçı dostlarıma katılıyorum.

Sahile varmamız uzun sürmüyor ve ayaklarımız kuma battığında, Dani'nin duyguları saniyeler önce bulundukları yerin tam tersi yönüne gitmiş oluyor.

Kampı kaplayan fae'lere doğru yürürken partimizin üzerine yıkıcı bir keder çöküyor.

Gerçek olmadığını biliyorum. Mantıken, bunun düşmanlarımızın motivasyonunu kırmaya yönelik yapay bir duygu olduğunu kabul ediyorum.

Hâlâ acıyor.

"Bunun sizi engellemesine izin vermeyin," diyorum alçak sesle, arkadaşlarımla moralini yükseltmeye çalışarak. "Nasıl söndüklerine bir bakın."

Çenemi şimdi bizden sadece elli adım ötede olan adamlara doğru uzatarak solgun gözlerinin nasıl kısıldığını inceliyorum. Dudaklarının titremesini. Omuzları çökmüş ve silahlarını kavrayışları azalmış.

Henüz onları suçlamadık bile ve bazıları şimdiden pes etmeye istekli .

Güzel.

Hüzün dalgalarını iterek kılıcımı kaldırıyorum, en korkutucu çığlığımı atıyorum ve koşmaya başlıyorum.

Kai, Thayne ve Atlas beni takip ediyor ve dördümüz sıradaki farklı noktaları hedefleyerek dağılıyoruz.

Karanlık fae'ler kendilerini destekliyor ve metalin metale çarpması, bedenlerin çarpışması ve bıçakların deriyi ve kemiği kesmesi sesleriyle onlara çarpıyoruz.

Kulağıma müzik gibi geldi.

Askerlerden birkaçı hemen düşer, acı çığlıkları ya da nihai ölüm sessizliğiyle yere yığılır.

Uzun boylu bir adam iki elinde birer palayla bana yaklaştı.

Rakibimin gözlerini nasıl kaydırıldığını, hangi omzuyla ilerlediğini ve ayaklarını nasıl hareket ettirdiğini izleyerek saldırısını tahmin ediyorum. Kas hafızam devreye giriyor ve kılıcım dönmeye, savruluyor ve kesiyor. Boynuna temiz bir kesik attığımda kan fışkırıyor ve kafası kumun üzerinde yuvarlanıyor, ölü bedeni parçalanıyor.

Üç adam bana doğru geliyor ve kemerimden bir hançer çıkararak birini boğazından bıçaklıyorum, diğerinin ise kolunu kesiyorum.

Üçüncüyü kazığa oturtuyorum ve bıçağımı karnına saplıyorum.

Bir zamanlar bunlar azıllı savaşçılardı ama artık halsizler, yetersiz besleniyorlar ve antrenman yapmıyorlar.

Bir dakika içinde yenilmiş ve acı içinde kıvranan bir sürü var. Arbede sırasında birkaçının kafası kesildi. Çadırlarda bir hareketlenme olduğunda hepsine aynı şeyi yapmayı düşünüyorum.

Tam şüphelendiğim gibi, bize doğru gelen ikinci bir grup var. Bu grup ilkinden daha az sayıya sahip ama daha güçlü görünüyorlar. Daha uzunlar,

daha hantal ve gözlerinde bir sertlik var.

O kadar korkunç bir hayattan gelen bir sertlik ki, onu kabul etmekten başka seçeneğiniz yok. Hatta kucaklamaktan. Bu adamlar sefalet içinde debeleniyor ve bundan hoşlanıyorlar. Umutsuzluk onları besler. Onları on kat daha acımasız yapar.

Dani'nin gücü onlara daha fazla kararlılık veriyor gibi görünüyor. Keskin dişlerini göstererek bize hırlıyorlar.

Ah, kan emiciler.

Daha kolay beslenebilmek için bazı dişlerini törpülemişler. Dudaklarını yalarken, sanki açlarmış ve bizi yemek istiyorlarmış gibi görünüyorlar.

Yine de onları büyük bir tehdit olarak görmüyorum.

Ve daha bize yirmi adım yaklaşmadan gözleri kocaman açılarak üstümüzdeki gökyüzünde bir şeye bakıyorlar.

Andolyn'in kanatları kumsalda geniş bir gölge oluştururken, adamların üzerinde süzülüyor ve onları ateşle patlatıyor. Isı bize geri dönüyor ve düşmanlarımızın çığlıkları arkamızdaki denizin sesine karışıyor.

Bunun tadını çıkarmak için bir an ayırıyorum.

Derin nefes alarak kan, tuz ve yanan et kokularını içime çekiyorum.

Zafer ruhuma iyi geliyor.

Ama tüm bunlar acınacak kadar kolaydı. Çok kolaydı.

Bu adamları her kim gönderdiyse, doğrudan ölüme koşacaklarını biliyor olmalıydı. Karanlık Fae neden zaten az olan nüfuslarının bu kadar büyük bir yüzdesini feda etsin ki?

Thayne "Hayatta kalanları idam mı etmeliyiz yoksa esir mi almalıyız?" diye sorduğunda hala bu düşünceyle uğraşıyordum.

Kai çenesini ovuşturur. "En azından birkaçının yaşamasına izin vermeliyiz. Onları saraya geri götürün ve Kraliçe Quinn'in onları sorgulamasını sağlayın."

Kendimi sıkıntılı hissederek Kai'ye hak vermek üzereydim ki Dani'nin gücü arttı. Yıkıcı duyguları korkuya dönüşürken kaşlarımı çatıyorum.

Onu bıraktığım yerde, dümende durduğunu görmek için dönmeden önce, gücü kesildi.

Tamamen . Gitmiş.

Artık onu hissetmiyorum bile. Sanki ruhlarımız arasındaki bağ kopmuş gibi.

Bağlanmış eşlere bunu yapabilecek tek şeyin ölüm olduğunu biliyorum. İnsan aleminde bile, ruhlarımız birbirine bağlanmadan önce, mesafe durmadı.

Dani'nin varlığını hissetmemi engelledi.

Hemen havaya sıçradım ve gemiye doğru uçtum. "Dani!"

Güverteye indiğimde ondan hiçbir iz yoktu. Genellikle havada asılı kalan teninin tatlı kokusu bile yok. Onun yerine güçlü bir ozon ve kir kokusu var. Bir geçidin geride bıraktığı gibi, ama çok daha yoğun.

Girdap mı?

Valonite'in gövdeleri kapalı ve kilitli. Dani bunu yapmazdı. Güçlerini kullanabilmek için başka biri yaptı.

O kaçırıldı. Bunun farkına vararak rahatlamak benim için gülünç ve şok edici ama alternatifinden daha iyi. O hayatta olduğu sürece, devam etmek için bir sebebim var.

Dani'yi bulamayacağımı içten içe bilmeme rağmen, geminin içinde koşturup bölmelere ve varillerin arkasına bakıyorum. Alt kata inip kamaraları ve banyoyu kontrol ediyorum.

Hiçbir şey.

Büyük bir hata yaptım.

Karanlık Fae Valonite'i istemedi. Onlar benim eşimi istediler.

Daha önce hiç böyle bir öfke hissetmemiştim ve gemi, altındaki su tedirginleştikçe sallanmaya başlıyor. Eğer dikkatli olmazsam, bir tsunami yaratabilirim.

"Torius!" Kai yukarıdan bir yerden bağıyor ve ben de koşarak merdivenleri çıkıyorum. "Onu buldun mu?" Çılgına dönmüştüm, gözlerim dönmüştü, ellerim yumruk olmuştu.

eklemlerim çatlıyor.

"Hayır." Diz çöktüğü yerden ciddiyetle başını sallıyor. Parmaklarından birini güverteye siliyor, sonra elini kaldırıp parmak ucundaki ıslak ve kırmızı şeyi gösteriyor. "Ama kan bulduk."

CHAPTER 22

Dani

Adamım kış tekmeliyor.

"Evet," diye tıslıyorum, kendi kendime sessizce neşelenirken havayı yumrukluyorum.

Andolyn az önce bir grup karanlık fae'yi yaktı, gerçi ona ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Elbette, bir ejderhanın sürpriz pususu hoş bir dramatik dokunuş, ama Torius ve adamlarının geri kalan adamları sorunsuz bir şekilde yenebileceğinden eminim.

Dümbünle bölgeyi tarayarak Torius'u ve mürettebatımızın geri kalanını inceliyorum.

Ayakta, gururlu ve zarar görmemiş bir şekilde katliamı izliyorlar. Cesetler sahile dağılmış, bazıları hareket ediyor, bazıları etmiyor. Andolyn'in ateşinden çıkan alevler kurumuş otların üzerinde parlak bir şekilde yanıyor, sonra küle dönüşüyor ve geriye kömürleşmiş kalıntılardan başka bir şey bırakmıyor.

Görünüşe göre dövüş bitmek üzere.

Aslında biraz hayal kırıklığına uğradım. Bundan daha fazla aksiyon bekliyordum ama kazandığımıza sevindim.

Lensi arkadaşşıma doğru tutuyorum.

Kaslı sırtına ve geniş omuzlarına hayranlıkla bakarken arkamda iki patlama sesi duyuyorum.

Bir nefesle arkamı dönüyorum ve geminin güvertesinde duran bir yabancıyla karşılaşıyorum. Diğer kara fae adamları gibi zayıf ve soluk gözlü, ama teni daha iyi. Daha sağlıklı, daha renkli.

Kanatları çıkmış ama çok kötü görünüyorlar. Gri tüyler yamalı ve sırlıslık ve işlevsel olduklarından şüpheliyim.

Bu yüzden buraya yüzmüş olmalı.

Mürekkep siyahı saçları alına dökülmüş, su damlıyor. Kıyafetleri sırlıslık ve vücuduna yapışıyor. Güzel kıyafetler. Beyaz düğmeli gömleği ipeksi ve inci düğmeli, pantolonu ise siyah deriden.

Muhtemelen evi yok etmeden önce köydeki bir soylunun dolabını yağmalamıştır.

Arkasında, Valonite'nin sandıkları kapalıdır.

Bunun ne anlama geldiğini anladığımda sertçe yutkundum. Ordusuna ikinci bir şans vermeye mi çalışıyor? Yaralı ve zayıf olabilirler ama güçlerinin ne olduğuna bağlı olarak geri dönebilirler.

İyi olduğundan emin olmak için Torius'a bakmak istiyorum ama arkamı dönmeye cesaret edemiyorum. Gözlerimi bu adamdan bir saniye bile ayırmayacağım.

Birbirimize bakarken, gücümün daha önce görülmemiş seviyelere çıkmasına izin verdim. Sistemimde Glow varken ve beni engelleyecek Valonite yokken, bu yabancı dizlerinin üzerine çökmüş olmalı.

Şu anda nasıl ağlamaklı olmadığını bilmiyorum.

"İyi denemeydi Prenses," diyerek yavaşça bana doğru ilerliyor. "Bunun kendimi bildim bileli her gün hissetmediğim bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Sürekli bir umutsuzluk hali içinde yaşıyorum. Aslına bakarsanız, bundan zevk alıyorum." Kollarını iki yana açıyor. "Bağışıklığım var, o yüzden devam et ve en kötüsünü yap."

Arkasındaki hava dairesel bir hareketle hareket etmeye başlar. Yavaşça başlıyor, karanlık gökyüzünün grisi ve teknenin kahverengi ahşabından oluşan çalkantılı bir girdap, ta ki katı bir şeye dönüşene kadar. Somut bir şeye. Sudaki kasırgalar gibi.

Bir girdap.

Daha önce hiç görmedim ama ne biliyorum. Beni ileri çeken bir güç hissediyorum.

Direnmeye çalışmama rağmen, ayaklarım bir adım atıyor. İki adım. Yaklaştıkça, çekim daha güçleniyor. Adam bile ayakta durmakta zorlanıyor gibi görünüyor. Saçları arkasındaki emişten dolayı savruluyor. Ayakları genişçe dikilmiş, dizleri bükülmüş, sanki isteyerek geliyormuşum gibi bana bir el uzatıyor.

Tüm bu durum netleştikçe korku kalbime şimşek gibi çarpıyor.

Sahildeki bitkin ordu bir yemdir. Yanan köy dikkat dağıtmak için.

Asıl hedef benim.

Bağırarak ya da girdaptan kaçmak için bir çözüm düşünecek zamanım yok. Direncim sıfıra inerken ileri atılıyorum ve bu sırada adama çarpıyorum.

Biraz zarar vermeden batmayacağım.

Dirseğimi kaldırıyorum ve çarpıştığımızda burnuna çarpıyor. Acıyla bağırırken, ikimiz de rüzgarlı uçuşuma yuvarlanıyoruz.

Korkunç birkaç saniye boyunca dönüyorum. Hangi yönün yukarı ya da aşağı olduğunu bilmiyorum. Kollarım ve bacaklarım çaresizce çırpınıyor ve korkunç bir kaybolmuşluk hissi yaşıyorum.

Nerede olduğumu bilmediğim gibi kaybolmadım. İçimin derinliklerinde hissettiğim bir şekilde kayboldum.

Ruh.

Sonra, ruhum tamamen buharlaşıyor gibi görünüyor.

Kim olduğumun ruhu, beni ben yapan içimdeki kıvılcım... iyi,
... gitti.

Yaşıyorum ama yaşadığımı hissetmiyorum. Yoğun bir önemsizlik hissi var içimde. Sanki artık bir önemim yokmuş gibi.

Bir yüzeye öyle ani iniyorum ki bir an nefesim kesiliyor.

Yüzüm kuru kuma gömülü halde yüzüstü yatarken başımı kaldırıp ağzımdaki pisliği tükürmeye çalışıyorum. Sıcak bir esinti tozu savuruyor ve ciğerlerime hava girmesini zorlaştırıyor.

Öksürüyo

rum.

Hırıldıyo

rum.

Gözlerim yaşardı.

"Kayıp Diyar'a hoş geldiniz Prenses." Ses, elbisemin arkasından tutulup ayağa kaldırılmamdan bir saniye önce yukarıdan geliyor.

Kafam karıştı ve etrafıma baktığımda büyük bir kum tepesinin dibinde olduğumuzu fark ettim. Göz alabildiğine uzanan bir çölün ortasında duruyoruz.

Sonra yokuşun tepesinde bazı yıpranmış rıhtımlar fark ettim.

Denizin içindeyiz. Deniz olması *gereken* yerde. Valora'da, tam bu noktada, en az 30 fit su var.

Ama burası kuru ve manzara tamamen tek renkli. Sadece grinin varyasyonları. Gökyüzünde ne yıldız ne de ay var. Kara bulutlar çamurlu zeminde yuvarlanıyor.

Adamın burnu çok kanıyor. Kırmızı.

Bu kasvetli yerdeki tek renk bu ve çenesinden gömleğine akarak süslü giysisini mahvediyor.

Sanırım biraz kan önemli değil. Rüzgârdaki toz bizi çoktan ince bir pislik tabakasıyla kapladı ve elbisemin pembesini susturdu.

Beni siliyor.

Bu yerle ilgili bir şey içimdeki umudu emiyor ve Astrid'in karanlık fae evreni hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Temelde cehennem.

Adam dudaklarını yalayıp dilini ve dişlerini kapladığında, sanki bu tattan gerçekten zevk alıyormuş gibi bir an için gözlerini kapatıyor. Onu izlediğimi fark ediyor ve dişlerini gösterecek şekilde dudak büküyor.

Adamın gerçek dişleri var.

Hemen bir geçit açıyor ve beni Delaveria'ya benzeyen bir yere çekiyor.

Tökezleyerek, hayatım boyunca tanıdığım saraya bakıyorum.

Ama aynı değil. Bazı pencereler kırılmış ve taş dış cephe aşınmış ve ufalanıyor. Ve geri kalmış. Evimin dışındaki araziye bakarken, bunun benim dünyanın aynadaki görüntüsü olduğunu fark ediyorum.

Küçükken bir keresinde babama saray ile kale arasındaki farkın ne olduğunu sormuştum çünkü evimize ne isim vereceğimi bilmiyordum. Birçok insan bu terimleri birbirinin yerine kullanıyordu ve o da bunun sebebinin her ikisi de olduğunu söylemişti. Bir saray görkemli ve lüktür, bir kale ise korunmak için inşa edilir. Bana yapının her iki amaç da düşünülerek tasarlandığını söylemişti.

Bu bina ikisine de benzemiyor.

Güzel değil ve bir fırtına çıkarsa her şeyi uçurabilir.
bitti.

Neden bilmiyorum, ama burada kendimi biraz daha iyi hissediyorum.
Portal. Ruhum hâlâ yok ama hayat o kadar da ıssız görünmüyor.

Adam beni kolumdan yakaladı. Kabaca çift kapıya doğru çekilirken, diğer taraftaki annemi ve babamı hayal ediyorum.

Bunun bir olasılık olduğunu düşünmek aptalca, çünkü belli ki benim evimde değiliz, ama babamı düşünmek beni rahatlatıyor. Güçlü ve uzun boylu, en sevdiği baltasıyla. Bu pisliğin kafasını çok hızlı keserdi.

"Adın ne senin?" Dirseğimi sıkıca kavrayıp beni eşikten çekerken adama soruyorum.

"Ne fark eder ki?"

"Muhtemelen birlikte biraz zaman geçireceğiz, bu yüzden sana bir şey demem gerekiyor," diye şaka yapıyorum. "Tabii sik kafalı, dangalak ya da göt silici dememde bir sakınca yoksa. İnsanları aşağılamak benim favorim."

Bana bir bakış attı. "iyi laf yapıyor."

"Özür dilerim," diye alaycı bir şekilde özür diliyorum. "Beni bırakman için sana yalvarmam gereken kısım bu mu? Ya da bunu neden yaptığını sormamı mı bekliyorsun? Lütfen dememi mi istiyorsun? Nefesimi sana nasıl bir pislik olduğunu söylemek için kullanmayı tercih ederim."

"Sen diğerleri gibi değilsin," diye gözlemliyor beni taht odasına götürürken.

Taht odası gibi sağda değil solda.

Bu ters çevrilmiş kat planı beni . "Diğerleri ne?"

"Ellister," ilk soruma cevap veriyor ama ikincisini duymazdan gelerek beni büyük salona doğru itiyor.

Önüme bakmadan önce omzumun üzerinden ona pis bir bakış gönderiyorum. Odadaki tek ışık, kapının iki yanındaki duvarda bulunan birkaç şamdan aplikten geliyor ama görmem için yeterli.

İşte o zaman alaycı tavrımı kaybediyorum. Yerden birkaç metre yükseklikte asılı duran beş dairesel kafesin karanlık şekillerini fark ettiğimde tüm kabadayılığım uçup gidiyor. Üçü dolu ve mahkûmları tanıyorum.

"İsla." Arkadaşıma ve onun gözyaşlarına boğulmuş yüzüne doğru koşuyorum ama ellerimi bizi ayıran parmaklıklara dolayamadan öfkeyle başını sallıyor.

"Dokunma onlara. Onlar demir."

Bir sonraki kafese bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Zaylee."

Genç kuzenim dizlerini göğsüne çekmiş, titriyor. Ro bir sonraki kafeste. Korktuğunu hissediyorum ama belli etmiyor. Kızlara güçlü görünme kararlılığı o kadar yoğun ki bulaşıcı ve buna konsantre olmaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum.

Bu kadınların ihtiyacı olan son şey korkunun artması. Kararlı bir kabullenme yerleşmek için iyi bir yer ve gücümü ona yansıttığımda Zaylee'nin omuzlarının gevşemesinde sakinleşme belirtileri görüyorum.

Tüm kızlar hâlâ insan dünyasından ayrıldığı günkü kıyafetleri giyiyor. İsla, şortu ve atletiyile. Ro da benzer bir şey giymiş. Ve Zaylee zarif sarı elbisesiyle.

Ellister onları kaçırmaya gelmeden önce Dünya'da sadece birkaç dakika geçmiş olmalı.

Ellister, İsla'nın yanındaki kafesi açtığında beni öne doğru itiyor. "Yukarı ve içeri, Prenses."

Savaşmak ya da reddetmek anlamsız olurdu, bu yüzden söylediği gibi yapıyorum, içeri girerken yanmamak için parmaklıklardan kaçınmaya dikkat ediyorum. Kafesin alt kısmı sadece sert metalden oluşuyor. Soğuk ve rahatsız edici ama en azından zararlı değil. Tabii ki uyumak bir sorun olacak. Alan o kadar küçük ki, top gibi kıvrılmadığım sürece uzanamayacağım.

Yine de bundan korkmanın bir anlamı yok. Bizi burada ne kadar kilitli tutmayı planladığını bile bilmiyorum.

"Yem miyiz?" Cesurca soruyorum ve Ellister gülüyor.

Karanlık bir önsezi kıs kıs gülüyor. "Sen bundan çok daha fazlasısın." "Ayrıntılara girmen için diken üstünde bekliyorum."

Dallardan yapılmış bir tahtın üzerine çökmek için volta atmadan önce tek söylediği "Taze et".

İnce kuru çubuklar birbirlerine dolanmış ve oturma yeri ile kolçakları yapmak için birlikte örülmüştür. Uzun, cılız dallar arkaya doğru uzanarak Ellister'in başının arkasına doğru yayılıyor.

Umarım ağırlığı altında parçalanır ve kıçına saplanır. Oturduğu yerden fırlarkenki öfkesini hayal ediyorum. Belki pantolonu yırtılır.

Acı mizahım Isla'ya kadar uzanıyor. Düşüncelerimi bilmemesine rağmen gülme isteği duyuyor. Homurdanarak ağzını kapatıyor.

"Özür dilerim," diyorum kadınlara. "Duygularımı kendime saklamak için gerçekten çok çabalıyorum."

İçtiğim Glow yüzünden on kat daha zor.

Kapının dışından bir sürtünme sesi geliyor, sonra kapı aralığında küçük bir trol beliriyor. Yere kadar uzanan bir cübbe giyiyor ve başlığı yukarıda, bu yüzden yüzünü gölgeliyor, ama bunun Merina olduğunu tahmin ediyorum.

İlerlerken, yanmayan bir fener tutuyor. "Bakalım burada neyimiz varmış."

Eğer hakkındaki tüm hikayeler doğruysa, hiçbir şey *göremez*.

Gözleri uzun zaman önce kesilmişti - Gündüz Diyarı'na ölümcül vebayı bulaştırmanın cezası olarak. Askerler onun ve meclisinin peşine düştüğünde, adamlar cadıları hemen o anda öldürmeliydi. Bu Valora'yı büyük bir beladan kurtarabilirdi ama onlar cadıların acı çekmesini istediler. Bu yüzden onları sakat bıraktılar ve sonsuza dek kör ettiler.

O tek karar, krallıklar için çok fazla kalp ağrısı yarattı. Üç prens de - babam, Damon ve Zander- cadılar meclisinin laneti yüzünden kör oldu.

Çocuklukları boyunca üzerlerine büyü yapılmış, ancak kader arkadaşlarını bulduklarında görme yetilerini yeniden kazanmışlardır.

Yine de cadılar meclisi onların intikamından tatmin olmamıştı, bu yüzden Damon ve Whitley neredeyse yirmi yıl önce onları öldürdü.

Kaçan tek kişi Merina'ydı. Şimdi o burada.

Zaylee'nin kafesine gelerek feneri parmaklıkların yanına tutuyor. "Mumumu yakar mısın canım?" Kıpırdamamaya kadar korkmuş olan Zaylee yerinden kıpırdamıyor ve Merina sabırsızca camı tıklatıyor. "Eee? Ateş gücün var, değil mi?"

"Evet." Zaylee sesini buldu. "O zaman ben sinirlenmeden kullan."

Parmaklıkların arasına uzanan Zaylee'nin titreyen eli küçük paneli açıyor ve parmaklarını içeri sokuyor. Bir kıvılcım ateşleniyor ve fitil sıcak bir parlıltıyla yanıyor.

"Daha iyi," diyor Merina ve bana doğru döndüğünde fener yüzünü aydınlatıyor.

Göz çukurlarının üzerindeki yara izleri gölgeleri yakalıyor ve kafesime yaklaştığında hem sempati hem de tiksintiyle irkilmeme neden oluyor. Astrid'in kullandığına benzer bir büyüteç çıkarıyor ve sanki bizi gerçekten görebiliyormuş gibi her bir mahkûma tek tek bakıyor.

"İstedğim bu değildi," diyerek omzunun üzerinden Ellister'a bakıyor. "Liste çok özeldi ve sen bunu yerine getirmedin."

"Sana getirdiğim şey daha iyi." Kara Fae aşağılanmış görünüyor.

"Bana hiçbir şey getirmedin."

"Bu kadınları toplamanın benim için ne kadar zor olduğu hakkında bir fikriniz var mı?" Ellister ayağa kalkıyor ve elini bize doğru uzatıyor. "Onlar asil. Valora'yı şimdi gerçekten can evinden vuruyoruz."

"Buna hazır değiliz. Savaşa girmeden önce nüfusumuzu arttırmalıyız. Her şeyi mahvettiniz."

Yeterince azarlanan Ellister yere bakar. "Özür dilerim. Derebeyi'nin yüksek öncelikli esirlerden memnun olacağını düşünmüştüm."

"Derebeyi çocuk taşıyabilecek dişiler istiyor." Zaylee'nin kafesine doğru ilerleyerek elini parmaklıkların arasından geçiriyor. Zaylee'nin çenesini kavırıyor ve dudak büküyor. "Bu üremek için çok genç. Hâlâ olgunlaşması için birkaç yıla ihtiyacı var." Ro'ya doğru adım atıyor ve parmağını eski Ro'ya doğru uzatıyor.

Kraliçe. "Bu çok eski." Sonra önümde durdu. "Bu da çoktan çiftleştirildi."

Kaba bir ses çıkardım. "Pardon?"

Hoşnutsuz, dudaklarını büküyor. "Öyle olmalısın."

"Hayır, yani kendini tekrar et," diyorum. "Ne demek *çoktan yetiştirildim*?"

Yüzü sanki karnıma bakıyormuş gibi aşağı eğiliyor. "Bilmiyor musun?"

"Neyi biliyorsun?"

". "

Isla, Zaylee ve Ro sesli bir şekilde nefes alıyorlar ama ben sesimi çıkaramıyorum. Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi çarparken kulaklarımdan akan kanı dinlemekle meşgulüm.

Ben hamileyim.

Torius'un bebeğine.

Sevinçten bağırmalı mıyım yoksa ağlamalı mıyım bilmiyorum. Daha iyi şartlar altında öğreniyor olsaydım, çok sevinirdim. Torius da sevinirdi.

Birlikte bir hayat kurduk. Bir Fae çifti için bu en büyük hayaldir. Herkes çocuk sahibi olamaz, kader arkadaşları bile. Kimin doğurgan olup olmadığının bir sebebi ya da mantığı yoktur. Bu sadece çekilişin şansı.

Torius'un bu anı paylaşmak için burada olmaması ne büyük bir trajedi.

Ben.

Kadınlar ağlamaya başlar. İster gerçek duyguları yüzünden olsun yoksa kendi duygularım onları etkiliyor, emin değilim.

Onlar benim için açıkça ağlarken, Merina sınırsız gücümünden etkilenmiş gibi görünmüyor. Büyük ihtimalle kendini korumak için bir kalkan büyüsü yapmıştır.

Uzun bir iç çeker ve Isla'yı işaret eder. "Bunun yaklaşık on verimli yılı kaldı. Sanırım bir tanesi hiç olmamasından iyidir. En azından derebeyi ondan memnun olacaktır."

"Hayır!" Isla feryat ediyor. "Beni sığır gibi bir adama vermene izin vermektense kendimi öldürürüm. Yalan söylemiyorum. Sana yemin ederim, elime geçen ilk fırsatta hayatıma son vereceğim ve o zaman hiçbir şeyin kalmayacak."

Merina Ellister'a döner. "Demir çivileri ele geçirmediğinden emin olun. Diğerlerine gelince..." Ro'ya doğru el sallıyor. "Onu doğudaki Armand'a gönder. Ona güzel bir hizmetçi sözü verdim."

"Ben de Isla gibi hissediyorum," diye araya giriyor Ro. "Başka bir adamın seks kölesi olmaktansa ölürüm daha iyi."

"Bu kadar dramatik olma." Merina kıkırdıyor. "Armand'ın kan arkadaşıyla kararlı bir ilişkisi var. Senin bedenine ihtiyacı yok." Düşünürken çenesine vuruyor. "Sanırım prensesler fidye karşılığı alınabilir. Onları olgun dişilerle takas edebiliriz. Bence prenses başına elli halktan kişi yeterli olur."

Yüz seks kölesi mi?

Cadıya aval aval bakıyorum. "Babalarımız böyle bir anlaşmayı asla kabul etmezdi. Hayatlar ticaret yapmak, satın almak ya da satmak için değildir. Bu savunduğumuz her şeye aykırıdır."

"Ama eşin bunu gerçekleştirir mi? Özellikle de onun çocuğunu taşıdığınızı biliyorsa?"

Gerçekten bilmiyorum.

Torius benim için yasaları çiğner mi? Evet. Daha kötüsünü de yapardı. Her şeyi yapar. Merina da buna güveniyor.

Merina kapıya doğru süzülmeden önce Ellister'a parmaklarını şıklatır. "Hallet şu işi."

"En azından bu süre zarfında beslenebilirler mi?" Ellister soruyor. "Onları tüketmeyeceğim, söz veriyorum."

Merina duraklar. "Hamile olan değil. Diğerleri adil bir oyun."

O ayrıldıktan birkaç saniye sonra odaya iki pejmürde giyimli adam girer. Doğruca Ro'nun kafesine giderler, kilidi açarlar ve onu sürükleyerek dışarı çıkarırlar.

"Büyükanne," diye ağlıyor Zaylee ve Ro ayağa kalkarken onu nazıkçe susturuyor.

"Her şey yoluna girecek. Zander bunu düzeltecek. Babana güven."

O gözden kaybolurken hepimiz gözyaşları içindeyiz ve sıranın Isla'ya geleceğini biliyorum. Belki de uğursuz derebeyi şu anda onu yatağında bekliyordur. Onun kaderini engellemek için her şeyi yaparım ve Ellister Zaylee'den içerken oturup izlemeyi reddediyorum.

Ama ne yapabilirim ki?

Yorgunluk üzerimde ağırlık yapıyor. Üzüntümü kendime saklamaya çalışmaktan zihinsel olarak tükeniyorum. Bunu daha uzun süre kontrol edemeyeceğim.

Ellister'ın gücünden nasıl kaçtığını hâlâ anlamıyorum. Hayatı gerçekten o kadar berbat mı ki, elinde kalan tek şey sefalet?

Aklıma ilginç bir düşünce geldi. Eğer olumsuz duygularıyla simbiyotik bir ilişki kurduysa, onları elinden alırsam ne olur?

Bu kötü bir fikir. Kötü olduğunu biliyorum. Onun içinde her ne oluyorsa, şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir cehennem fırtınası ve eğer bunu üzerime alırsam, bebeğimi nasıl etkileyeceğini bilmiyorum.

Teknik olarak, bu küçük insan bana bağlı, ancak diğer hamile fae dişileri doğmamış çocuklarına zarar verme riski olmadan kendi güçlerini kullanabildiler. Yine de, hepsinin kendi bedenlerine dönen böylesine istilacı yetenekleri yok.

Torius'un sert sözleri aklıma geliyor; bana gücümün bu kısmını bir daha kullanmamı istemediğini söylemişti. Şu anda burada olsaydı, bana bunu yapmamamı söylerdi.

Ama o burada değil ve bir şeyler yapmalıyım.

Muhtemelen Ellister'dan çok benim canımı yakacak. Karanlıktan bir an önce kurtulduğumdan emin olmalıyım.

Tüm enerjimi Ellister'a odaklayarak kalbimi açıyorum. Beni içine çektiği girdap gibi, tüm acısını emmeye başlıyorum. Ve çok fazla var. Öfkesini ve kötülüğünü içime çektikçe iğrençlik içime doluyor.

Kara bir duman gibi tüm varlığımı dolduruyor, ciğerlerimi ele geçiriyor ve kanımda kaynıyor.

Beni boğuyor.

Öne doğru yığılıyorum, nefes almak için boğazımı tırmalıyorum. Midemin çukurunda bir korku yumağı oluşuyor ve bağırsaklarım çalkalanıyor. Eklemelerim ağrıyor. Ağrı kemiklerime doğru yayılıyor. Kafatasımda zonklama başlıyor ve beynim şişiyormuş gibi hissediyorum.

"Leydim?" Isla paniklemiş görünüyor. "İyi misiniz? Danyetta? Cevap ver Ben.

"Ona ne oluyor?" Zaylee inliyor.

"Bilmiyorum. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim." Nasıl olursa olsun Isla gücümün karanlık tarafını bilmiyor.

Kabul ediyorum, onun önünde kullanmayı hiç planlamamıştım.

Görüşümdeki bulanıklık biraz dağılıyor ve gözümün önünde lekeler dans ediyor. konuşamıyorum ama iyi olacağımı söylemek istercesine kızlara el sallıyorum.

Hayatta

kalacağım.

Sanırım.

Gözlerimi kırıştırarak Ellister'a bakarken nefesim kesiliyor. Yüzünde şaşkın bir ifadeyle dizlerinin üzerine . Çenesi düşük bir şekilde

Sanki onları kötülük yapmak için kullandığı tüm zamanları düşünüyormuş gibi ellerine bakıyor.

Pişmanlık.

Artık öfkeyle gölgelenmediğine göre, pişmanlık duymak için yeri vardır ve bu da merhamete yol açar.

Mükemmel. Doğru seçimi yaptım.

Çaresiz gözleri benimkilere dikildi. "Ne yaptın sen?"

Ona cevap vermiyorum. O önündeki manzarayı seyrederken aramızdaki sessizliğin sürmesine izin veriyorum. Üç masum kız. Onun yüzünden bu korkunç dünyada kapana kısılmışlar. Kimsenin katlanmak zorunda kalmaması gereken bir geleceği bekliyorlar.

"Bunu yapmak zorundaydım," diye açıklıyor sarsak hareketlerle ayağa kalkarken. "Derebeyi'ni tanısaydınız, anlardınız."

Sesine biraz öfke katmaya çalıştığını söyleyebilirim ama sesi sadece üzgün çıkıyor. Korkunç özü bedenimde dolaşırken, ona hiç sempati duymuyorum. Defalarca özür dilese bile onu affetmem mümkün değil.

Çok kızgınım. Çok kindarım.

Hiç bana göre değil ama ona korkunç şeyler olmasını istiyorum. İşkence ve bitmeyen acı. Kulak yırtan çığlıklar ve kan. Tam şu anda biri kalbine demir bir çivi saplasa bile irkilmem.

Kendimin bu versiyonu korkutucu ama zırh gibi hissettiriyor. Sanki kaybedecek bir şeyim yokmuş gibi... Yine de bunun sahte bir güvenlik hissi olduğunu biliyorum. Tehlikede olan çok şey var.

Artık sadece kendime bakmıyorum; içimde büyüyen masum bir hayat var ve Torius muhtemelen çılgınca nereye kaybolduğumu bulmaya çalışıyor.

"Fikrini değiştirebilirsin, biliyorsun," diye mırıldanıyorum sonunda boğazımdaki sıkışıklığın arasından. "Bizi serbest bırakabilirsin."

"Hayır, yapamam." Ellister esprisiz bir kahkaha attı. "Ben bir . Ödenmesi gereken borçlarım var. Şu anda senden daha fazla seçme özgürlüğüm yok."

"Bunu hak etmiyoruz. Bu hiç adil değil."

"Adil ya da adaletsiz diye bir şey yok. Sadece yaptıklarımız ve yapmadıklarımız vardır. Olan olmuş zaten." Kapıya bakan Ellister, yumruklarını sıkıp açarak adım atıyor.

altında, korkuyor. Endişeli. Kararlı.

Gitmemize izin vermeyecek ve her kimi bekliyorsa -bu derebeyi adam-onunla tanışacak kadar uzun süre buralarda olmak istediğimizi sanmıyorum.

Ayrıca, bu çılgınlığı içimden atmalıyım. Dudağımı kemirerek kafesin demir parmaklıklarına bakıyorum. Tenimi ona bastırma isteğiyle neredeyse salyalarım akıyor ama kendime zarar vermeye başlarsam Ellister beni durdurabilir.

Başka bir taktik deneme zamanı.

Genlerimde çok fazla insanlık olduğu doğru, ancak fae tarafım sayesinde istediğim zaman bir düzenbaz olabilirim.

"Daha önce girdap oluşturabilen birini hiç duymamıştım," diyorum vücudumdaki acının üstesinden gelmeye çalışarak.

Ellister volta atmayı bırakmıyor. "Çünkü bunu yapabilecek tek kişi benim."

"Eğer bu güce sahip olan tek kişi sensen, ilk etapta buraya nasıl gönderildin?"

"Arayanları tanıyor musun?"

"Evet. Büyük teyzem Tehya bir Arayıcı."

Ellister bana tiksinti dolu bir bakış atarak, "Zihin kontrolörleri baş belasıdır," dedi. "Varoluştan silinmeliler."

Bu, birinin gücünü ona karşı nasıl kullandığını ve onu nasıl zorladığını açıklıyor. Ve en azından benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini biliyorum.

Benden çok daha fazla nefret etmek üzere.

"Girdabın nereye gittiğini kontrol etmek zor mu?" Merakla sordum. "Ya kazara bir tanesini açarsan?"

"Gücümün kontrolü her zaman bende."

"Çocukken bile mi?"

"Bu farklı. Hâlâ öğreniyordum. Artık bir ustayım."

Matara hâlâ cebimde. Onu çıkarırken, Glow'un gürültülü bir şekilde etrafa saçılmasına izin veriyorum.

Ellister donakalır. "Nedir o?" "Su,"

diye dürüstçe cevap veriyorum.

Kara fae kuru dudaklarını yalıyor. "Su mu? Ver onu bana."

Öfkelenmiş gibi yaparak göğsüme bastırıyorum. "Ama bu benim ve susadım."

Fazla bir şey kalmadı. Burada suyunuz var mı?"

"Hayır. Ne zamandır tatlı su içmedim... Bilmiyorum. Bana vereceksin." Demir bir çubuk alıp Zaylee'nin kafesine doğrultuyor. "Onu incitmek zorunda bırakma beni."

Blöf yapıyor. Çelişkili kararlılığından ve içindeki zalimlikten bunu anlayabiliyorum.

Şu anda içimde bulunan zalimlik.

"Tamam, ," diye patladım hızla, şişeyi parmaklıkların ötesine uzatarak. "Ama yavaşça yudumla. Sonuna kadar iç. İçebileceğin en lezzetli su bu."

Planımı anlayan Zaylee başını sallıyor, çünkü böyle bir şişeye koyabileceğimiz tek bir sıvı türü var.

Parla.

"Diyarı'ndan geliyor," diyor Zaylee. "Var olan en ferahlatıcı içecek."

Tıpkı yapacağını bildiğim gibi, Ellister şişeyi benden kapıyor, kapağını hızla açıyor ve içindekileri dört yudumda içiyor. Gözlerini kapatıp memnun bir iç çektikten sonra şişeyi deviriyor ve son birkaç damlayı da dilinin üzerine silkeliyor.

Glow'un devreye girmesi uzun sürmez.

Ellister'in gözleri aniden açılır ve şaşkınlığı hissedilir hale gelirken göğsünü ovuşturur.

Neden birdenbire güçle dolduğunu merak ediyor. Odadaki küf kokusunun neden daha güçlü olduğunu. Neden taştaki yarıkların ve kafeslerin çizgilerinin gözünde daha keskin olduğunu. Neden derisi canlı hissediyor.

"Peki, nasıl çalışıyor?" Hiçbir şey olmamış gibi davranarak yüzümü elime dayıyorum. "Bir girdap açmak yani. Portal gibi bir şey mi? Sadece nereye gitmek istediğini düşünüyorsun ve o da seni oraya mı götürüyor?"

"Teoride," diye yanıtlıyor Ellister, elindeki gümüş kabı incelerken dikkati dağılıyor.

"Gittiğin en uzak yer neresi? Burası dışında tabii ki." "Um..." Başını iki yana sallar. "İnsan diyarı, sanırım." "En sevdiğin yolculuk seni nereye götürdü?"

"Bir orman vardı. Aslında bir akçaağaç şurubu çiftliği."

Güçlendirilmiş, sınırsız güç kontrolü.

Aklınızda bir yer var mı, iki kez kontrol edin.

Tam o sırada Ellister'in arkasındaki hava hareket etmeye başlar. Taşın gri rengi birbirine karışır ve saçları rüzgârdan savrulduğunda gözleri şoktan kocaman olur. "Senin bir Empat olduğunu sanıyordum. Sen de bir Çıkarıcı mısın?"

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum, neden böyle düşündüğünü merak ederek. Özütleyciler son derece nadirdir. Herhangi birinin yeteneğini taklit edebilmek, kontrolü elinde tutan kişi için sınırsız güç anlamına gelir.

"Merina?" Ellister çılgınca bağıyor, ayakları olduğu yere yapışmış.

"Merina!

Burada bir Extractor daha var!" Başka mı?

Yani, birden fazla mı? Oh, kahretsin.

Merina bir Çıkarıcı olabilir. Cadılar meclisinin bir üyesinin bu güce sahip olduğunun söylendiğini hatırlıyorum ama kimse kim olduğunu bilmiyordu.

Merina bu evrene böyle geçmiş olabilir. Bir şekilde Ellister'ın gücünü kullanarak Kayıp Diyar'a gitmiş olabilir.

Homurdanan Ellister hâlâ kendi emiş gücünün çekimine karşı çılgınca mücadele ediyor.

Arkasındaki girdap bizi buraya getirenden daha büyük. Arkasındaki tüm duvar büyük dairesel bir bulanıklığa dönüşene kadar büyüdükçe büyüyor. Kafeslerimiz güçten sallanmaya başlıyor ve umarım bizi tavana bağlı tutan zincirler kırılmaz. Nereye gidiyorsa, peşinden gitmek istemiyorum.

"Bunu bana nasıl yapıyorsun?" Ellerin ve dizlerinin üzerine çökerek onu içine çeken boşluktan sürünerek uzaklaşmaya çalışır.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum." Kötü kötü gülümsüyorum. ". "

Şaşkınlığı öfkeye dönüşür. "Ben bunu istemiyorum. Beni kandırdın." "Olan oldu zaten," diye tekrarlıyorum sözlerini ona.

Zemini öyle sert tırmalıyor ki tırnakları kırılıp parçalanıyor ve kanlı izler bırakıyor. Direnmeye çalışıyor. Gerçekten deniyor, ama gücü zirveye ulaşıyor.

Onun nafile mücadelesini izlerken, içime çektiğim kötülük beni neşeyle dolduruyor. Onun kükremesini, kaslarının artık kendisine dönmüş olan kendi yeteneğine karşı zorlanmasını izlemekten gerçekten zevk alıyorum.

Son bir haykırıyla Ellister geriye, dönen kapı aralığına doğru fırlatılır. O kaybolduğu anda girdap da kaybolur.

Odanın üzerine bir dinginlik çöküyor. Biz hafifçe sallanmaya devam ederken üzerimizdeki zincirler biraz gıcırıyor. dışında sessiz ama tüm bu olay çok fazla kargaşaya neden oldu. Az önce ne olduğunu öğrenmek için birileri gelmeden önce fazla zamanımız yok.

"İyi düşündün!" Zaylee fısıldayarak bağıyor, bu odaya girdiğimden beri ilk kez gülümsüyor.

Ellister'ı göndermek küçük bir zafer ama henüz kurtulmuş değiliz.

"Çabuk, kilitleri açmak için bir şeye ihtiyacımız var," diyorum, içim hala Ellister'ın özünden sersemlemiş.

Bu beni gerçekten rahatsız ediyor.

Sesler zihnime yerleşti ve bana korkunç şeyler söylüyorlar. Bir daha asla mutlu olamayacağım. Sevdığım herkes ölecek. Sonsuza kadar yaşayacağım, en çok ihtiyaç duyduğum insanları hep özleyeceğim, kendimi hep eksik hissedeceğim.

Bu bende pes etme isteği uyandırıyor ama bunu yapamam. Bana güvenen insanlar var. Değer verdiğim insanlar. Zaylee ve Isla. Torius.

Bebeğim benim.

Herkesi hayal kırıklığına uğratacağım.

İnleyerek kulaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama faydası yok çünkü kelimeler kendi zihnimin içinden geliyor.

Kötü düşünceleri dışarı atmalıyım.

"Daha iyi bir şeyim var." Isla'nın metal şingirtısı eşliğinde söylediğini duyuyorum. Ona baktığımda elinde bir anahtarlık tuttuğunu ve yüzünde sinsi bir sırıtiş olduğunu görüyorum. "Bunu Ellister'ın talihsiz ayrılışından önce cebinden aldım." Kilidi incelerken birden kaşlarını çattı. "Kendimi yakmadan dışarı çıkmam imkânsız ama yapacağım."

"Hayır!" Elimi parmaklıkların arasından geçirip 'bana ver' hareketi yaparak haykırdım. "Ben yapmak istiyorum."

Isla hakarete uğramış görünüyor. "Benim iyiliğimi kendi iyiliğinin üstünde tutmana izin vermeyeceğim. Canın yanacak."

"Biliyorum. Bana bırak."

Ne kadar ciddi olduğumu görüyor olmalı, çünkü artık itiraz etmiyor. Anahtarları elime bırakırken endişeli gözlerle beni izliyor.

Bileğim çubuğa değdiğinde ve tenim cızırdadığında neden rahatlayarak iç çektiğimi anlamıyor. Anahtarı sokmak için elimi kilidin önüne doğru kıvrırken, yanmaktan kaçınmaya bile çalışmıyorum.

Evet, fiziksel olarak acı veriyor ama acı ne kadar kötüyse, içimde o kadar iyi hissediyorum.

Kilit çevrilip kapım açıldıktan sonra dışarı çıkıyorum ve Isla'nın kafesi üzerinde çalışmaya başlıyorum. Bu konuda dikkatli değilim ve arkadaşlarımı serbest bırakmadan önce en az üç küçük yanık daha alıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, henüz tamamen iyileşmedim.

Diğer bileğimi parmaklıklardan birine bastırırken onlara "Sormayın," diyorum. Kızlar bana aklımı kaçırmışım gibi bakarken dişlerimi sıkarak ve yüzümü buruşturarak birkaç saniye öylece tutuyorum. "Daha sonra açıklayacağım."

Kollarım sıyrık izleri ve kabarcıklarla süslenene kadar işlemi farklı noktalarda iki kez daha tekrarlıyorum.

Ellister'in özünün son kalıntıları da akıp gidiyor ve o kadar büyük bir rahatlama yaşıyorum ki mutluluktan yere yığılıp ağlamak istiyorum. Sonunda temiz bir kafayla düşünebiliyorum.

"Ben iyiyim," diye kızları rahatlatıyorum. "Bir plana ihtiyacımız var. Fikri olan var mı?"

"Hayır." Zaylee ellerini ovuşturuyor. "Valora'ya nasıl geri döneceğiz? Ellister'in gidişiyse... sanırım o bizim tek yolumuzdu."

Bayanlara Merina hakkındaki ifşaatımı ve onun bizi eve gönderebileceğini söylemiyorum. Çünkü yapabilse bile yapmazdı, o yüzden bunu dile getirmenin bir anlamı yok.

"Geri dönecek. Sadece ne zaman döneceğini bilmiyorum. Şu anda kendini tüm evrenlere gönderiyor olabilir." Derebeyi ya da Merina'nın her an gelebileceğini bildiğimden kapıya bakıyorum. "Şimdiye kadar Torius bana ne olduğunu anlamıştır. Ailemize söyleyecektir. Bir arama ekibi toplayıp bizi almaya gelecekler ama bu arada başımıza gelebilecek her şeyi düşünerek burada kalmamayı tercih ederim."

İki kız da onaylarcasına başını sallar.

"Pekâlâ." Kırık pencerelerden birine baktığımda zorlukla yutkunuyorum. Sarayın duvarlarının diğer tarafında uçsuz bucaksız bir çöl var ama bu bizim en iyi seçeneğimiz olabilir. "O zaman biri bizi kurtarmaya gelene kadar orada kalacağız demektir."

Zaylee elini benimkinin içine sokarak bana hâlâ ne kadar genç olduğunu hatırlatıyor. "Birbirimizden ayrılmayacağız."

Başımı sallayarak kolumu Isla'nın koluna doluyorum ve başımız dik bir şekilde saraydan çıkıyoruz.

Kalbim güm güm atıyor çünkü Merina'nın, derebeyinin ya da bazı muhafızların bizi durduracağını düşünüyorum. Dışarı çıkıp köprüye doğru yürürken sırtımızdan oklarla vurulacağımıza ya da demir bir ağa takılacağımıza eminim.

Hiçbir şey olmuyor.

Ve saray arazisinin duvarı boyunca uzanan çıkışa ulaştığımızda, kapının mandalına basmak için Isla'yı bırakıyorum. Parçalanmış, yıpranmış ahşap kapıyı kırıp açtığımda, içeriye bir rüzgâr ve beraberinde bir sürü toz giriyor.

Şaşkınlıkla etrafımıza bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. Duvarın bu tarafında esinti bile yok ama aynı dış mekânı paylaşıyoruz. Dışarı nasıl bu kadar rüzgarlı olabiliyor?

"Bu bir büyü," diyor cızırtılı bir ses arkamızdan. Biraz sıçrayarak dönüyorum ve Merina'nın yaklaşık otuz metre geride, yürüme yolunda durduğunu görüyorum. "Burada zaman durur. Dışarıda ise dakikalar ölçülemez. Ayrıca, kontrol edemediğim barbarlar var. Seni uyarmazsam doğru olmaz."

Oh, şimdi vicdanı var. Ne aziz ama. "Gitmemize engel mi olacaksın?"

"Hayır."

Bu bir oyun gibi geliyor ama yine de buradan gitmeye kararlıyım. "O zaman şansımızı deneyeceğiz."

CHAPTER 23

Torius

Aklımı kaybediyorum. Dani'den sadece beş dakikadır ayrıyım ama bu gemide kelimenin tam anlamıyla çıldırabilirim.

Andolyn de aynı şeyi hissediyor. Üzerimizde süzülürken çığlık atıyor, sanki Dani'yi suda ya da karada bulabilecekmiş gibi çılgınca daireler çiziyor ve arıyor.

Dani burada değil.

Ruhum yalnızlığıyla ağrıyor. Her zaman bir bağ hissetmeye çok alıştım. Bağın sürekli arkadaşlığına bağımlı hale geldim.

Şimdi o da gitti ve dünyam yıkılıyor.

En azından adamlarımın mantıklı davranacak kadar akli var.

Dizlerimi göğsüme çekip saçlarımı avuçlarken Kai, Thayne ve Atlas olası çözümleri tartışıyorlar.

"Bir Arayıcı bulabiliriz," diye öneriyor Thayne. "Prens Caspian çok güçlüdür. Belki Glow'u alırsa Dani'nin yerini hissedebilir."

"Ama eğer karanlık fae dünyasındaysa," diye başlıyor Kai, "herhangi bir Arayıcı'nın onu bulması pek mümkün değil. Pippin bunu yıllar önce Merina'yla denedi ve yeteneği o kadar uzağa gidemedi."

"Prensin şansı daha fazla olabilir. Denemeye değer."

Atlas homurdanıyor. "Asıl ihtiyacımız olan şey bir girdap açmanın bir yolu, bu yüzden onu kaçırın adamı aramalıyız. Bu işin anahtarı o. Prenses Danyetta'yı erişilebilir bir diyara götürmüş olması mümkün."

"Peki bir Arayıcı *onu* nasıl bulacak?" Thayne soruyor. "Elimizde ona ait hiçbir şey yok."

"Doğru değil," diye çıkıyor Kai. "Kimin kanı bu?" Birden kırmızı lekelerle kirlenmiş mendili burnumun altına sokuyor. "Bu Danyetta'nın mı?"

Metalik koku keskin ve ekşi. Arkadaşım gibi değil.

Burnumu tiksintiyle kırıstırıyorum ve Kai'nin elini itiyorum. "Hayır."

"O zaman adama ait olmalı. Bu iyi haber. Onu yakalayacağız, Torius. Yemin ederim."

Tam o sırada yukarıdan bir kanat çırpma sesi gelir. Bu Andolyn değil. Birkaç küçük kanat kümesi var. Fae kanatları.

Hayatta kalan karanlık fae bir kez daha denemeye mi karar verdi? Tereddüt etmeden hepsini öldüreceğim.

Ayağa fırlıyorum, sağ elimde kılıç, diğer elimde baltayı çeviriyorum. Ama gelen düşman değil.

O benim en iyi arkadaşım.

Ruh eşimin babası.

"Bu lanet bir ejderha mı?" Kirian, arkasında Quinn ve oğullarıyla birlikte bize doğru süzülürken soruyor. "Kayan yıldızlar, öyle." Elinde baltası, gözleriyle Andolyn'i takip ederken havada kalıyor. "Onu öldürmemiz gerekiyor mu?"

"Hayır," diye sertçe bağırdım. "O bir arkadaş."

Ve canavara bir şey olursa Dani yıkılırdı. "Bu garip bir gelişme. Ne oldu?" Kirian elindeki

etrafını saran ailesiyle birlikte geminin güvertesine inerken krallara layık bir tonda konuştu. "Bir sprite bizi karanlık fae saldırısı konusunda uyarmaya geldi ve biz de az önce geçitten geçtik. Neyse ki köyde sadece birkaç ölü var. Katliam çoğunlukla yapısal hasardan ibaret. Saldırı her şeyden çok dikkatimizi çekmek için yapılmış gibi görünüyor ama nedenini anlayamıyorum."

Sebebi kızı.

Kendimi ayaklarının dibine atıp diz çöküyorum ve başımı öne eğiyorum. "Özür dilerim. Çok üzgünüm. Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Kim başarısız oldu?"

"Dani." Gözlerimi ıslatan ıslaklık ve göğsümün içinde yanan kalbimle ona bakıyorum.

Yüz ifadesi endişeden şoka dönüşür. O biliyor.

Daha önce bizi tanı mıyordu ama artık tanıyor.

Adının gayri resmi kullanımı ve yokluğunun yasını tutma şeklim arasında, eşinden ayrı kalmanın acısını yaşamış biri olduğu çok açık.

Kirian'ın bu şekilde öğrenmesini istemedim. Böyle olmaması gerekiyordu. Dani ve ben Delaveria'ya kahramanlar olarak varacaktık, birleşik bir cephe olarak.

Şimdi buradayım, kardeşim dediğim adama ona yalan söylediğimi söylerken darmadağın olmuş durumdayım. Kıymetli kızıyla arkasından iş çevirdiğimi. Bana ihtiyacı olduğunda onu korumak için burada olmadığımı.

Ben onun merhametine layık değilim.

"Dani bunca zamandır seninle miydi?" Quinn, Kirian'ın farkına varmasından hâlâ habersiz bir şekilde soruyor. "İnsan diyarına geri döndüğünü sanıyorduk."

"O benimleydi," diye onaylıyorum. "Ve sonra ben ve adamlarım sahilde karanlık fae'lerle savaşıırken, birisi onu bir girdabın içine aldı. Başından beri onu kaçırmanın onların planı olduğuna inanıyorum."

Kirian'ın burun delikleri alevleniyor ve sanki ona yabancıymışım gibi bana bakıyor. "Ne zamandır tanıyorsun?"

Güncel olayları sormuyor. Hâlâ eş bağlantısına takılmış durumda.

Göz teması kuruyorum. "Onu ilk gördüğüm andan beri." "Mümkün değil. O daha bebektir."

"Olan oldu. O da biliyordu."

"Biz neden bahsediyoruz ki?" Quinn araya giriyor, sesi perişan ve şaşkın geliyor. "Dani'yi nasıl kurtaracağımızı bulmalıyız. Kızımı hemen geri istiyorum."

İkizler hepimizin arasında bir ileri bir geri bakıyorlar, gözleri 'oh, kahretsin' bakışıyla kocaman. Annelerinin anlamadığını anlıyorlar ve yıllardır süren sessizlikleri yüzünden başları derde girecek mi merak ediyorum.

Sonunda ayağa kalkıyorum, yavaşça, suratıma inecek bir yumruğa kendimi hazırlıyorum. Dani çok uzakta, Kirian ona acı verme riskine girmeden beni eşek sudan gelinceye kadar dövebilir.

Bunu yapmalı. Yapmasını istiyorum.

Bu kadar yetersiz bir eş olduğum için biri beni cezalandırmalı.

Bunun yerine hayal kırıklığı içinde başını sallar ve geri çekilir. "Bunu daha sonra tartışabiliriz. Atlas, şu itibaren görevlerinden alındın. Gemini eve götür. Daha sonra herkesin kişisel eşyalarını toplaması için birini göndereceğiz. Thayne, Valonit'i Delaveria'ya geri götürmek için bir portal kullan. Kai, onunla git."

"Majesteleri, eğer geri dönüp savaşmamı isterseniz, gelirim." Kai bana hızlı bir yan bakış gönderiyor ve müdahale etmesi ve beni Kirian'ın gazabından koruması gerekirse diye orada olmak istediğinden oldukça eminim.

Ne iyi bir arkadaş. Benim için kralına meydan okumaya istekli. Dani için. Ondaki sadakatini bu şekilde bölmesini asla istemezdim, ama bu konudaki fikri çok açık.

"Birinin Andolyn'i Delaveria'ya götürmesi gerekiyor," diye araya giriyorum.

Kai'nin gözleri büyür. "Ve bu iş için uygun kişi olduğumu mu düşünüyorsun? Seninle kalmak isteyeceğini biliyorsun."

"Yapamaz. Dani de onun güvende olmasını isterdi. Lütfen, Kai."

Arkadaşım isteksizce başını sallıyor ve bulutların arasında gümüş pulların parladığı gökyüzüne temkinli bir bakış gönderiyor. "Sanırım onunla birlikte uçarsam, o da benimle gelebilir."

"Anlaştık o zaman." Kirian başını kıyıya doğru eğiyor. "Damon ve Whitley de geldi ve sahilde hayatta kalanları koruyorlar." Quinn'e bakar. "Sorgulama vakti geldi. Hadi kızımızı bulalım."

Damon demir kaplı bir hançeri karanlık fae'lerden birinin eline saplarken kan donduran bir çığlık denizin enginliği tarafından yutulur.

Kirian kuzenine, "Buna gerek yoktu," diye mırıldanıyor. "İşbirliği yapıyorlar."

"Biliyorum." Damon omuz silkiyor ve bıçağındaki kanı siyah bir beze siliyor.

Quinn gözlerini devirir ve inleyen adamı sorgulamaya devam eder. "Yani bir girdap yapmamız gerekiyor. Nasıl?"

"Yapamazsın." Acıdan kıvranarak yaralı elini göğsüne bastırıyor ve boynundaki demir bandın altında sertçe yutkunuyor. "Ellister seni diğer tarafa götürebilecek tek adam. Tam da onun eline oynuyorsun. Onu Kayıp Diyar'a kadar takip etmeni istiyor, anlamıyor musun?"

"Neden? Bizi öldürmek mi istiyor? Bizi Merina'ya mı verecek? Ne istiyorlar?" Quinn genelde tutsaklarına karşı daha sabırlıdır ama o da en az benim kadar endişeli.

"Kısa vadeli mi, uzun vadeli mi?" Bu onun sorularının hiçbirine cevap değil ve Gece Diyarı kraliçesi sinirleniyor.

Ellerini havaya kaldırarak Damon'a bakar. "Bıçağa tekrar ihtiyacı olabilir."

"Hayır." Adam sinerek başka bir saldırıya hazırlanır ama Quinn Damon'ı şimdilik başından savar.

"Nihai hedefleri nedir?"

"En çok istedikleri şey bu dünyada hak ettikleri yeri almak." Cevap çok belirsizdir ve Quinn ona daha fazlasını söylemesini işaret ettiğinde, "Gece Diyarı'na sahip olmak istiyorlar" diye açıklar.

"Asla," diye homurdanır Kirian. "Bu asla olmayacak."

Kara Fae sivri dişlerini göstererek sırtıyor. "Ellister kendini tanıtmaya karar verdiğinde, çaresiz kalacaksın. Seni bekletecek. Sevdiğin birinin bir yerlerde acı çektiğini bildiğinde zaman çok yavaş geçiyor."

O pisliğin suratına bir yumruk attım. Onu bayıltacak kadar sert. Kuma yığılıyor, demir zincirleri sıra sıra dizilmiş diğer mahkûmları çekiştiriyor.

Damon kıs kıs gülüyor ve ben de kendimi kontrol edemediğim için umursamaz bir omuz silkiyorum. Bu bilinçli bir karar bile değildi. O adamın Dani'den sanki ona kötü davranılıyormuş gibi bahsettiğini duymak... Bunu anlayamıyorum bile.

"Ellister'ı alt etmenin bir yolu olmalı," diyorum başka bir seçeneği kabul etmek istemeyerek. "Belki Astrid'in yapabileceği bir büyü."

"Buna gerek kalmayacak," diye konuşuyor Caspian, kanlı mendili tutarken sesi şaşırmış gibi çıkıyor. "Ellister insanlar âleminde ama yerini uzun süre belirleyemiyorum. Bu çok garip - yeri sürekli değişiyor."

Ellister'ın oyunu ne? Bizi boşa çekmeye mi çalışıyor? Önemli değil.

Ellister neredeyse, Dani de orada olacak.

"Onu avlamak için yeterli portalın var mı?" Cassidy'ye soruyorum ve genç kız başını sallıyor.

"Tabii ki. Sen hazır ben de hazırım."

"Hadi gidelim."

"Bekle." Quinn kalan on iki karanlık fae'yi işaret ediyor. "Tutsaklarla ne yapacağız?"

Kirian'ın gözleri bana dönüyor ve kararı bana bırakıyor. Beni henüz affetmedi. Çözülmemiş sorunlarımız var ama en azından eş bağımlı kabul ediyor. Dani'nin kocası olarak, ona haksızlık eden erkeklere cezalarını vermek benim onurum ve görevim.

Onları canlı tutmanın bir anlamı yok. Onları saraydaki zindana geri götürmek için zamanımız yok. Bir araç kullansak bile

Portal, onları kilitlememiz ve hücrelerine bir gardiyan atamamız gerekecek.

Bu haliyle, insanlar alemine gitmek bize burada günler kaybettirecek.

Belki haftalar. Muhtemelen aylar, Ellister'ı takip etmemizin ne kadar sürdüğüne bağlı. Bir de Valora ve Kayıp Diyar arasındaki zaman farkı var, dedikleri gibi. Dani'den yaklaşık yirmi dakikadır uzaktayım, ama kim bilir onun için ne kadardır?

Bu hiç adil değil. Tüm hayatını beni bekleyerek geçirdi. Daha fazla acı çekmemeli.

Bu yüzden bu adamlar için bir kadere karar vermek kolay. Kılıcımı çıkarıyorum. "İnfaz."

CHAPTER 24

Torius

Şehrin manzaraları ve sesleri etrafımda. Yüksek binalar gökyüzünü görmemizi engelliyor. Hızla geçen arabalar ve korna sesleriyle trafik akıyor. Kaldırımlarda büyük kalabalıklar, yüzleri cep telefonlarına gömülmüş insanlar.

Kendimi kaldırımda orta yaşlı bir adamın önüne atıyorum ve adam neredeyse bana çarpıyor. "Hey, neredeyiz?"

Bana cevap vermek yerine pis bir bakış atıyor, etrafımdan dolaşüyor ve neşeli yoluna devam ediyor.

Damon genç bir adamı durdurur. "Affedersiniz, hangi şehirde olduğumuzu söyleyebilir misiniz?"

Takım elbiseli işadamları kiyafetlerimize ve vücudumuza bağlı silahlara bakarken kafası karışmış görünüyor. Kollarımdaki ve boynumdaki kan sıçramalarını görünce yüzü biraz soluyor.

Kafa kesmeler berbattır.

"Bir tür kongreye mi gidiyorsunuz?" diye soruyor adam temkinli bir şekilde. "Ortaçağ fuarının bahara kadar olmayacağını sanıyordum."

Yumruğunu sıkarak Damon sabırsız bir kahkaha atıyor. "Bir soruya soruyla cevap vermenin ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Hakarete uğrayan adam başını sallıyor ve döner. "Canın cehenneme."

Whitley iç geçirdiğinde birini boğazlamak üzereydim - boğazından tutup cevaplar isteyecektim -. "Siz bu işi tamamen yanlış yapıyorsunuz. Burada krallar ve savaşçılar değilsiniz. Psikopat gibi görünüyorsunuz. İzleyin ve öğrenin." Yaya geçidine doğru ilerliyor ve sokak lambasının değişmesini bekleyen üniversite çağındaki bir çocuğa yaklaşıyor. "Hey, oradaki."

Mesaj göndermek için başını kaldırdığında parmakları tuşların üzerinde donup kalıyor. Whitley'nin canlı kırmızı saçlarına ve özellikle de yeşil elbisesinden taşan göğüs dekoltesine hayranlıkla bakarken sırtıyor. "Merhaba."

Yakınına eğiliyor. "Buralarda yabancı bir adam gördün mü?"

Üniversiteli çocuğun bakışları bize yöneldi. "Şu anda onlardan birkaç tane görüyorum." Yardımcı olmuyor.

Kendimi kaybetmek üzereyken elimi saçlarımın arasında gezdirip homurdanıyorum.

Son birkaç dakikadır, hedefimizin hep bir adım gerisinde, Dünya aleminde şanssız bir şekilde dolanıp duruyoruz.

Önce kendimizi kır çiçekleriyle dolu bir tarlada bulduk. Sonra başka bir geçitten karlı bir dağa çıktık. Şimdi kalabalık bir yerdeyiz, tanıklar olabilir, ama kimse bizimle konuşmak istemiyor gibi görünüyor.

Bu gidişle Ellister'ı bulmamız yarın olabilir. Neye benzediğini bile bilmiyoruz. Sadece keskin dişleri ve insan olmayan kıyafetleri olan solgun bir adamı arıyoruz.

Whitley sanki çocuk az önce çok zekice bir şey söylemiş gibi kıkırdıyor. "En azından bize nerede olduğumuzu söyleyebilir misiniz? Kaybolduk."

"Boston." Gözlerini kızın göğsünden ayırma nezaketini bile göstermedi. "Boston, Massachusetts."

Birden göz kapakları düşüyor, ayaklarının üzerinde sallanıyor ve betona düşüyor. Yanından geçerken birkaç kişi telaşla bakıyor ama günün ortasında bilincini kaybeden birinden o kadar da etkilenmiş görünmüyorlar.

"Damon," diye sessizce azarladı Whitley. "Dikkatleri üzerimize çekmeden önce onu uyandır."

"Bunun için çok geç." Damon topallayan bedene doğru yürür ve uyutucu gücünü kaldırırken ayağıyla çocuğu dörter. "Hey, orada iyi misin? Az önce sıcak bir domates gibi düştün."

Gözlerini kırıştıran ve kafası karışan çocuk ayağa kalkar. "Ne oldu?"

"Sana bir şey söyleyeyim." Damon kollarını kavuşturur. "Eğer kadınıma bir daha bakarsan, seni dövüş kasabasına götürürüm. Kasabanın en uç noktalarına. Ve ben de bundan zevk alırım."

Çocuk ayağa fırlar, geri çekilir ve parmağıyla Damon'dan Whitley'e işaret eder. "Benden uzak dur. Ne tür bir sapıklık peşindesin bilmiyorum ama ben o şekilde davranmıyorum."

"Ha?" Damon grubumuza hitap ederken kaşları çatıldı. "Onu dövmek neden sapıkça olsun ki?"

Whitley onun omzuna vurur. "Pound Town'ın ne anlama geldiğini sonra konuşuruz."

"Ellister yine harekete geçti," diye duyuruyor Caspian, bir geçidi özel olarak kullanabilmemiz için bir ara sokağa girerken. "Her seferinde daha da yaklaşıyorum. Sanırım bir sıçrama daha yaparsak ona yetişebiliriz."

Cassidy portalı bırakmak için bir çöp konteynerinin arkasında gizli bir yer bulurken, Arayıcı gücünü kullanarak mendili elinde tutar. Kardeşler kol kola girerek düşmanı bulmak için yeteneklerini birleştiriyor.

Bir sonraki vardığımız yer yoğun ormanlık bir alan. Sıcak ve nemli. Brezilya'ya çok benziyor. Bakışlarım ağaçtan ağaca sıçrarken bölgeyi tanıyorum. Burası Dani ve benim Ro ve Isla ile yürüyüşe gittiğimiz yer.

"Bu taraftan." Kirian ve diğer herkes peşimdeyken, şelaleye giden patikayı takip ediyorum.

Yaklaştığımda, sürtünme ve su sıçrama sesleri duyuyorum. Bazı dalları kenara çekerken, Dani'nin üzerine sardığım battaniyeye bir göz atıyorum. Isla'nın su içtiği kap yere devrilmişti ama kızlar ortalıkta görünmüyordu.

Dani ve benim ayrıldığımız öğleden sonra. Ellister neden buraya gelsin ki?

"Ro?" Seslendim. "Pippin?"

Göletin sığ suyunun yüzeyinde bir fokurdama olur, sonra iki figür havaya fırlar. Yumruklar havada uçuşuyor ve Pippin ellerini diğer adamın boğazına doluyor.

", seni orospu çocuğu?" diye soruyor ve hepimiz aynı anda Pippin'in Ellister'ı kelimenin tam anlamıyla avucunun içine aldığını fark ediyoruz.

"Çabuk." Kirian kelepçe ve zincirlerle dolu çantasını silkeler. "Bir yere gidmeden onu ütüleyin."

Suyun içinden geçerek, kavga eden ikilinin etrafını sarıyoruz. Pippin hırlıyor ve Ellister'ı boğmaya o kadar niyetli görünüyor ki, kara fae'nin bileklerine prangaları vurduğumuzda bizi fark etmiyor bile.

Kirian ve Damon Ellister'ı çimenli kıyıya sürüklerken, ben de Pippin'in arkasına geçerek onu dizginliyorum. Kollarımı ona dolayarak ellerimi kürek kemiklerinin arasına kilitliyorum. "Sakin ol. Onu öldürürsen bize bir faydası olmaz. Ona canlı ihtiyacımız var. Dani nerede?"

"Prenses Danyetta? Sen onunla gittiğinden beri onu görmedim." Pippin bana karşı mücadele ediyor ama ben daha güçlüyüm.

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatimi arkadaşımınla şu anda demir yanıklarından inleyen piç arasında bölüştürerek, Pippin'i

Su.

Zor nefes alıyor ve titriyor. Onu hiç bu kadar perişan görmemiştim.

"Kadınları aldı, Torius," diye . "Zaylee, Ro ve Isla'yı.

Bir an için... dikkatim dağıldı ve sonra onların havaya çekildiğini gördüm."

"Nasıl dikkatim dağıldı?"

"Yakınlardaki patikalarda kadınların güldüğünü duydum." Pippin'i yere bıraktığımda içindeki mücadele tükeniyor. "Sadece gidip onlarla konuşmak istedim. Bekârlık yeminimi bozmayacaktım, yemin ederim. Sadece biraz flört etmek istedim." Başını ellerinin arasına aldı. "Hepsi benim hatam."

"Anlıyorum."

Hak etmediği halde onu teselli etmeye bile çalışmayacağım. En azından Dani'yi savunmasız bıraktığım için iyi bir mazeretim var. Savaşmakla meşguldüm.

Ama Pippin rastgele kızlarla konuşmak için sorumluluklarından kaçtı. Belki de düşündüğüm kadar değişmemiştir.

Ona botumla hafif bir tekme attım. "Yuvarlanmayı bırak ve yardım etmeye başla."

Ellister'a doğru koşarken, hayatımı mahveden adama ters ters bakıyorum. Tekrar tekrar "Teşekkür ederim" diye fısıldarken nefes nefese kıvranıyordu.

Neye şükrettiğini bilmiyorum. Bilekleri ve boynu yanıklarla kan içinde. Delirmiş mi?

Dizlerimin üzerine çöküp onu gömleğinin yakasından tutuyorum. "Arkadaşım nerede?"

Dani'yle aramızdaki bağı saklamanın bir anlamı yok ve bu ifşaat karşısında grubumuzda şok dalgaları oluşuyor. Quinn ve Whitley nefes nefese kaldı. Damon başımı nasıl bir belaya soktuğuma inanamıyormuş gibi ıslık çalıyor. Göz ucuyla Pippin'in ağzının açık kaldığını görüyorum.

Ellister'ı şiddetli bir şekilde itiyorum. "Yıldızlar bana yardım etsin, cevabı işkenceyle öğreneceğim."

Zayıf ve titreyerek zincirlenmiş ellerini kaldırdı. "Buna gerek yok. Nefesimi toplar toplamaz seni onlara götüreceğim."

Bu kadar kolay pes etmesi karşısında nutkum tutuluyor, gözlerim Kirian ve Damon'a kayıyor.

"Bu bir numara mı?" Quinn hepimizin aklından geçen soruyu dile getiriyor ve dürüst bir cevap alacağını biliyoruz.

Ellister başını sallar ve kesik kesik cümlelerle kadınların nerede olduğunu ve Dani ile olan benzersiz karşılaşmasını anlatır. Dani'nin ondan tüm nefretini nasıl aldığını ve onu Glow'u içmesi için nasıl kandırdığını, bu da onu kelimenin tam anlamıyla spirale gönderdi.

İşte benim kızım.

"Duramadım," diye fısıldıyor Ellister. "Girdap üstüne girdap, girdap üstüne girdap... Kendimi farklı bir zamanda bile buldum. Geçmişe yolculuk yaptım. Bunu daha önce hiç yapamamıştım."

Kirian, "Parıltı seni mahvedebilir," diyor. "Şu anda seni yerinde tutan tek şey demir. Asıl soru, eğer onu senden alırsak, hepimizi Kayıp Diyar'a götürecek kadar kontrol sahibi olabilecek misin?"

"Kısa cevap mı? Evet. Uzun cevap: Önce Valora'ya geri dönmem gerekecek. Dünya düzlemi Kayıp Diyar'a yeterince benzemiyor. Eğer bu kadar uzaktan bir girdap kullanmaya çalışırsam, kendimizi o alternatif evrenin herhangi bir yerinde bulabiliriz ve inanın bana, bunu istemezsiniz."

Omzumun üzerinden Quinn'e bakıyorum. Bana Kirian'ın hilemi fark ettiğinde attığı bakışın aynısını atıyor. Sanki onun güvenine ihanet etmişim gibi.

Ama bir kez başını salladı ve Ellister'ın doğruyu söylediğini anlamamı sağladı.

Cassidy bir geçit daha açtıktan sonra, yeni tutsağımızla birlikte Gece Diyarı sarayının dışındaki çimenliğe adım atıyoruz. Bahçelerin yakınında, muhafızların görüş alanının dışındayız.

Ellister'ın zincirlerini dikkatlice çözüyoruz.

"Güzel," diyor çevremize bakarak. "Burası iyi bir yer.

Kadınları burada bıraktım."

"Geldiler mi?" Quinn'in sesi çok umutlu geliyor ama Ellister başını sallayınca mutluluğu kırılıyor.

"*Burada* değil, burada. Burada, *orada*."

"Ne?" Onu tekrar çeğiştiriyorum. Sırf yapabildiğim için. "Mantıklı konuşmuyorsun."

"Size göstereceğim. Benimle gelmek isteyen herkes beklesin."

Ona güvenmek kötü bir fikir olabilir. Bir tuzak olabilir ama elimizdeki tek seçenek bu.

Hepimiz ona tutunuyoruz, kollarında tutunacak yerler buluyoruz. Arkasındaki hava hareket etmeye başlıyor ve hiçbirimiz onunla gitme kararımızı sorgulayamadan bir uçuruma doğru yuvarlanıyoruz.

Asılı kaldım, süzülüyorum ama uçmak gibi değil. Vücudum üzerinde kontrolüm yok ve nefes almak çok zor. Neredeyse boğulmak gibi.

Neyse ki bu deneyim çok uzun sürmüyor.

Hepimiz yere fırladık. Çıtır çıtır ölü otlardan ve toprak parçalarından oluşan bir yatağın üzerinde yuvarlanıyorum.

Şaşkınlıkla doğruldum.

Bu çok garip. Burası Valora'ya benziyor. Çok daha kötü bir versiyonu. Bahçelerin yakınındayız, burası çiçeksiz gül çalılarında oluşan bir koleksiyon; sadece dikenli gövdeler bir o yana bir bu yana kıvrılıyor. Yapraksız çalılar büyük, köhne bir çeşmeyi çevreliyor ama su yok.

Hepimiz aklımızı başımıza toplamaya çalışırken, çakılların üzerinde çıtırdayan ayak sesleri duyuyoruz. Uzun, koyu renk cüppeli bir adam bize doğru geliyordu. Silahlarımızı çıkarıp Kirian, Damon ve ben Ellister'ın etrafını sardık.

Orospu çocuğunun arkasına geçip kılıcımı boynuna dayadım.

"Bu yeterince yakın," diyorum adam bir metre uzaklaşıp kadınlarımızla fazlasıyla ilgilenmeye başladığında.

Beni görmezden gelerek Ellister'la alay ediyor ve mesafeyi kapatmaya devam ediyor. "Vay, vay. Hain geri döndü. Sana bu kadar ihtiyacım olmasaydı, kalbine demir bir kazık saplamadan önce derini yüzerdim."

"Lordum," diye başlar Ellister alçakgönüllülükle. "Anlamıyorsunuz. Gece Diyarı prensesi bana bir şey yaptı. Belki bir büyü. O beni değiştirdi. Ve sonra beni kandırdı-"

"Merina bana zayıflığınızdan, açgözlülüğünüzden ve kendinizi kontrol edemediğinizden bahsetti. Eksikliklerinin sorumluluğunu üstleneceksin."

"Evet, Vaeront."

Demek bu piçin bir adı var.

Bıçağımın Ellister'ın boynuna deriyi parçalayana kadar saplanmasına izin veriyorum. "Vaeront, değil mi? Buradan ayrılmak istiyorsan Ellister'a ihtiyacın var. Eğer onu şimdi öldürürsem, hepimiz sonsuza dek burada sıkışıp kalırız." Bunu cidden yapmayacağım ama umarım bu tehdit pazarlık için yeterli olur. "Sen aldığın kadınları bize geri ver, biz de Ellister'la birlikte buradan ayrılalım, herkese uygun bir çözüm bulana kadar onu sağlıklı ve zarar görmemiş halde turalım."

Vaeront, "Bakalım doğru anlamış mıyım," diye söylendi. "Benim ve halkım için neyin adil olduğuna karar verene kadar yeni kadın tutsaklarımı ve en değerli hizmetkarımı almak mı istiyorsunuz? Beni burada, bu sonsuzlukta mı bırakacaksınız?"

Uygun gördüğünüz sürece kadınsız, yemeksiz ve susuz bir cehennem mi?" Gözlerini kırıştırıyor. "Kulağa kötü bir anlaşma gibi geliyor."

Kirian sağlam durarak beni destekliyor. "Şimdilik vermek istediğim teklif bu."

"En azından pazarlığa açıksın." Vaeront'un solgun gözleri Kirian'ın tacına bakarken ilgiyle parlıyor. "Bu umut verici."

Kirian başını sallar. "Barış için bir uzlaşma olmalı. Bu şekilde yaşamaya devam edemeyiz."

Vaeront omuz silkerek, "Bunu düşünürdüm. Gerçekten düşünürdüm. Ama korkarım artık kadınlara sahip değilim ve sahip olmadığım bir şeyle pazarlık yapamam."

"Ne?" Boğuk bir sesle söyledim. "?"

Şeytani dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. "Kayboldular."

CHAPTER 25

Dani

"Ne kadar zamandır yürüyoruz?" Zaylee mırıldanıyor, susuzluktan ve sıcak havadaki tozdan boğazı kurumuş.

"Bilmiyorum." Zamanı ölçmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

Saray kapısından kaçışımızın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini düşündüğümde, sanki sadece saniyeler geçmiş gibi geliyor. Aynı zamanda haftalar geçmiş gibi de geliyor. Her ikisinin de nasıl olabileceği konusunda kafam karıştı ama Merina burada zamanın bir anlamı olmadığını söylerken doğruyu söylüyordu.

Belki de onu dinleyip kalmalıydık ama bu kendime ve arkadaşlarıma ihanet gibi gelirdi.

"Nereye gittiğini emin misin?" Isla soruyor. "Hayır."

Neredeyse gülecektim.

Eğer bu dünya Valora'nın aynadaki görüntüsüye, eninde sonunda bazı evlere rastlamalıyız. Saraydan uzaklaştığımızda, sola gittim - ve kuzey olduğunu düşündüğüm yere - bir nedenden dolayı. En iyi mülkler orada. Yiyecek ya da su bulamayacağımıza emin olsam da, biraz barınak iyi olurdu.

"Sadece sığınacak bir yer bulmamız gerekiyor," diyorum kızlara. "Torius beni almaya gelene kadar orada bekleyeceğiz."

Ve edecek de. Dostum pes etmeyecek. Beni evrenin sınırına ve ötesine kadar takip edecek.

Herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda, ben senin olacağım ve sen de benim olacaksın.

Yeminimiz. Şimdi her zamankinden daha geçerli. Bağımız koptuğunda, moralimi yüksek tutmak için sözümüze tutunmam gerekiyor.

Rüzgâr aniden daha sert esiyor, üzerimize çakıl taşları ve diğer molozları yağdırıyor ve derin bir kahkaha esintiye karışıyor.

Durduğumuzda Zaylee elimi sıkıyor. "Bunu duydun mu yoksa deliriyor muyum?"

"Oh, duydum."

Tüylar ürpertici ses yine geliyor ama bu sefer arkamızdan. Isla ve Zaylee'yi tutmaya devam ederek etrafta dolaniyoruz.

Toz bir anlığına dağılınca, bir adamın dış hatları beliriyor. Sahildeki savaşçılar gibi giyinmiş ama cılız ve sıska değil. Aslında buradaki besin eksikliği göz önüne alındığında bu kadar iri olmasına şaşırdım.

O kadar kir ve çamur içinde ki saçlarının ne renk olduğunu söyleyemiyorum ama gözbebekleri diğer tüm kan emiciler gibi açık renk. Gözlerinde bir vahşilik var. Bize baktığında, bakışlarında nezaketten eser yok. Elinde kabaca şekillendirilmiş tahta bir mızrak var ve umarım onu bizim üzerimizde kullanmayı planlamıyordur.

"Bir barbar," diye fısıldıyor Zaylee korkuyla.

Bu adamla nasıl başa çıkacağımı bilemediğimden, Ellister'a yaptığımı ona da yapmak üzereydim ki yumruğunu kaldırdı, parmaklarını açtı ve bize doğru bir miktar kara barut püskürdü. Etrafımı sarana kadar dumanlı dallarla dışarı doğru yayılıyor.

Öksürüyorum ve geçici olarak kör oldum, sulanan gözlerimi ovuşturuyorum. Göremiyorum.

Zar zor bir düşünce oluşturabiliyorum.

Karanlıkta zihnim can sıkıntısı, umutsuzluk ve özlemin kafa karıştırıcı bir itiş kakışı içinde. Sanki hepsi ön ve orta spot ışığı için savaşıyor, ama hiçbirisi diğerinden daha güçlü değil.

Bilinç akışı gibi, ama yollarda çatallar olan yönsüz dolambaçlı bir yol.

Uyandığınız bir kabus gibi, ama beş saniye sonra ne olduğunu unutuyorsunuz, sadece yeni bir korkunç rüyaya düşüyorsunuz.

Sürekli sıfırlanıyorum.

Sanırım deliriyorum.

Belki de Torius'tan uzakta olduğum içindir. Ya da belki de aklımı karıştıran bu yıldızların terk ettiği topraklardır.

Tek bildiğim, benden geriye kalanların elimden kayıp gittiği ve dehşete kapıldığım.

Sağ tarafımdan gelen hoş bir şarkı düşüncelerime tutunacak bir yer veriyor. Sözlere konsantre olduğumda sesi ve melodiyi tanıyorum. Isla Eski Fae dilinde Gece Diyarı marşını söylüyor. Bunu ben çocukken de yapardı ve duygularım benden uzaklaşırdı. Her zaman beni sakinleştirdi.

Gözlerimi açtığımda, zihinsel durumumu yeniden kavramaya çalışırken uyukulu bir şekilde gözlerimi kırpttırıyorum.

En azından görüşüm geri geldi. Dünya eğik olduğu için yer dikey ve uzandığımı fark etmem birkaç saniyemi alıyor. Yan tarafıma kıvrılıp başımı kaldırıyorum ve Isla'nın sesini takip ediyorum.

Şarkı bitiyor ve o baştan başlıyor. O ilk sözleri mırıldanırken ben kuru, kayalık toprağa ve bulduğumuz barınağa bakıyorum.

Isla ve ben bir ağacın altındayız. Gri kabuklar elim kadar büyük tabakalar halinde gövdeden soyuluyor ve dalların hepsi solmuş ve yere sürtünene kadar eğilmiş. Bir şemsiye gibi. Toz katmanları dalları kar gibi kaplıyor ve bizi havada uçuşan enkazın en kötüsünden koruyorlar.

Buraya ne zaman geldik? Buraya *nasıl* geldik?

Kollarımı kaldırıp bileklerimi inceledim. Yanık izlerim gitmiş. Vay canına, çabuk iyileşmişim.

Isla'nın elini okşadım. "Artık iyiyim. Devam etmene gerek yok."

"Bunu senin için yapmıyorum. Zamanı takip etmeye çalışıyorum. Şarkı yaklaşık iki dakika uzunluğunda. Şu ana kadar dokuz yüz dokuz kez üzerinden geçtim, yani bin sekiz yüz dakikadan fazla-

"Söylemedin," diye araya giriyorum. "Daha birkaç saniye önce şarkı söylemeye başladın."

"Hayır. , ben çok uzun zamandır şarkı söylüyorum."

Şaşkınlıktan ağzım bir balık gibi açılıp kapanıyor. "Peki, sen bunu yaparken ben ne yapıyordum?"

Isla omuz silkiyor. "Uyuyordum sanırım." "Bütün zaman boyunca mı?"

"Emin değilim. Hatırlamıyorum."

Bu grev de ne? Eğer uyuyor olsaydım, kendimi dinlenmiş hissetmem gerekirdi, ama hissetmiyorum. Çok yorgunum. Acıktım ve susadım da, ama en kötüsü ne yapacağımı şaşırmış olmam.

"Burası akıl almaz derecede korkunç..." Kalbimde küçük bir zonklama olduğu için geri çekiliyorum.

Tam olarak Torius'la aramızdaki somut bağa benzemiyor ama onun bir yankısı gibi.

Sonra karnımda mutlu bir takla atıyor ve damarlarımda bir uğultu oluyor.

Torius.

Yaklaştı.

Öne doğru eğildim. Avuçlarımı taşlı zemine dayayarak etrafımızı tarıyorum, ama bizi çevreleyen dalların ötesinde toz çok yoğun. Üç metreden fazlasını göremiyorum.

"Dani!" Torius beni çağırıyor.

"Ben buradayım!" Sesimin yeterince uzağa gitmediğini hissetmeme rağmen bağırarak karşılık veriyorum. "Ben buradayım!"

"Hattı koruyun!" diyor yanında olması gereken birine. "Geçidi açık tutmamız gerekiyor. Diğer taraftan hareket etmeyin yoksa bu cehennemde kapana kısılabiliriz."

"Bulmayacağım. Sadece onu bul." Babam gibi konuştun.

Titrek bacaklarımın üzerinde durarak ileri atılıyor ve dalları kenara çekmeye başlıyorum. Bu hareket toz benzeri birikintiyi bozuyor ve havayı nefes alınamaz hale getiriyor. Yine de devam ediyorum. Dikenler ve kıymıklar parmaklarıma batıyor, ama yolu açarken bu acıyı görmezden geliyorum.

Arkadaşımın sesine daha acil sesler katılıyor ve sonra onu görüyorum.

Toprak bulutlarının arasından çıkan bu adam iri, vahşi ve kanla kaplı.

Benim savaşçım.

Arkasındaki arama ekibinde annemle babamı ve kardeşlerimi görünce moralim düzeliyor. Hepsi sanki büyük bir ipmiş gibi birbirlerinin ellerini tutuyor. Torius en önde, kolunu uzatmış bana doğru uzanıyor.

"Bana gel, Dani. Çabuk ol. Portal kaybolmamızı engelleyen tek şey."

Arkamda, Isla kolumu çekiştiriyor. "Bu bağırışlar da ne? Barbarlar geri mi döndü?"

"Hayır." Elini elime aldım. "Kurtulduk."

Torius'un kaybolmasından korktuğum için koşarken Isla'yı da yanıma alıyorum. Ya da koşmaya çalışıyorum. Adımlarım, ayak bileklerimin etrafında örsler varmış gibi yavaş ve göz kapaklarım sarkıyor.

Bilincimi kaybedemem.

Henüz değil.

Kurtuluşa o kadar da yakın değil.

Devam etmemi sağlayan tek şey Torius'un yüzündeki kararlılık. Çenesi sıkılı, sert gözleri beni çağırıyor, irislerinin gümüş rengi bu kasvetli yerde her zamankinden daha belirgin.

"Birkaç adım daha, Prenses," diye teşvik ediyor ve büyük bir çabayla bir ayağımı diğerinin önüne atıyorum.

Parmak uçlarım onunkilere dokunur dokunmaz beni içine çekiyor ve ben de can havliyle ona yapışıyorum. Beni sıkı sıkıya kavıyor ve bırakmayacağını biliyorum.

Başımı arka arkaya birkaç kez öpüyor. "Seni hissedemedim Dani. Ruhlarımız... burada yoklar ve sen de bende tamamen yoktun."

Torius yıkılmak üzere gibi görünüyor. Ben de ağlamak istiyorum ama burada her şey o kadar kuru ki, dökcek gözyaşım olduğundan emin değilim.

Hattın aşağısında komutlar bağırılıyor ve sonra Isla elbiseme tutunmuş halde ileri doğru sürükleniyorum.

Görüşümde siyah noktalar dans ediyor ve geçide varmadan önce bacaklarım titreyerek pes etmeye başlıyor.

"Tor-Torius." Sesim bir kez daha karanlık tarafından yutulabilecek zayıf bir fısıltıdan ibaret ama dostum beni duyuyor.

Tam gözlerim kapanıyor ve yere yığılıyorum, beni kucaklayıp kaldırıyor.

CHAPTER 26

Dani

Birkaç dakikalığına uyuyakalıyorum. Belki daha uzun. Ne baygın kaldığımdan emin değilim ama bir baktım ki evimin kokusunu alıyorum.

Gece havası. Makyaj masamda sakladığım en sevdiğim parfüm şişesi. Annemin hanımeli kokusu. Torius ve deri.

Yumuşak bir yatağa yatırıldım. *Benim* yatağıma. Üzerime bir battaniye örtüldü.

En iyi kısmı mı? Ruhum yeniden sağlam. Sıcak ve canlı ve nihayet eşim bu kadar yakınımdayken tamamlanmış olarak geri döndü.

Memnuniyetle iç çekiyorum ve isteyerek yorgunluğuma gömülüyorum.

Ancak bir süre sonra alarm sesleri beni huzurlu uykumdan uyandırıyor ve etrafımda konuşulanları dinlerken yarı uykulu bir şekilde hareketsiz yatıyorum.

"Ona ne yaptılar?" Torius acı içinde homurdanıyor. "Sanırım hasta olacağım."

"Onun için güçlü ol, kardeşim." Bu benim babam.

"Ya Caspian ve Cassidy onu bulamasaydı? Ya bir saat daha geç kalmış olsaydık? O zaman ne durumda olurdu? Her şey bir öğleden sonra oldu. Ona olabildiğince hızlı ulaştım ama yine de yeterince iyi değildi."

"Sakin ol." Babam durumu yatıştırmaya çalışıyor ama panik yapmamaya çalışırken her zaman kullandığı ses tonuyla konuşuyor. Ve eğer babam panikliyorsa, bir şeyler çok yanlış gidiyor demektir. "Daha kötüsü de olabilirdi. O yaşıyor. Umabileceğimiz en iyi şey bu değil mi?"

"Hayır. Delirdin mi sen? Umabileceğimiz en iyi şey bunun hiç yaşanmamış olması."

"Ama oldu işte. Beni dinle. Kızıma layık biri varsa, ihtiyacı olan kaya ve koruyucu olabilecek biri varsa, o da sensin. Bunu varlığımın her zerresiyle biliyorum. Şimdi onun için o adam ol."

"Yapacağım." Ağır ağır nefes alan Torius öfkesiyle savaşıyor. Aramızdaki bağda dolaştığını hissedebiliyorum. "Ve bununla bir ilgisi olan herkesi katletmeye yemin ediyorum. Onun intikamını alacağım."

"Peki ya bebek?" diye soruyor annem ve sonra bir el karnıma hafifçe bastırıyor. "Onu kendi çocuğun gibi büyütebilecek misin? Onu sevebilecek misin?"

Torius sert bir ses çıkarır. "Evet. Dani'nin her parçası benimdir."

Belki de Kayıp Diyar'da geçirdiğim zaman yüzünden kafam hâlâ karışık ama söyledikleri hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Gözlerimi açtığımda eşimin ve ailemin yatağımın etrafında toplandığını görüyorum. Hepsi beni sıkıştırıyor. Torius tepemde duruyor, annem de yakınımnda oturuyor ve sanki bir patlama yaşayacakmışım gibi bana bakıyor.

"Bugün günlerden ne? Ne kadar zamandır yoktum?" Sesim kesiliyor ve annem bir bardak suyu dudaklarıma götürüyor.

Ben açgözlülükle içerken, o cevap veriyor: "Biz de bunu çalışıyoruz. Valora'da sen kaçırılalı bir hafta oldu ama bizim için sadece saatler gibi geliyor çünkü bir süreliğine insan diyarına gitmemiz gerekti. Önemli olan senin sağ salım geri dönmüş olman." Bardağı boşalttıktan sonra gülümsemeye çalışıyor ama gözlerinde ıslaklık parıldıyor. "Bize neler olduğunu anlatabilir misin? Ne hatırlıyorsun? Isla pek yardımcı olamadı."

"Ne dedi?" diye sordum. "Sanırım o ve benim olanlarla ilgili farklı anlatımlarımız var."

"Birkaç gündür dolaştığını söyledi ama bu doğru olamaz."

"Değil," diye onaylıyorum, doğrulmaya çalışarak. "En fazla birkaç saat sürdü. En azından bana öyle geldi."

Torius dik durmama yardım etmek için yatakta bana katılırken, sırtıma sert bir el koyarak beni destekliyor ve ailemle endişeli bakışlar atıyor.

Babam bir kolunu annemin omuzlarına doluyor. "Orada geçirdiğin zamanlardan hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

"Hayır, ben biliyorum." Kaşlarımı çatarak Isla'yla ağacın altında oturduğumuz zamanı düşünüyorum. Tozu ve dolambaçlı düşüncelerimi hatırlıyorum. Ondan önce... "Siyah bir sis vardı. Biri tarafından bize doğru üflendi..." Kirli bir ten, kirden sıırıslıklam olmuş saçlar ve kötü yapılmış bir bel

Bez. "Oh, hayır. Zaylee! Bir ara bizimle birlikteydi ama sanırım bir barbar onu aldı. Unutmuş olmalıyım. Nasıl unutabilirim ki?" Soruyu kendime soruyorum ama Torius yine de bana cevap veriyor.

"Belki de o yer zihninize oyunlar oynuyordur. Düşüncelerinizi karıştırabilir ve anılarınızla oynayabilir."

"Zaylee'yi de kurtardın mı?"

"Hayır," diye cevaplıyor Torius acımasızca. "Seninle birlikte değildi ve yerini tespit . Seni bulabildiğimiz için son derece şanslıyız. Kayıp Diyar çok... tuhaf. Caspian ve Cassidy size ulaşmak için güçlerini kullandılar ama bunun bu kadar işe yaramasının tek nedeni kaleye yakın olmanızdı."

"Ne kadar yakın? Sanki kilometrelerce yürüyormuşuz gibi geldi." "Yaklaşık yüz metre."

Şok ve şaşkınlıkla Torius'a bakakaldım. Hiç ev ya da köy görmememize şaşmamalı. Duvarların dışına zar zor çıktık.

Arkadaşımın elini sıkıyorum. "Peki ya Ro?"

"İsla bize eski kraliçenin de kaçırıldığını söyledi." Torius diyor ki. "O da hâlâ kayıp."

"Geri dönmek zorundayız. Onları orada bırakmayacağım." Bacaklarımı yataktan aşağı sallamaya çalışıyorum ama annem yoluma çıkıyor ve yatağın üzerindeki yerinden kıpırdamıyor.

"Hiçbir şey yapacak durumda değilsin," diyor kararlı bir şekilde.

"Anne, iyi bir yemeğe ihtiyacım olabilir ama onun dışında iyiyim."

Gözlerini karnıma indiriyor ve çilli yüzünden bir damla yaş süzülüyor.

Görüş alanını takip ediyorum ve nefesim kesiliyor.

Karnım. Büyük. Yakın zamanda doğum yapacağım gibi büyük değil ama hamile olduğum belli olacak kadar yuvarlak. Elbisemin kıvrımları karnımın üzerinden geçiyor.

Nasıl? Nasıl dört ya da beş ay kaybetmiş olabilirim? Hamilelik konusunda uzman değilim ama görünüşe bakılırsa, muhtemelen bunun yarısındayım.

"Bunu sana kim yaptı?" Elimi tutan Torius, gözlerinde yanan intikam vaadiyle bana bakıyor.

Ben uyanmadan önce konuştukları şey buydu. Tecavüze uğradığımı düşünüyorlar.

Biraz gülümseyerek Torius'u daha yakına çekiyorum ve bir elimi yanağına koyuyorum. "Sen yaptı."

Sert ifadesi hafifliyor. "Ne?"

"Kayıp Diyar'da kimse bana dokunmadı. Oraya gittiğimde zaten hamileydim. Merina öyle söyledi. Bu senin bebeğin, Torius."

"Benim mi?" Şimdi ağlamak üzereymiş gibi görünme sırası Torius'ta.

Gözlerini hızla kırıştıırarak karnımı ve eğilip karnıma bir öpücük konduruyor. Hâlâ kir içindeyim ama umurunda değil gibi görünüyor. Karnımı okşarken rahatlama ve mutluluk yayıyor.

Ailem şaşkın ifadelerle bizi izliyor.

"Büyük sırrı bildiğiniz çok açık," diyorum onlara, parmaklarımı Torius'un saçlarından geçirerek onu öfkelerinden korumaya hazırlanırken. "Size bir özür borçluyum. Tüm hayatımı Torius'la olan bağımlı sizden saklayarak geçirdim ve sonra da size bunun gerçek nedenini söylemeden ayrıldım."

"Yalan ," diye söze başlıyor babam, sesi o kadar insani ki neredeyse gülümseyeceğim, "bu konuda önceden bilgilendirilmek iyi olurdu. Bilirsin, böylece bu fikre alışmak için biraz zamanım olurdu. Ama şimdi kabul etmekten başka çarem yok. Belki de istediğin buydu."

"Bu şekilde planlamamıştık," diye araya giriyor Torius.

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Kendi çıkarlarımız için seni aktif olarak kandırmaya çalışmıyorduk."

"Artık bir önemi yok." Annem güven verici bir şekilde bacağını okşuyor. "Kader böyle planladıysa, biz kimiz ki buna üzülelim?"

Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor ve anneme bakmadan önce babamın yumuşak gözlerine bakıyorum. "Kızgın değil misin?"

"Evde, hayatta ve iyi olduğunuz için mutluyuz. Belki farklı koşullar altında , üzölmek için daha fazla alanımız olurdu, ama bizim öncelikli endişemiz seni kurtarmak oldu." Gerçek bir gülümseme, mutluluk dolu bir gülümseme. "Ve şimdi beni yakında büyükanne yapacaksınız."

Elimi karnıma koyuyorum. İçimde bir canlının büyüyor olması fikri bana hâlâ çok yabancı. Bana sanki yeni öğrenmişim gibi geliyor ama aradan çok zaman geçti.

"Bebek," diye başladım. "Glow içtim ve sonra gücümü kullandım ve çok uzun bir süre hiçbir şey yiyip içmedim-"

"Bebeğimiz iyi." Torius başparmağıyla yüzümdeki kiri temizliyor. "Sen uyurken Astrid seni muayene etmeye geldi."

"O bir doktor değil."

"Hayır, ama büyüteçle yaptığı o şeyi yaptı. Yolda sağlıklı bir tane var."

"Oh, güzel." Böyle bir mucize için minnettar bir şekilde nefesimi bırakıyorum.

Bu kadar çabuk hamile kalmam bile bir fenomen. Sonra aylarca çölde besinsiz kaldım ve bebek yine de normal bir şekilde mi büyüdü? İnanılır gibi değil. Ve çok şanslıyım.

"Her şey olması gerektiğı gibi," diyor babam başını sallayarak ve sonra Torius'un sırtını sıvazlıyor. "Torius'un benim ailem olacağını hep biliyordum. Sadece farklı bir şekilde hayal etmişim. Bana 'baba' demeye başlamadığı sürece her şey yolunda gidecek."

Torius kıkırdar. "Bunun garanti edebilirim." "Belki de sonunda resmi unvanları bırakabilirsin, değil mi?"

"Bunu yapabilirim."

Ciddileşen babam anneme bakar. "Artık onun iyi olduğunu bildiğimize göre, gitme vakti geldi."

Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Nereye gideceksin?"

"Bu akşam taht odasında müzakereler yapılıyor.

Vaeront, Batı'nın Derebeyi, burada."

Yumruklarım sıkılıyor. "İsla'yı elinde tutmak isteyen oydu, değil mi? Öldürün onu. Daha da iyisi, bırak *kız* onu öldürsün."

Babam başını sallar. "İnfaz olmayacak. Karanlık Fae'lerin lanetlerini geri çekmelerini sağlamak için bazı şartlar öne süreceğiz."

Kekeliyorum. "Onunla pazarlık mı yapacaksın?"

"Korkarım burada üstünlük bizde değil," diye ekliyor annem üzüntüyle. "Dünyamız parçalanıyor ve aile üyelerimizden ikisi kayıp. Zaylee ve Ro'yu riske atamayız. Vaeront'u öldürürsek, onları asla geri alamayabiliriz ve Valonit'i kullanma planımız onları sonsuza dek mühürlemiş olur. Bu noktada umabileceğimiz en iyi şey bir ateşkes."

O ayağı kalkınca ben de yataktan kalkmaya başladım. "Toplantıya katılıyorum."

Etrafımda en çok sevdiğim insanlara bakarak, aynı fikirde olmamaları için onlara gözlerimle meydan okuyorum.

Artık ocuk değilim. Bir eşim, yakında anne olacağım ve yarı başarılı bir denizciyim. Sonsuz Deniz'den ve Kayıp Ülke'den sağ çıktım.

Bazı boklar gördüm.

Herkes bu konuda ne kadar ciddi olduğumu anlamış olmalı, çünkü itiraz etmiyorlar.

CHAPTER 27

Dani

Bir kolunu belime dolayan Torius ayağa kalkmama yardım ediyor. Göbeğimin etrafındaki yeni ağırlıkla dengemi kaybederek biraz yalpalıyorum.

Isla ve ben o ağacın altında otururken çok zaman geçti. Sadece için halsiz değilim, değişen bedenimle hareket etmeye de alışkın değilim. Karnım belimi zorluyor ve kalçalarımın etrafında bir gerginlik var.

Bir ayağımdan diğerine geçerek, kirli spor ayakkabılarımın içinde dengemi test ediyorum. Her hareket ettiğimde üzerimdeki tozlar dağılıyor. Bulutlar yere serpilmeden önce puf puf dalgalanıyor.

Nereye gidersem gideyim iz bırakacağım.

Kısa bir süre elimi yüzümü yıkayıp üstümü değiştirmeyi düşünüyorum ama kimseyi daha fazla bekletmek istemiyorum.

"Yemek yiyeceksin," diye emrediyor Torius yatak odamdan paytak paytak yürümeme yardım ederken. "Aşçılar mutfakta ellerindeki her türlü yiyeceği hazırlıyorlar."

Sadece başımla . Yemek yemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bunu zayıf kaslarımda hissediyorum. Kemiklerim bile yorgun. Astrid'in bebek hakkındaki olumlu değerlendirmesine rağmen hâlâ endişeliyim.

Torius'a yaslanarak yavaşça ailemin arkasından gidiyorum.

Onları merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyoruz. Fuayeye. Taht odasının kapısından.

Hemen solumdaki Vaeront ve Ellister'a odaklanıyorum. Sandalyelerine demir prangalarla zincirlenmişler ve bu durumdan hiç memnun görünmüyorlar. Ayrıca, derebeyi üzerinde bir mücadele izleri var. Vaeront'un alnındaki bir kesik yüzünden aşağıya doğru kurumuş bir kan akıtmış ve sol elmacık kemiğinde çürük bir şişlik var.

Dövüşmeye çalışmış ve kaybetmiş gibi görünüyor.

Umarım Torius ve ailem, Vaeront'un daha uyumlu olduğundan emin olmak için fazladan birkaç yumruk atmışlardır.

Muhafızlar duvarlar boyunca çeşitli yerlere yerleştirilmiş, ellerinde mızraklar ve diğer ölümcül silahlar var. Valonit dolu iki sandık mermer zeminin ortasında açık duruyor ve tüm güçlerimizi bastırıyor. Bunun mahkûmlarımızın bizi alt edemeyeceğinden emin olmak için olduğunu biliyorum ama yine de herkesin etkilenmek zorunda olması berbat.

Tıpkı deniz görevine gitmeden önce olduğu gibi, yemek masası tanıdık yüzlerle dolu ama bu kez Vaeront ve Ellister'ı görebilmek için hepsi bir tarafa sıkışmış durumda.

Bakışlarım büyükannem ve büyükbabama kayıyor. Sonra Damon, Whitley ve Astrid'e. Sonra Zander ve Maelyn'e. Onlar için çok üzülüyorum. Zander'ın annesi ve kızı kayıp ve onları nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Tüm sevdiklerim farklı seviyelerde sempati ile bana bakıyor. Kardeşlerim karnıma odaklanırken dudaklarını büzüyor ve burun deliklerini genişletiyorlar. Eğer gücümü kullanabilseydim, bahse girerim başıma geldiğini düşündükleri şey yüzünden öfke ve gazap okuyor olurdum.

Beni böyle görmeye alışık değiller ve iyi olduğumu fark etmiyorlar. İyiden de öte.

"Her şey yolunda," diyorum aileme ayak sürüyerek ilerlerken. "Gerçekten mi?"

Onlara üzücü hikayemin detaylarını daha sonra anlatabilirim. Vaeront ve Ellister gittikten sonra.

Ellister'dan bahsetmişken, onu son gördüğümde çok daha durgun ve bu sadece demir tarafından engellendiği için değil. Ruhu kırılmış gibi görünüyor. Kıpırdamadan duruyor ve gözlerini yere dikmiş, tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

Adama acımıyorum ama Vaeront'un pençesine düşmek için ne yaptığını merak ediyorum.

Annem ve babam odanın arka tarafındaki platforma çıkıp tahtlarındaki yerlerini alırken, Torius ve ben masada diğer herkesle birlikte boş bir sandalye buluyoruz. Torius oturduktan sonra beni kucağına oturtuyor.

Neredeyse bana yapışmış durumda ve neler yaşadığını hayal etmek benim için çok zor. Elbette, kendi tarafında, benden uzun süre uzak kalmadı, ama o saatler boyunca yaralandığım ya da öldüğüm hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra bana ulaştı.

ve acı dolu bir süre boyunca, en kötü şekilde tecavüze uğradığımı düşündü.

Masanın üzerinde bir kase gozzel meyvesi var ve Torius bir tanesini benim için soymadan önce onu sürüklüyor. Bana narenciye dilimlerini eliyle yediriyor, ben de ona izin veriyorum. Benimle ilgilenmek istediğini biliyorum. Ayrıca ellerim kirli ve üzerime titrenmesi hoşuma gidiyor.

Vaeront zincirlerine, silahlı muhafızlara ve taçlarıyla aileme bakarak, "Vay, vay," diye söyleniyor. "Bu anılarımı canlandırıyor. Halkım ve ben Kayıp Diyar'a mahkûm edilmeden önce tam da bu odada karşı karşıya kaldığım yargılamayı hatırlatıyor."

"Vaeront, Ellister," diye selamlıyor babam düşmanlarımızı içtenlikle. "Bütün akşam demir işinde olduğunuzun farkındayım ama beklettiğim için kusura bakmayın." Kollarını cesur ve özür dileyen bir tavırla açıyor ama "Kızım kendi isteği dışında sizin dünyanıza götürüldükten sonra gücünün bir kısmını geri kazanmak zorunda kaldı," diye açıkladığında hiç de üzgün olmadığını anlıyorum.

"Ah, evet." Vaeront bana doğru küçümseyerek baktı. "Kendimizi savunmak gerekirse, Merina sizi dışarısı hakkında uyarmıştı Prenses."

"Beni götürmeseydin zaten orada olmazdım." "*Ben* öyle bir şey yapmadım."

Kurnaz herif. "Ellister'a emri sen verdin. Aynı şey."

Bakışları karnıma düşüyor. "Görüyorum ki Kayıp Diyar'da geçirdiğin zaman... gelişimini engellememiş. Bunu bilmek güzel. Orada hamileliğin nasıl sonuçlanacağından emin değildik. Hepimiz merak ediyorduk."

Merina bu yüzden mi gitmeme bu kadar kolay izin verdi? Bebeğime ne olacağını görmek istediği için mi?

Vaeront'un az önce durumumun temelde deneysel olduğunu itiraf etmesini görmezden gelerek gülümsemeye zorluyorum. "Tam tersine. Sanırım sabah bulantısı aşamasını atlamam gerekiyor."

Aslında pek çok kadının hoşlanmadığı bu deneyimi kaçırdığım için üzgün olduğumu belli etmiyorum. Elimde olsa, en baştan başlamak isterdim. Torius'a haberi verirdim ve birlikte çok sevinirdik. Merak ve huşu içinde, vücudumun büyümesini yavaşça izleyebilir, yol boyunca kilometre taşlarını işaretleyebilirdik.

Ama bu benim gerçekliğim değil.

"Ne kadar harika," diye mırıldanıyor Vaeront. "Umarım doğduğunda bebekle tanışmama izin verirsiniz."

"Hiç şansın yok." Dudaklarım inceldi. "Eğer çocuğumun yanına yaklaşırsan, seni ejderhamla beslerim. O seni canlı canlı yemeden önce güzelce kızarmış olacaksın."

Bu tehdit Vaeront'un yüzündeki kendini beğenmişliği yok etmeye yetiyor ve dışarıda bir yerlerden Andolyn'den cevap niteliğinde bir çığlık duyuyorum.

Biraz rahatladım. Şu ana kadar buraya gelebildiğinden emin değildim. Andolyn'in evcil bir hayvan olmasını ne kadar istesem de, değil. O özgür. İsteddiği yere gidebilir ve burada kalmak istemesine sevindim. Yakınımda olduğunu bilmek daha iyi hissettiriyor. Belki de mimarlarımızdan bazılarına saray arazisinde ona ait bir mağara inşa ettiririm.

Zander'in yumruğu yüksek bir gümbürtüyle masanın üzerine iner. "Şakayı geçelim ve ilk işimize bakalım. Annemi ve kızımı derhal geri istiyorum."

Vaeront omuz silkiyor. "Kraliçe Rowan, Doğu'nun Derebeyi Armand'la birlikte. Onunla bir işim yok ve onun adına konuşamam. Kızınıza gelince, gözcülerim Prenses Zaylee'den hiçbir haber alamadı. Kaybolan şeyi bulamıyorum. Madden ve Hiram'ın kabilesi tarafından yakalandıysa, ona ne olacağını bilmiyorum."

"Madden ve Hiram?" Ağzımın yarısı meyve doluyken konuşuyorum.

Vaeront, "Barbarların en acımasızları," diye detaylandırıyor. "Onu fidye olarak almak isteyecekleri kesin ama bu arada ona nasıl davranacakları bir muamma."

"Yani yardım etmeyi reddediyor musun?" Gün Kralı'nın gözleri altın renginde parlıyor ve irisleri griffin formuna geçmeden hemen önce olduğu gibi uzuyor. Gücü kalıtsal değil, yetenekli olduğu için Valonit'in onu etkilememesi mümkün.

Bu da onu odadaki en ölümcül kişi yapıyor.

Bunu hisseden Vaeront akıllanır ve yatıştırır: "Her leydi için bir savaşçının dişileri almak üzere dünyamıza girmesine izin vereceğim. Görevlerini tamamlamak için ihtiyaç duydukları şeyi yapmak üzere güvenli bir geçişe sahip olacaklar. Ellister karşıya geçip geri dönmelerinde onlara yardımcı olacak."

"Ellister kızlara yaptıkları için idam edilmeli," diye karşılık veriyor Zander.

Vaeront, "Eğer bunu yaparsan, anneni ve kızını bir daha asla göremezsin," diyor. "İnan bana, bu adamın öldürüldüğünü görmek isterdim ama elimdeki tek Kapı Bekçisi o."

Bugüne kadar Gatekeeper terimini hiç duymamıştım. Her ne kadar berbat olsa da Vaeront haklı. Ellister'ı öldüremeyiz. Onun gücü çok özel. Ve Merina aslında bir Çıkarıcı olsa bile, eğer ölürse Ellister'ın yeteneğini taklit edemez.

"Vaeront'un savaşçılarımızın Ro ve Zaylee'yi aramasına izin verme teklifini kabul ediyor musun?" diye soruyor babam kuzenine ve Zander hiç memnun görünmese de başını sallıyor.

"Bugün olduğu sürece."

Pippin aniden duvardan uzaklaşır. "Ben Prenses Zaylee'ye gideceğim."

Zander'ın gözleri yeniden siyah yarıklara dönüşür. "Sen her şeyi berbat etmişken seni neden göndereyim ki?"

"Bunu düzeltmeme izin verin, Majesteleri. Zaylee benim için bir kız kardeş gibidir. Eğer ona bir şey olursa, kendimi asla affetmem."

Vaeront'tan soğuk bir kahkaha gelir. "En azından benim türümde hiç dişi yok. Onu görevinden alıkoyacak kimse olmayacak."

Kötü bir şaka. Kimse onun mizahını paylaşmıyor.

"Ben bir Arayıcı'yım," diye umutsuzca devam ediyor Pippin. "Onu bulabilecek biri varsa, o da benim."

"Güçlerimiz orada aynı şekilde çalışmıyor," diye uyarıyor Caspian, Arayıcı'dan Arayıcı'ya. "Kişiyi hissetmek için ona belli bir mesafede olmanız gerekiyor ve kat etmeniz gereken çok yol var."

"Umurumda değil. Yine de gideceğim."

"Pekâlâ," diye kabul eder Zander. "Ve eğer onsuz dönersen, kafana veda öpücüğü verebilirsin."

Maelyn bu sert tehdit karşısında sertçe yutkunuyor ama kocasına karşı çıkmıyor. Pippin'in onun için çok şey ifade ettiğini biliyorum. Zaylee'nin koruması olmadan önce, onun korumasıydı.

"Başarısız olmayacağım," diye ısrar ediyor.

Pippin'in yanındaki Kai öne çıkar. "Kraliçe Ro'yu kurtarmak için gönüllüyüm."

Kai'nin adanmışlığı ya da becerileri konusunda bir tartışma yok, bu yüzden Zander teklifini kabul ediyor. "Teşekkür . İkinizin de bir noktaya kadar pazarlık yapma izniniz var. Ama sağduyulu olun. Değerlerimizi biliyorsunuz. Onlara sadık kalın."

Rahatlamış görünen babam, annemin elini tutarak tahtında uzanırken Zander'e başıyla selam veriyor. Gücüm olmadan, onun gerçek yüzünü okuyamıyorum.

ama onun poker suratına aşınayım. Kaybedecek çok şeyimiz var ve o endişeli.

"Merina'ya söyle karanlığı ve hastalığı geri çeksın," diye emrediyor.

"Vaeront, "Gece Diyarı'nı bize verirsiniz çekeriz," diye söze başlar.

"Kesinlikle olmaz."

"Rüya Alemi o zaman."

"Cehennem gibi!" Damon yüksek sesle haykırır.

Babam kuzenine el salladı. "Öyle bir şey olmayacak. Merina'nın işbirliği karşılığında, önceki suçları için onu affedeceğiz."

Vaeront bir kaşını kaldırarak ilgilenmiş görünüyor. "Valora'ya dönmesine izin verilecek mi?"

"Hayır. Halkınızla birlikte kalmasını beklerdim. Muhtemelen burada sıcak bir şekilde karşılanmayacaktır ve vatandaşlarımın özgür iradesi vardır. Kanunsuz adaleti sağlamaya karar verirlerse eylemlerinden *ben* sorumlu tutulamam ama artık onu öldürmeye çalışmayacağız."

"Cehennem gibi," diyor Damon tekrar, bu sefer daha sessiz, dişlerini sıkarak.

Babam çileden çıkmış Rüya Kralı'na bakıyor. "Birbirimizi yeterince incitmedik mi?"

"O bize daha çok zarar verdi. Sebep olduğu hasar. Tüm o ölümler..."

"Damon'a katılıyorum," diye araya giriyor Zander. "Merina olmasaydı Gündüz Diyarı'nda kadın sıkıntısı çekmezdik, bu da seks ticaretiyle uğraşmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyor. Valora tarihinde halkımıza karşı işlenen en büyük suç bu."

"Ve sen de Maelyn'le tanışamazdın," diyor babam.

Bu da doğru. Merina'nın eylemlerinden kaynaklanan sayısız trajedi olsa da, kimse dünyamızın bunlardan şekillendiğini ve sonuçların hepsinin kötü olmadığını iddia edemez. Zander'ın Maelyn'i kurtardığı insan açık artırmaları olmasaydı, kaderindeki eşine sahip olamayacaktı.

"Bir noktada ödeşmeye çalışmayı bırakmamız gerekecek," diyor babam üzüntüyle. "Bu işin kazananı yok. Bir ateşkes yapmalıyız."

Gerçek bir kral gibi konuştun. Halkı için tüm kişisel kinini bir kenara bırakıyor.

Birkaç küfür Damon sonunda "Peki" diye mırıldanır. Zander da homurdanarak onaylıyor.

"Merina'nın affı. Harika." Vaeront'un soğukkanlı dış görünüşü çatlamaya başlıyor, kasları geriliyor ve dudağı kıvrılıp dişlerinden birini ortaya çıkarıyor.

"Ama

bize bundan daha fazlasını vermelisiniz. Bu anlaşmadan başladığımız boktan durumla ayrılmayacağız."

Babam anneme dönerek ona bir şeyler fısıldıyor. Sessiz bir konuşma yapıyorlar, birkaç kez gidip geliyorlar.

Sonunda babamın kararlı bakışları Vaeront'un üzerinde toplanıyor. "Size Gölge Diyar'ı vereceğiz." Bu teklif masadakiler arasında huzursuzluk yaratınca ekliyor: "Halkınızdan hiçbirinin topraklarımıza geçmeyeceğine dair yemin etmeniz şartıyla. Asla. Eğer geçerlerse, bu anlaşmayı fiilen sona erdirecektir."

"Ya güçleri dağın ötesine uzanıyorsa?" Damon endişesini dile getiriyor. "Gölgelerden hiç ayrılmadan bölgedeki yolcuları etkileyebilirler."

Düşünceli baba çenesini ovuşturur. "Valonit'i Meteor Dağları boyunca ve Gölge Diyarı çıkışlarına yerleştirebiliriz. Herhangi birinin güçlerini kullanmasını engelleyecektir."

Vaeront kahkahalarla güler. "Bir şeyi unutuyorsunuz. Gölge Diyarı, Kayıp Diyar ve bu dünyanın dışındaki herhangi bir yer arasında serbestçe dolaşmak isteriz. Eğer Valonite , Ellister bizi başka bir evrene götürecek girdabı yaratamaz ve kullanmaya çalıştığımız portallar da işe yaramaz. Bizi sadece çok daha küçük ve zifiri karanlık bir hapishaneye hapsetmiş olursunuz."

"Belki de ait olduğun yer orasıdır."

"Tekrar dene, Kral Kirian."

"kalıp uslu duracağınıza güvenmediğim için beni bağışlayın.

Belki de en iyi cadımızın bir önerisi vardır."

Tüm gözler Astrid'e çevriliyor ve o da dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi ofluyor. Gerçekte, ilgiyi sevdiğini biliyoruz. "Pekâlâ, pekâlâ. Valonitten vazgeçebiliriz ve ben de tüm mekâna bir büyü yapabilirim. Bu şekilde çıkışları kullanamazlar ve Ellister gölgelerdeki Kapı Bekçisi olabilir. Ama seni uyarıyorum, bunu yapmak için bazı özel malzemelere ihtiyacım olacak. Mesela bir sürü saç." Sırtarak parmaklarıyla bir kesme hareketi yapıyor ve çok yakında hepimizin yeni, daha kısa bir stile bürüneceğinden şüpheleniyorum.

"Sanırım doğru yöne doğru gidiyoruz." Vaeront babama bakarken başını memnun bir şekilde eğiyor. "Bu Gölge Diyarı'nda korkutucu yaratıklar ve kız kardeşin dışında ne gibi kaynaklar var?"

Gia hakkındaki yorum babamın kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Onu oraya sürdüğünü unutmuş olamaz, ama belki de Vaeront'u fark etmemiştir.

Bunu ben de biliyordum ve şimdi bahsedildiği için hiç tanımadığım teyzem adına konuşmak zorundayım.

"Onu orada bırakamazsın," diyorum babama. "Bu barbarlar onunla birlikte orada olacaklarsa olmaz."

"Affedersiniz, hepimiz barbar değiliz." Vaeront burnunu çekiyor. "Bu iğrenç yaratıklar çoğunlukla dağların diğer tarafında yaşarlar."

"Bu, Zaylee'yi kalenizin hemen dışına götürmelerine engel olmadı." Zander ve Maelyn'in yıkılmış yüzlerine bir bakış atıyorum ve Zaylee'nin elimden kayıp gitmesine izin verdiğim için binlerce özür dilemek istiyorum. Kalbimde bunun benim hatam olmadığını biliyorum ve Torius benim kargaşamı hissetmiş olmalı, çünkü beni rahatlatmak için elimi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor.

Vaeront öne doğru eğilerek beni inceliyor. "Boynundaki o koyu renkli kalıntı da ne?"

Derimi siliyorum ve parmak uçlarımda arasındaki ince kumları ovuyorum. "Bilmiyorum. Adamın biri üzerimize bulut gibi bir şey üfledi."

"Ah. Karartma tozu. Eminim aklını gerçekten karıştırmıştır, değil mi?"

"Karartma tozu mu?"

"Barbarların kullanmayı sevdiği bir silah. Sizi çok uzun bir süre için katatonik bir duruma sokar. Karartma tozu olmadan, Kayıp Diyar zaten epik bir akıl tutulmasıdır. Bu yüzden muhtemelen senin için çok daha kötü olmuştur."

Bu çok şeyi açıklıyor. Nasıl bu kadar çok zaman kaybettiğimi. Zaylee'yi nasıl unuttuğumu.

Gerçekten suçlanacak kişi ben değilim ve bu onaylama beni biraz rahatlattı.

Derebeyi beni rahatsız edecek şekilde izlemeye devam ediyor ve Torius kısık bir hırıltı çıkararak Vaeront'un boğazını temizleyip şöyle demesine neden oluyor: "Prenses Danyetta, kayıtlarım için yaşadığınız deneyimi bana detaylı bir şekilde anlatmak ister misiniz? Barbarları görüp de bunu anlatacak kadar yaşayan pek az insan vardır. Hamileliğinizden bahsetmiyorum bile-"

"Artık konuşmayı keseceksin," diyor Torius, sesi alçak ve tehlikeli.

Vaeront ince buz üzerinde ve ben onun saçma isteğine cevap vermeyi reddediyorum.

Çok kızgınım. Bu duruma düştüğüm için kendime kızgınım. En bunu bilmediğim için kızgınım. Ama büyü bir madde tarafından saldırıya uğrayacağımızdan nasıl şüphelenebilirdim? Burada öyle bir şey yok.

Tıpkı gizli silahımız Glow'a sahip olduğumuz gibi, Kayıp Diyar'ın da kendine has avantajları olmalı. Bu yeri hafife almamak akıllıca olacaktır.

gelecek.

Vaeront akıllıca davranarak dikkatini benden uzaklaştırıyor ve elindeki konuya geri dönüyor. "Bir fikrim var. Gölge Diyarı'nı doldurmak için bize yüz dişi verin. Prenses Gia ve adamlarıma eşlik edebilirler."

Babam ters ters bakıyor. "Ben insanları takas etmem, özellikle de masumları."

Uzun, ağır bir duraklama oldu. "O zaman kız kardeşini bana ver. Şatomda benimle yaşayabilir. Yüzlerce tahrik olmuş erkekten daha kötü olmadığımı eminim. Tabii Gia'yı sürgünden kurtarmayı planlamıyorsan..."

"Hayır." Damon sandalyesinden kalktı. "Cadılar meclisi eşimi öldürmeye çalışırken o kadın Merina'ya yardım etti. O zamandan beri değiştiğinden şüpheliyim. Gia tehlikeli biri. Kesinlikle ahlaki bir pusulası yok."

"Kulağa hoş geliyor." Vaeront ilgisini çekmiş görünüyor. "Daha da iyi." Başımı sola çevirerek büyükanne ve büyükbabama bakıyorum.

Gia onların kızı. Ne yaptığını biliyorlar - onun nasıl bir insan olduğu konusunda hiçbir yanılsamaları yok. Ama bu onlar için hâlâ acı verici. Özellikle de büyükanne Zella için. Büyükbaba Keryth onun sırtını sıvazlarken, o üzgün bir şekilde kucağında kavuşturduğu ellerine bakıyor.

Babam bu iç çatışmayla mücadele ederken burnunun kemiğini sıkıyor. Gia'nın özgür kalmasına izin veremez ama mevcut teklifle onu Gölge Diyarı'nda tutmak da zalimliğin ötesinde bir şey olur.

"Kız kardeşine iyi davranırdım," diyor Vaeront. "Onu benim yanımda, her zaman olması gereken karanlık kraliçe olarak hayal et."

"Ben düşünürken çeneni kapatır mısın?"

Gülmemek için yanağımın içini ısıyorum. Babam nadiren soğukkanlılığını kaybeder. Ben küçükken ve kardeşlerimle onun sabrını sınıdığımız zamanlarda bile her zaman soğukkanlıydı.

Vaeront babamın canını sıkarak istediğini elde edebilir. Vaeront nazik bir ses tonuyla, "Kral Kirian," diye yumuşak bir şekilde bastırıyor.

"Kusura bakmayın ama burada gereğinden fazla kalmak istemiyoruz ve sizin de aynı fikirde olduğunuzu görebiliyorum. İşte önerdiğim şartlar: Gia'nın kaleme taşınmasıyla birlikte, Gölge Diyar'ın ve hayatta kalmak için ihtiyaç duyacağımız yiyecek, su ve diğer kaynakların aylık teslimatlarının karanlık fae'l verilmesine izin verin. Merina'nın özgürlüğü karşılığında lanetleri kaldırmayı kabul edeceğinden eminim. Tüm bunları yapın, biz de geçiminize daha fazla müdahale etmeyelim."

Babam pazarlığı düşünürken sessizlik devam ediyor. Sonunda sert bir şekilde nefes veriyor. "Bunu konseyimle tartışmam gerekecek. Bir saat içinde ya bir karşı teklif ya da bir anlaşma yapacağız."

Kai'ye ve başka bir askere Vaeront ve Ellister'ı götürmelerini işaret eder. Vaeront biraz direnir ve ayağa kalkarken dirseğini Kai'nin elinden çeker.

"En azından ütümüzü çıkar."

"Hayır," diye bağılıyor babam.

"bu kadar Valonit varken, buna yok."

"Seni zincirlediğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Kaçmana ve krallığımda başıboş dolaşmana ihtiyacımız yok."

Yüzünü buruşturan Vaeront yanmış bileklerini inceliyor. "Bak ne diyeceğim. Anlaşmayı tatlandırmak için sana Valonit'i doğru şekilde nasıl kullanacağını öğreteceğiz."

Babam başını eğdi. "Mücevher hakkında ne biliyorsun?"

"Sizden daha fazla. Ölçülemeyecek kadar uzun bir süre boyunca onunla yaşamak, onun etrafında çalışmak ve onu kendi yararımıza nasıl kullanacağımızı bulmak zorunda kaldık." Vaeront açık sandıkları işaret ediyor. "Bu hepimiz için çok zalimce. Yeteneklerimizden mahrum bırakılmak hiç doğal değil."

Bir kralın yapacağı gibi soğukkanlı ifadesini koruyan babam masaya doğru ilerliyor. Oturuyor, anneme yanına gelmesini işaret ediyor ve bir tüy kalem alıyor. "Müzakere edeceğiz ve yakında haber göndereceğiz."

CHAPTER 28

Torius

Kirian, iyi niyetinin bir göstergesi olarak, Vaeront ve Ellister'in taht odasında bize katıldıklarında zincirlerini izin verdi.

Yine de onların kontrolsüz olması beni geriyor ve sözleşmeyi inceledikleri süre boyunca bir elim kılıcımın kabzasındaydı.

Kirian'ın sol bileğinin iç tarafındaki bir damarı delmesini izliyorum. Kalemin sivri ucunu kanına batırıyor, sonra da kâğıdın üzerine koyup altına imzasını atıyor. Vaeront da aynı şeyi kendi kalemıyla yapar. Parşömen Kral Damon ve Kral Zander'a verildikten sonra ritüel onlarla da tekrarlanır.

O zaman bitti.

Ateşkes sağlandı.

Yakında lanetler kalkacak. Ekinlerimiz ve Valora'nın kız çocuklarının sağlığı eski haline dönecek. Dani ve ben, eğer varsa kızlarımızın geleceği hakkında endişelenmeden burada yaşayabileceğiz.

Karşılığında Gölgeler Diyarı'nı kaybettik. Baştan beri değer verdiğimiz bir yer değildi ama risk alan pek çok kişi mağarayı Meteor Dağları'na kestirme bir yol olarak kullanmayı sever. Şimdi buna kalkışmak kesin ölüm olur.

En azından Gia güvende olacak... yani tam olarak güvende değil. Ama Gölgeler Diyarı'nda olmayacak çünkü Kirian eski bir geleneği, anlaşmalı evliliği geri getiriyor. Kral olarak kız kardeşini vermek onun hakkı.

Vaeront'a cehennemi yaşatacağından bu kadar emin olmasaydım için üzülürdüm. Eğer derebeyi onu yanına alarak daha iyi bir anlaşma yaptığını düşünüyorsa, fena halde yanılıyor.

Kirian'ın kız kardeşi kadar soğuk ve kurnaz birini hiç tanımadım. Her zaman değildi. Biz çocukken çok tatlıydı. Kirian ve benden on bir yaş küçüktü ve bizi her yerde takip ederdi.

Neredeyse bize tapardı. Ama yaşı ilerledikçe kraliçe olma hırsı hayatındaki en önemli hedef haline geldi. Tacı almak için kime zarar vermesi gerektiğini umursamadı.

Sonunda hep istediği şeyi elde ediyor. Belki Vaeront ve Gia iyi bir çift olurlar. Ya öyle olacak ya da birbirlerini perişan edecekler ama hükümdar olduğu sürece umurunda olacağını sanmıyorum.

Kabul etmesi en zor şart ise Valora'nın gördüğü en kötü cadıya karşı duyduğu kindir. Merina affedildiği için çok sevinecek. Bunu hak etmiyor, ama dürüst olmak gerekirse, hepimiz onun saçmalıklarından bıktık. Bizi yıprattı. Binlerce yıl sürdü ama sonunda istediğini elde etti. Bir parçam anlaşmayı bozup Valora'ya geri dönmesini umuyor, böylece onu sonsuza dek bitirmek için bir nedenimiz olacak. O kadar da aptal değil.

Son olarak, mahsullerimizin ve diğer değerli kaynaklarımızın yüzde birinden vazgeçiyoruz. Hasat bol olduğu sürece bu bir sorun teşkil etmemelidir. Refah için ödenecek küçük bir bedel.

Kirian ve Vaeront ayda bir kez Gölge Diyarı'nın güney girişinin dışına bırakılacak malzemelerin listesini yaparken, ben de Dani'yi kucağımda ayarlıyorum. Her hareket ettiğinde ince tozlar püskürüyor. Çok yıpranmış gibi görünüyor ve bunun nedeni de yıpranmış olması.

Ama saçları açık renkli pislikle kaplanmış ve elbisesinin pembesi kirli bir kirli beyaza dönüşmüş olsa bile, o şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem manzara.

Bir kadehi ağzına götürerek, suyu bitene kadar yudum yudum içmeye zorluyorum, sonra da sürahidenden biraz daha döküyorum. Aşçılardan biri birkaç ekmek pişirecek kadar un topladı, ben de onları itiyorum.

Elimi Dani'nin şişmiş karnına koyduğumda kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

neş

e. Zorlu koşullara rağmen çocuğum , sağlıklı ve büyüyor. Küçük bir savaşımlar var.

Baba olacağımı hiç düşünmemiştim. Dani ve benim birlikte olmamız gerekiyordu ama ben bunu umut etmekten çok korkuyordum.

Kendi aileme sahip olmak en büyük armağan ve bunu bu harika, azimli kadına borçluyum.

Yaşadığı onca şeyden, çektiği onca acıdan sonra, ona sağlayabileceğim tüm mutluluğu ve huzuru hak ediyor. Günlerimin geri kalanını ne kadar sevildiğini bilmesini sağlayarak geçireceğim.

Birden avucumun altında bir hareket oldu. Sadece hafif bir dokunuş.

Kocaman gözlerle eşime bakıyorum. Ona dokunduğum yere bakıyor ve bana baktığında yüzünü kocaman bir gülümseme kaplıyor.

Tekmeliyor.

Bebeğimizin ilk tekmesini hissettik.

O anın tadını çıkarmak için sözcükleri değiş tokuş etmemize gerek yok. Dani sadece elini benimkinin üzerine koyuyor ve dudaklarını öpmek için ağzıma yaklaşıyor.

Önümüze bir kâse konunca sözümüz kesildi. Gümüş bir kaşık kahverengi tuzlu et suyuna batırılıyor ve et parçaları, havuçlar ve patatesler güveçte yüzüyor.

Sonunda gözlerimi Dani'nin midesinden ayırıyorum ve Isla'nın elinde herkes için porsiyonlarla dolu bir tepsiyle başımı kaldırdığını görüyorum. Kaseleri Kirian ve Quinn'e uzatıyor, sonra da masanın etrafından dolaşarak geri kalanımıza doğru ilerliyor.

Arkadaşına doğru uzanan Dani, yanımızdan geçerken Isla'nın koluna hafifçe dokunuyor. "Uyudun mu?"

"Hayır. Daha sonra kestirmek için zamanım olacak. Karnının doyduğundan emin olmak istedim." En azından Isla düş almış gibi görünüyor. Saçlarının yarısı kafa derisinin etrafına örülmüş ve geri kalanı sırtından aşağıya, tertemiz mor elbisesinin üzerine dökülüyor. Ne kadar zayıf olduğunu saymazsak, Kayıp Diyar' aylar geçirdiğini asla bilemezsiniz.

"Yemek yedin mi?" Dani ona sorar.

"Evet, . Mutfakta biraz kemirdim."

"İstediğin kadar al. Eğer bu konuda seni rahatsız eden olursa, bana hesap verebilir."

"Benimki nerede?" Vaeront tepsideki porsiyonların sayısına bakıp kendisi ve Ellister için yeterli olmadığını fark edince sorar.

"Elimizde çok sınırlı miktarda var." Burnunu yukarı kaldıran Isla, işine devam ederken ona bir bakış bile atmıyor. "Eminim bunun farkındasınızdır."

"Misafirine böyle mi davranıyorsun?" Kirian'a döner. "Hizmetçileriniz çok kaba."

"Isla bir hizmetçi değil," diye ciddi bir şekilde bilgilendiriyor Kirian onu. "O aileden biri ve sana hiçbir şey borçlu değil."

Cassidy'nin yemeğini koyduktan sonra tepsi ve Isla tek kelime etmeden mutfığa geri döner.

Eğlenen Vaeront sırtıyor. "Korkmuş küçük bir tarla faresi gibi." "Onu rahat bırak," diye dostum. "Ona bakma. Onunla konuşma. onu."

Ellerini teslimiyetle kaldırır. "Dediğiniz gibi Prenses. Sanırım Gia benim için daha uygun olacak." Ona erzaklarımızdan hiçbirini vermeyeceğimiz gerçeğini kabul eden Vaeront ellerini karnının üzerinde birleştiriyor ve sandalyesine geri oturuyor. "Pekâlâ. Artık sözleşme imzalandığına göre hepimiz daha rahat nefes alabiliriz. Sonunda müttefik olduğumuza çok sevindim."

"Müttefik değiller," diye homurdanıyor Kirian.

"Hayır mı? Hakklısın. Teknik olarak, biz aileyiz. *Kardeşiz*."

"Bana öyle deme. Hiçbir şekilde birlikte çalışmayacağız." "Ama sana Valonit'i nasıl kullanacağını henüz göstermedim. Besbelli, Mahkumlarınızı zapt etme konusunda hala modası geçmiş yöntemler uyguluyorsunuz."

Kirian, Vaeront'un yargılayıcı tonu karşısında çenesini çalıştırıyor. "Cezaları sırasında, evet, demir kullanıyoruz. Kaçmalarını engellemenin tek yolu bu."

"Şimdi kim barbar? Onları yıllarca, hatta belki on yıllarca dayanılmaz acılar içinde tutuyorsunuz."

"Bu önemsediğini fark etmemiştim."

Vaeront'un gözlerinde kısa bir anlık bir kırılganlık var. Sadece bir saniyeliğine orada ama boğazını temizleyip, "Evet, Kayıp Diyar'a gönderilmeden önce gardiyanımın kaprislerine maruz kalmış biri olarak, türümüzün en altındakilere karşı zaafım olduğunu söyleyebilirsin," demeden önce bunu görüyorum. Cebinden bir kolye çıkarıyor. Ağır görünümlü, parlak, dikdörtgen, bir inçlik plakalar zincirden sarkıyor. "Bunu sana hediyem olarak sakla. Mühendislerinizden birine inceletebilir ve tasarımını çözebilirsiniz. O zaman bu saçmalığa bir son verebilirsin." Parmağıyla açık Valonit kutularına işaret ediyor.

Kirian mücevheri incelerken gözlerini kısıyor. "Ne tür bir metal bu?"

"Altınla kaplanmış demir," diye yanıtıyor Vaeront. "Vücudunda sıcak bir his uyandıracak. deri, ama yanmaz." "Valonit nerede?"

Vaeront en büyük dikdörtgenin ortasındaki küçük bir girintiyi işaret ederek, "Tam burası. Demirin içine bir kanal görevi gören bir çip yerleştirilmiş. Bunu takan herkes güçlerinden tamamen mahrum kalacak, etrafındakiler ise etkilenmeyecek. Arkasında sadece belirli bir anahtarla açılabilen bir toka var." Eş bir metal parçasını masanın üzerine koyuyor; şimdiye kadar gördüğüm en küçük anahtar.

"Bu toplantıyı bitirmeden önce," Kirian birkaç muhafızına sandıkları kapatmalarını işaret ediyor, "şu kolyeyi bir test edelim."

Öneriyi kabul eden Vaeront mücevheri parmağının ucundan sarkıtıyor.
"Şanslı denek kim?"

"Ellister," diye karar verir Kirian.

İyi bir hizmetkâr gibi Ellister sandalyesinde döner, böylece Vaeront kolyeyi ona takabilir. Kolye sabitlendikten ve tüm yüzeyi tenine değecek şekilde ayarlandıktan sonra Ellister sanki talimat bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Vaeront, "Bir girdap oluşturmaya çalış,"
der. Ellister'ın dişleri gıcırıyor.

"Yapamam."

"Gördün mü? İşe yarıyor."

Vaeront yalan söylüyorsa, Quinn bunun kokusunu alacaktır. Sandıkların kapatılmasıyla tüm güçlerimiz yenilendi ve Dürüstlük Kraliçesi yanında oturan karanlık fae'ye gözlerini kısarak bakıyor.

"Girdap oluşturabilir misin?" diye
sorar. Ellister "Hayır," diye yanıtlar.

"Deniyor musun? Gerçekten mu?"

"Evet. Yapamıyorum."

Başını sallayarak Kirian'a bakar. "Doğruyu söylüyor."

Vaeront etkilenmiş görünüyor. "Sahtekârlığı hissedebiliyor
musun?" "Senin gücün ne?" diye karşı çıkıyor.

"Asla söylemeyeceğim." Keskin dişlerini göstermek için sırttan Vaeront sandalyesini geri çeker, ayağa kalkar ve Ellister'a da aynısını yapmasını işaret eder. Kolye çıkarıldıktan sonra Kirian'a uzatılır. "Gitme vaktimiz geldi. Kral Zander, dişilerinizi kurtarmak için adamlarınızı bizimle birlikte göndermeyi planlıyorsanız, şimdi gelmeliler."

Her zaman hazır olan Kai ve Pippin öne çıkar. Sırtlarındaki giysilerden başka bir şeyleri yok - daha doğrusu, gömlek giymedikleri için bacaklarında
-Ve bellerindeki silahlar.

Maelyn haklı olarak hazırlıksız olmalarından endişe duyuyor. "Bekle."

Sandalyesinden sıçrayarak, karanlık fae'nin yanından koşarak geçer.

Mutfığa doğru koşarken sarı saçları arkasında uçuşuyor. "Bir dakika bekle."

"Tik tak, Majesteleri," diye alay ediyor Vaeront bir kapı aralığından aceleyle geçerken ve Zander'dan gelen derin bir homurtu, derebeyi'nin ağzındaki kendini beğenmiş sırıtışı siliyor.

Evet, dostlarımızı koruruz. Belki bir tane olsaydı, bunu anlardı.

Maelyn sadece bir dakikaya ihtiyacı olduğu konusunda şaka yapmıyordu. Altmış saniye içinde, dört su tulumu ve iki kahverengi bez çantayla odaya geri döndü.

Masaya gelip ekmeklerden geriye ne kaldıysa çuvallara dolduruyor, sonra da savaşçılara uzatıyor. "İçinde biraz peynir ve kurutulmuş et var. Birazını Zaylee ve Ro için saklamaya alış, tamam mı? Onları bulduğunuzda açlıktan ölüyor olabilirler. Ve susuz kalmış ve-"

"Kraliçe Maelyn." Kai onun endişe dolu konuşmasını nazikçe durdurur. "Onları size geri getireceğiz. Hayatım zerine yemin ederim."

Bu adamlara güvenen Maelyn sadece başını sallar ve özgün bir şekilde kocasının yanına gider. Zander'ı iyi tanırım. Ona hizmet ettiğim süre boyunca, onun ne kadar onurlu bir adam olduğuna saygı duymaya başladım. Huysuz ve sessiz biri olarak bilinse de, huysuz dış görünüşünün altında iyi bir kalbi vardır.

Valora'ya döndüğümden beri Thayne ve Kai'den Zander'in eşiyle yuva kurduktan ve bir aile sahibi olduktan sonra çok daha fazla gülümsediğini duydum. Çok mutluydu. Babasının ellerinde istismarla geçen bir hayattan sonra nihayet huzura kavuşmuştu.

Adam şu anda yıkılmış görünüyor. Evet, hala Maelyn ve oğlu Maverick'e sahip. Ama kızı ve annesi şu anda tarifsiz dehşetler yaşıyor olabilir.

Giden adamlara söyleyecek pek bir şey kalmamıştır. Ellister girdabını oluşturur ve Vaeront, Kai ve Pippin girdabın içine yuvarlanmadan önce el-omuz zinciri yapar.

Sonra gittiler.

Maelyn Zander'a, "Eve gitmeliyiz," diyor. "Zaylee geri döndüğünde Hailene'de olmak isteyeceğiz."

"Katılıyorum." Zander bir geçit için Cassidy'ye bakar ama prens, Gündüz Kralı sormadan önce cebinden bir tane çıkarmıştır bile.

Onlar Gündüz Diyarı'na açılan parlak pencereden gözden kaybolduktan sonra, mazeret bildirme sırası Damon ve Whitley'ye gelir.

"Durun bir dakika," diye seslendi Astrid yükseltici koltuğundan, gözlerinde huysuz bir parıltıyla.

Bu ğleden sonra alışılmadık derecede sessizdi. Nezaketen dilini tuttuğunu varsaymak yerine, entrikalar çevirdiğini anlamalıydım.

Sanki neredeyse dünyanın sonundaki bir pazarlığı değil de güzel bir akşam yemeği sohbetini tamamlıyormuşuz gibi bana bakıyor. "Seyahatinden keyif aldın mı?"

Kaşlarımı attım. "Hayır."

"Emin misin?"

"Evet, eminim. Neredeyse ölüyorduk. Hem de birden fazla kez. Eşim benden çalındı ve şimdi elde etmek için çok çalıştığımız mücevher asıl amacı için bile gerekli değil. Bunun nesi eğlenceli?"

"En azından bir ejderhayla döndün." Astrid elindeki kaşığı bırakarak kâseyi ağzına götürüyor ve yüksek sesle yahniyi höpürdetiyor. "Uzun zamandır bir tane edinmek istiyordum."

Hepimiz sessizlik içinde sersemlemiş bir halde, aslında en başta göreve gitmemize hiç gerek olmadığını aşağı yukarı itiraf eden işbirlikçi cadıya bakıyoruz.

Kirian onu bıçaklamak istiyormuş gibi görünüyor. Damon ona sanki yaramazlık yapan bir çocukmuş gibi hayal kırıklığıyla bakıyor ama o kadar da şaşırılmış görünmüyor.

Onu yumruklayabilirim. Daha önce hiç bir kadına vurmadım, hele ki yaşlı ve küçük bir kadına, ama bu gün bitmeden önce gerçekleştirebilecek bir ilk.

"Oh, deriyi kışınızın çatlaklarından çıkarın," diye homurdanıyor. "Çabalarınız gelecek yüzyıllarda Valora'da olumlu sonuçlar doğuracak. Öncelikle, Valonit'in pek çok kullanım alanı olduğundan şüpheleniyorum ve krallığınızı gelecekteki tehlikelere karşı savunmada önemli bir faktör olacak. İkincisi, ejderha asidi büyü için harikadır. Yeteneklerimi gerçekten artıracak. Önümüzdeki birkaç ay içinde deneyler yaparken çok eğleneceğim."

"Andolyn senin deneğin olmayacak," diye savunuyor Dani korumacı bir tavırla. "Ona dokunmana izin vermeyeceğim."

"Değerli evcil hayvanınıza zarar vereceğinizi kim söyledi? Sadece asidini serbest bırakmasını istiyorum ki bu da kolay ve acısız. Ondan bunu yapmasını isteyebilirsiniz, değil mi?"

"Sadece Glow kullanıyorsam. Glow olmadan beni anlayıp anlamayacağını bilmiyorum ve hamile olduğumu bildiğime göre artık o şeyden içmeyeceğim."

"Seni anlayacaktır," diyor Astrid Dani'ye hafif bir gülümsemeyle, sonra gözleri yüzüne kayıyor. "Yolculuk tamamen başarısız olmuş olsaydı bile, yine de annenle tanışmış olacaktın ve bence bu harika bir şey."

Bizi bir kez daha nutkumuz tutuldu.

Annemi görmedim. Yol boyunca başka bir fae ile karşılaşmadık. Yosunların içindeki ceset mi? Hayır. O her kimse saçları ağarmıştı ve annem beni terk ettiğinde o kadar yaşlı değildi.

Dani'ye bakıyorum.

Dani'nin genişleyen gözleri bana geri döndüğünde, farkına vararak parlıyor ve nefesi kesiliyor: "Siren."

"Ne?" İnanmayan bir kahkaha attım. "Bu mümkün değil."

Ama inkârı dile getirirken bile bunun mümkün olabileceğini biliyordum.

Dişinin gümüşü yeşil gözlerindeki merak ve şefkatle beni nasıl incelediğini hatırlıyorum. Benimkilerle aynı renkte olan gözler. Ve saçları... Koyu renk saçlarımı hep babamdan aldığımı sanırdım ama onun saçlarında bir parça kıızıl vardı. Benimki sadece siyah.

Güvecini iterek Astrid büyütecini çıkarıyor ve içinden bakıyor. Birkaç metre öteden beni inceliyor, aleti başımdan kollarıma doğru hareket ettiriyor.

"Evet, bu doğru. Annen bir siren," diye bilgilendiriyor beni. "Sivri kulaklarla doğmuş ve su kabilesi bundan hoşlanmamış. Onu Gece Diyarı'nın kıyısına bırakmışlar ve o da fae olarak büyümüş."

Başımı sallıyorum. "Onu gördüğümde hiç de Fae'ye benzemiyordu. Hem de hiç."

"Evet, gri deri itici. Bu kadar uzun süre suda kalmanın bir yan etkisi sadece. Ama bu oydu, tamam."

Kimliğim biraz değişirken birkaç saniye sessiz kaldım.

Çocukken sürekli annemi düşünürdüm. Neye benzediğini ve gecenin bir yarısı neden böyle çekip gittiğini merak ederdim. Sık sık ölmüş olabileceğini düşünürdüm. Bir kez bile kalan günlerini denizde geçirdiğini hayal etmedim.

Şimdi onunla yüz yüze geldiğime göre, cevaplardan çok sorularım var. "Beni neden terk etti? Tüm hayatını karada geçirdiyse, neden kalmadı?"

Astrid beni incelemeye devam ederken mırıldanıyor. "Tek görebildiğim, senden bu kadar kolay hamile kalana kadar sudan geldiğini bile bilmediği. Sirenler çok doğurgan insanlar, görüyorsun, ve bu onun kökeni hakkındaki şüphelerini doğruladı. Sen doğduktan sonra, denizin çağrısı görmezden gelinemeyecek kadar büyük oldu ve o da halkına yeniden katılmaya karar verdi. Bu zaman zaman olur. Bir siren suda değerini kanıtlayabilirse, geri kabul edilebilir."

"Her zaman beni istemediğini düşünmüştüm," diye mırıldandım sessizce.

"Eğer bir kız olsaydın, muhtemelen seni de yanında götürürdü."

"Bunu ne zamandır biliyorsun?"

"Hangi kısmı? Annenin bir siren olduğu mu?"

"Evet. Herhangi ."

"Bir süre." Astrid omuz silkiyor.

"Neden bana hiç söylemedin?"

"Sormadın ki."

Hâlâ cadıyı yumruklama isteğiyle savaşıyor. "Bunu bilmek güzel olurdu."

"Ve şimdi biliyorsun."

Aralarındaki bağda bir miktar endişe zonklıyor ve Dani bir elini karnına koyuyor. "Ya bebeğimiz kız olursa? Suyu her girdiğinde yüzgeçleri mi çıkacak?"

Astrid bu saçma bir düşünceymiş gibi kıkırdıyor ama ben de aynı şeyi merak ediyorum. "Hayır, kesinlikle olmaz. Torius erkek, bu yüzden siren genini taşıyamaz. Yine de su güçlerini aktarabilir."

En azından yeteneklerimin nereden geldiğini biliyorum.

Sonsuz Deniz'de kendi hayatımı ve başkalarının hayatını riske attığım için mutlu olduğumdan değil ama Astrid haklı, bu deneyimden çıkaracağım olumlu bir şey var.

Dani merakla, "Acaba bu Siren Bölgesi'nde her zaman korunacağımız anlamına mı geliyor?" diye soruyor.

Onun maceracı ruhu karşısında eğlenerek başımı sallıyorum. "Bu teoriyi yakın zamanda test etmeyelim, tamam mı? Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama bir süre huzur ve sessizliğe ihtiyacım var."

"Tamam, hadi." Damon Astrid'e ayağa kalkmasını işaret ediyor. "Bir hafta boyunca yeterince kargaşaya neden oldun. Gitme vakti geldi."

Cassidy onlara bir portal getirirken Whitley de veda etmek için yanlarına gelir. Dani'nin omzuna sevgiyle dokunmak için uzanır ama dostumun ne kadar kirli olduğunu görünce vazgeçer.

Bize gülümsüyor. "İkinize de bol şans. Bebek doğduktan sonra ziyaret etmek isterim. Umarım Aeryn de o zaman bizimle olur. Hastalığın artık yayılmadığına dair teyit alır almaz, onu insan diyarından almaya gideceğiz."

Ona bunu dört gözle beklediğimizi söyledikten sonra Dani hâlâ ayağa kalkıyorum. Onu yere bırakmamı söylemek yerine esniyor, ben de onu kollarımda tutuyorum. Bana izin verdiği sürece onu taşıyacağım.

"Kirian, Quinn." Artık gerçek ailem olan arkadaşlarıma bakıyorum. "Eğer bizimle işiniz bittiyse, akşam için emekli olacağız."

Kirian başını sallıyor. "Elbette. Biraz dinlenin."

İkimize de bakan Quinn, "Sabah hâlâ burada olacak mısınız?" diye sorduğunda gitmemize izin vermeye isteksiz görünüyordu.

Dani alaycı bir gülümsemeyle "Yapacağız," diye onaylıyor. "Merak etmeyin, yakın zamanda tekrar kaçıp gitmeyeceğim."

Bu cevaptan tatmin olan Quinn, yeni ateşkesi ve onunla birlikte yapılacak planları gözden geçirirken kocasının kucağına oturur.

Aylık teslimatları yönetmesi için birini görevlendirmeleri gerekecek. Sadece bir portal kullanmak için çok fazla malzeme olacak. Yiyecek, su, yıldız tozu, şarap ve bira dolu vagonların Gölgeler Diyarı'na eski usullerle götürülmesi gerekecek, bu yüzden yolculuk bir hafta veya daha uzun sürebilecek bir girişim olacak. Ve teslimattan kim sorumlu olursa olsun, başarısız olamaz. Çünkü başarısızlık sözleşmenin ihlali olarak görülebilir.

Görüşmeler sırasında Cassidy gitmeye çoktan gönüllü oldu. Kirian'ın kabul etmekte tereddüt etmesinin nedeni oğlunun tehlikede olmasını istememesi mi yoksa Cassidy'nin yeterince sorumluluk sahibi olmadığını düşünmesi mi bilmiyorum. Bence ikincisi. Dani bana gencin biraz asi olduğunu söylemişti ama bu muhtemelen çok fazla boş vakti olduğu anlamına geliyor. Ona gerçek bir görev verin, eminim çocuk bu görevi yerine getirecektir. Bu onun için iyi olur.

"Hadi sana banyo yaptıralım." Dani'yi kollarımın arasına alarak fuayeye doğru giderken yere daha fazla toprak serpilmesine neden oluyorum.

Alınmış gibi yapıyor, biraz soluk soluğa kalıyor. "Koktuğumu mu söylüyorsun?" "Evet."

"Yeterince adil." Kulağıma bir şeyler fısıldamak için yaklaştığında, tüm pisliğin altında onun tatlılığını yakalıyorum. Dürüst olmak gerekirse, kötü kokan onun vücudu değil. O iğrenç yerin tüm kiri. "Ama daha sonra, kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğiz."

Buna bir itirazım yok.

CHAPTER 29

Dani

"Uyumadan önce saray doktorunun gelip seni muayene etmesine izin verirsen daha iyi hissedeceğim." Koruyucu savaşçı kocam, ben yatakta uzanırken kaşlarını çatarak bana bakıyor.

Vücudumu beyaz bir havlu örtüyor, saçlarım hala damlıyor ve cildim Torius'un güçlü elleriyle hanımeli sabunuyla iki kez ovuldu.

Eğer doktora gitmemi istiyorsa, bana bu kadar dokunmamalıydı.

Temizim, karnım tok ve azmış
durumdayım. Kocamı istiyorum.

"İhtiyacım olan tek şey dostumdan iyi bir tecavüz." Yan tarafıma dönerek havlunun düşmesine izin verdim.

Yeni bedenim beni hâlâ şaşırtıyor. Torius da alışkın değil ama bunun onu soğuttuğunu sanmıyorum. Aslında tam tersi. Yuvarlak karnıma ve dolgunlaşan göğüslerime bakarken dudaklarını yalıyor ve pantolonunun önünü pek de dikkat çekmeden ayarlıyor.

"En azından biraz kestirmen gerek." Centilmen olma çabası
Şirin.

"O zaman ben de bir tane alayım," diyerek kemerindeki tokaya uzandım.

"Eğer düşersem

"Uyurken, sadece devam et, tamam mı?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Bilincin yerinde değilken seni becermemi mi ?"

"Ne var? Skandala uğramış gibi bakma. Sana izin veriyorum. Ayrıca, bu şimdiye kadar yaptığımız en çılgınca şey olmaz."

"Gerçek bu değil mi?" Torius başını sallayarak gömleğini çıkardı ve pantolonunu indirdi.

Koca siki dışarı fırlıyor ve onu içime almak için sabırsızlanıyorum.

Zihinsel olarak ondan uzun süredir uzakmışım gibi görünmüyor ama bedenim uzun zaman geçtiğini anlayabiliyor. Vücudunu içime sokma dürtüsü o kadar yoğun ki ağzım sulanıyor, uzuvlarım karıncalanıyor ve merkezime ıslaklık doluyor.

"Deneyimlerin hakkında konuşmak istemediğine emin misin?" Bu öneriyi yaparken bile yatağa tırmanıyor ve kalçalarımın arasına yerleşiyor.

"Söyleyecek ne var ki?" Kolanımı kavradım ve iyice sıktım. "Birkaç ay boyunca komada gibiydim. Sen beni kurtardın. Hikayenin sonu."

"Belki de karartma tozu bir çeşit lütuftu. En azından aylar boyunca acı çekmek zorunda kalmadın." Boynumu koklamak için eğildiğinde göğsünden derin bir ses yükseliyor. "Güzel kokuyorsun. zamankinden bile daha iyi."

"Hamile olduğum için mi?"

"Sanırım öyle. Benim gibi kokuyorsun. Sanki kendimi seninle birleştirmişim gibi." Aramızdaki yumruya bakıyorum. "Çünkü öyle."

"Aynen öyle."

Tek bir vuruşla bedenime giriyor ama hızlı gitmiyor. Yavaşça içeri itiyor, beni sonuna kadar doldururken özlem dolu içimi geriyor.

Dibe vurduğunda inliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve başımı arkaya yatırıyorum.

Çok iyi hissettiriyor. Ayrı kaldığımız için mi yoksa hormonlarım yüksek olduğu için mi bilmiyorum ama nedeni umurumda değil.

Bu mutluluk. Ve bu olurken kesinlikle uyuklamayacağım. Her bir saniye için hazır olmak istiyorum. Her itişte.

Torius içime pompaladıktan sonraki bir dakika içinde titriyor, terliyor ve çığlık atmamak için alt dudağımı ısırıyordum.

Torius her yerime dokunuyor, hassas göğüslerimi okşuyor, kıcımlı elliyor ve boynumu öpüyor. Aynı anda hem acımasız hem de nazik.

Ağzını benimkiyle birleştirirken hafifçe pozisyon değiştiriyor. Ellerini sırtımın altından geçirip alt yarımı kaldırırken dizlerinin üzerine kalkıyor.

Bu onun yeni bir noktaya vurmasına neden oluyor ve dudaklarına karşı haykırıyorum. "Aynen böyle." Onu olduğu yerde tutmak için ayak bileklerimi ortasına doluyorum. "Durma."

Titriyor ve zevkinin arttığını hissediyorum. "Siktir, çok iyi hissediyorsun. Yakında geleceğim."

"Henüz değil." İç kaslarımı gönüllü olarak sıkıyorum, sadece onun için daha da zorlaştırmak için horozunu sıkıyorum.

Sahte bir öfkeyle bana bakarak, "Velet" diye mırıldandı.

"Bayılıyorsun."

"İstiyorum."

Duvarlarım onun etrafında dalgalanıyor - bu sefer bilerek değil - ve ben de yakın olduğumu biliyorum. Kendimi tutmaya çalışmanın gerçekten bir anlamı yok. Onun bağ boyunca seyahat eden hisleri ve benim artan arzum arasında, kaçınılmaz olanı durduramayız.

"Tamam," . "Yap şunu."

"Daha açıklayıcı olman gerekecek." Kalçalarını durgun bir şekilde döndüren Torius, şimdi beni kızdıran kişi. "Ne istiyorsun?"

"Gelmeni istiyorum."

"İçinde patladığım zamanki hissi seviyor musun? Tohumlarımın seni doldurma şeklini?"

Evet anlamına gelen anlaşılmaz bir ses çıkarıyorum ve Torius hızlanıyor, sikini kabzasına kadar gömüp başparmağıyla klitorisime bastırdığında bana tam olarak istediğimi veriyor.

Boyu sarsılırken ve sıcaklık onu takip ederken kısık sesle bağıyor. Etrafında kenetleniyorum, orgazm bedenimi sararken geçici olarak kör oluyorum. Sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor, nefes nefese kalana ve Torius'un omuzlarını pençeleylene kadar titreşiyor ve kenetleniyor.

Bittikten sonra bile bir dakika bağlı kalıyor, artçı şokların tadını çıkarıyor ve nefesimizi tutuyoruz.

Torius benden ayrıldığında, doygun bir mırıltı çıkarıyor. Sonra dudaklarımı öpüyor ve ağzını çenemde gezdiriyor. Boynumdan aşağıya, göğüslerimin arasından karnıma doğru bir yol çizerek devam ediyor.

Orada duruyor, karnımın bir tarafını avuçlarken diğer tarafını öpüyor.

"Bilmeni isterim ki," diye başlıyor, gözleri yüzüme kayıyor, "bebek benim olmasaydı bile -o korkunç yerde başına ağza alınmayacak bir şey gelseydi- onu yine de severdim."

Biraz gülümsedim. "Biliyorum. Böyle onurlu bir eşe sahip olduğum için çok şanslıyım." "Onurlu mu?" Bakışlarında biraz mizah var. "Bencil" daha doğru olur. I her parçanı istiyorum."

Eğer kalbim gerçekten eriyebilseydi, erirdi. Göğsümde bir sıcaklık var ve bu adama duyduğum sevgi beni çok etkiliyor.

Çocukken hayal ettiğim gibi biri değil, daha iyi biri.

Eskiden onu vahşi ve durdurulamaz biri olarak düşünürdüm. Cesur, yetenekli ve doğru tarafın kazanması için ne gerekiyorsa yapmaya istekli. Ve o bunların hepsi, ama kalbinin benim için bu kadar yumuşak olacağını fark etmemiştim. Beni eski benliğini bir kenara atacak, dürüstlüğünden ödün verecek ve kelimenin tam anlamıyla benim için evrenleri aşacak kadar sevebileceğini bilmiyordum.

Saçından bir tutamı parmağıma dolayarak biraz çekiştiriyorum. "Buraya gel ve bize sarıl."

yapıyor, burun buruna gelene kadar yatakta kayıyor, bacaklarımız birbirine dolanıyor ve bir kolunu sırtıma dolayarak beni kendine çekiyor.

Sakalına hafifçe dokunup başparmağımı dudaklarında gezdirdikten sonra şöyle diyorum: "Sabah ailem ve kardeşlerimle bir toplantı ayarlayacağım. Geleceğimizin olacağı hakkında çok düşündüm ve artık yönetmek istemediğime karar verdim. Rolü Caspian'a devrediyorum."

"Emin misiniz?" Torius kaşlarını çatır. "Acele karar verme. Kısa sürede çok şey yaşadın ve düşünmek için birkaç haftaya ihtiyacın olabilir."

"Eminim. Adadan dönerken, Gece Diyarı'na sonsuza kadar bağlı kalmak istemediğimi fark ettim. Evet, burası benim evim ve burayı seviyorum ama bir prenesten başka bir şey olmanın nasıl bir şey olduğunu tattım. Uzak yerlerde olmak ve yeni şeyler görmek. Risk almak. Beklentilerden ve yükümlülüklerden özgür olmak. Tahtın sıradaki varisi olduğum sürece, diyar diyar gezip istediğimiz gibi dolaşmamıza asla izin verilmeyecek."

"Gezip tozma konusunda çok iyisin." Gözleri kısa süreliğine karnıma kayıyor. "Ama bence bir süre burada kalmak iyi bir fikir."

Gülüyorum. "Şu andan bahsetmiyordum. Elbette bebek doğduğunda burada olmak istiyorum ve çocuklarımızı büyütmek için daha iyi bir yer düşünemiyorum. Ama bir gün, onlar büyüdüğünde, birlikte daha fazla maceraya atılabileceğiz. Benim istediğim de bu."

"Benim gözüpek prensesim. Sana arzu ettiğin her şeyi vereceğimi biliyorsun." Yüzümü şefkatle okşarken Torius'un gözleri yumuşuyor.

Bana böyle bakmasına bayılıyorum.

Sanki bütün dünyası benmişim gibi. Nefes almasının tek sebebi.

Kısa bir süre önce bana olan sevgisini sorgulamıştım. Yıllar süren yokluk güvenimi sarsmıştı ama o bunu telafi etti. Geçtiğimiz birkaç hafta içinde beni o kadar şiddetli, o kadar bütünüyle sevdi ki, sanki ömür boyu süren ayrılık hiç yaşanmamış gibi geliyor.

Kalbim Torius'a güveniyor. Güvenliğim konusunda. Bedenimle. Ruhumla.

Bu yüzden burnunu benimkinin üzerinde gezdirip "Nerede ya da ne yaptığımızın bir önemi yok. Herhangi bir dünyada, herhangi bir zamanda. Ben senin olacağım ve sen de benim olacaksın."

EPILOGUE

Beş Ay Sonra

Torius

Dani acıyı bastırırken gırtlaktan bir inilti çıkarıyor. Bir kasılma daha vücudunu kavıyor ve keşke bu süreci onun için daha iyi hale getirmek için yapabileceğim bir şey olsaydı. Eğer onun için bunu yapabilseydim, yapardım. Aslında doğum sancısının bağ boyunca ilerlemesini istiyorum, böylece ben de acı çekebileceğim, ama görünüşe göre öyle değil.

Yaklaşık iki saat önce Dani'nin suyu aniden boşaldı ve çocuğumuz buraya gelmek için acele ediyor gibi görünüyor. Quinn ve Isla doğum için hazır bulunuyorlar, ancak Dani doğuma hazırlanırken odada üçümüzden başka kimsenin olmasını istemiyor.

Benim inatçı, bağımsız kadını. Her zaman kendi başına bir şeyler yapmak ister. kendi.

Bebeğin yakalanması gerektiğinde koridorda bir ebe var, Ama onun dışında Dani hepimizi oldukça işe yaramaz hissettiriyor. Quinn ara sıra kızının alnını serin ve ıslak bir bezle sıvazlıyor. Isla sallanan sandalyede battaniye örerek kendini meşgul ediyor.

Ben de eşimin terli başına öpücükler kondurup cesaretlendirici sözler söylüyorum.

"Seni çok seviyorum," diyorum ona. "İnanılmaz derecede iyi gidiyorsun," diyorum. "Benim için tüm yıldızların ve ayların toplamından daha fazla şey ifade ediyorsun."

Gece Âleminde ve Rüya Âleminde yıldızlar ve aylar her zamanki parlaklıklarına kavuştu. Gündüz Âlemindeki güneşler de yeniden parlamaya başladı.

Vaeront ve Merina anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirdiler. Ateşkesin imzalanmasından birkaç saat sonra dünyamız normale döndü. Bir gecede, tarlalardan mahsuller fişkırdı. Bahçeler büyüdü. Ölümün eşiğinde olan çocuklar aniden iyileşti.

Cassidy her ay saat gibi karanlık fae'lere malları başarıyla teslim ediyor ve teslim yerindeki adamla birkaç samimi söz dışında hiçbirinden çıt çıkmıyor.

Valora aynı değil ama. Kraliçe Ro ve Prenses Zaylee olmadan olmaz. Bu da dahil olmak üzere her mutlu olayın arka planında dile getirilmeyen bir gölge vardır. Onlar için ne kadar zaman geçtiğini ya da geri döndüklerinde ne kadar değişmiş olacaklarını bilmiyoruz.

Eğer geri gelirlerse.

Kai ve Pippin'in kadınlar olmadan dönmeyeceklerini biliyorum ve sık sık arkadaşlarımı düşünüyorum. Kayıp Diyar'da sadece birkaç dakika kaldım ve bu, oradan nefret ettiğime karar vermem için gereken süreydi.

Dani aniden elimi sıkıyor, tırnakları derimi kazıyor. "Sanırım ıkınmam gerekiyor."

Quinn hemen çarşafı kaldırıp bakıyor ve gözleri kocaman açılıyor. "Evet. Yakında taç giyeceksin. Isla, git Meesa ve Yasmin'i getir. Ben de banyodan temiz havlu getireyim."

Quinn aceleyle tuvalete giderken ve Isla ebeyi ve Şifacıyı almak için odadan çıkarken, içimi büyük bir korku kaplıyor. Bu da kafa karıştırıcı. Korkacak hiçbir şeyim yok.

Fae kadınları doğumda asla ölmezler. Çok kan kaybetseler bile hayatta kalırlar. Bebekler için de aynı şey geçerli. Biz Valora'da dayanıklı bir grubuz. Öldürmesi zor. Ve Dani şu anda acı çekiyor olsa da, bu uzun sürmeyecek. Şifacı sihrini konuşturur konuşturmaz, eşim artık doğumdan sonra herhangi bir tatsız etki yaşamayacak.

Dani'nin titrediğini fark edene kadar yaşadığının benim korkum olmadığını, onun korkusu olduğunu anlıyorum.

"Neyin var?" Nemli saçlarının bir kısmını yüzünden siliyorum.

"Özür dilerim," diye suçlulukla özür diliyor. "Seni etkilememeye çalışıyorum."

"Yapma bunu. Benim yüzümden sisteminizi strese sokmayın. Enerjini gerekli olan şeyler için saklamalısın. Neden korkuyorsun?"

"Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Gözlerimin içine bakması için çenesini yukarı kaldırıyorum. "Dani, yaptığını gördüğüm onca şey, cesurca yüzleştığın onca zorluk... Yapamayacağın hiçbir şey yok. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Bana titrek bir gülümseme veriyor. "Ben oldukça belalıyım." Gülüyorum. "Evet, öylesin."

Quinn bir kucak dolusu havlu ve battaniyeyle geri döndüğünde, Isla yedeğimizle birlikte çok geride değil.

Meesa Gece Diyarı'ndaki en iyi ebe. Uzun siyah saçları ve kusursuz cildiyle henüz saçlarında beyazlar ya da kırışıklıklar oluşacak kadar yaşlı değil ama bir süredir buralarda. Son beş bin yıldır bu krallıkta doğan her bebeği doğuracak kadar uzun süredir. Bu dünyaya geldiğimizde hem beni hem de Kirian'ı yakaladı. Dani'yi de.

Daha sonra odaya genç bir Şifacı gelir. Yasmin Rüya Alemi'nden getirilmiş ve Kai kadar güçlü olmasa da iş görür. Kızıl saçlarını topuz yapmış ve gri elbisesinin kollarını yukarı doğru iterek ellerini birbirine sürtüp gücünü çağırıyor.

"Gidip çay ve güzel bir yemek hazırlayacağım." Heyecanına hâkim olamayan Isla, salona doğru zıplarken ayaklarının üzerinde biraz sekiyor. "Döndüğümde bir bebek ciyaklaması duymayı umuyorum."

Başka bir kasılma başlamadan önce biraz gülümseyen Dani, arkadaşına başını sallıyor ve sonra bana doğru uzanıyor.

Arkasına oturmamı söylediler, destek için bana yaslanırken bacaklarım onun iki yanında olacaktı. Quinn Dani'nin soluna yerleşiyor, Yasmin sağında duruyor ve Meesa yatağın ucuna geçiyor.

Herkes yerini aldıktan sonra her şey hızla gerçekleşir.

Bir dizi itiş kakış, bazı cesaretlendirici bağırışlar, Dani'den bazı zorlayıcı homurtular... ve sonra dünyadaki en iyi ses.

Hafif bir feryat. Bu feryat, küçüğün son dokuz aydır güvenli ve kucaklayıcı yuvası olan rahimden çıkmasıyla tam bir savaş çılgınlığına dönüşür.

Dani kollarıma yığılırken zor nefes alıyor ve Meesa'nın açıklamasını bekliyor. Açıklama hemen gelmeyince sabırsızlanıyor. "Eee?"

Meesa çılgılık atan bebeğimizi sararken ikimize de sırtıyor. "Bir kız. Babası gibi kömür karası saçları var. Sağlıklı ve şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel küçük fae kulaklarına sahip."

Kızımızı kaldırarak, bebeği Dani'nin kollarına vermek için yürümeden önce bize gösteriyor.

Babası olduğum için önyargılı olabilirim ama evet, gerçekten de mükemmel kulakları var. Küçük noktalar saçlarının dağınıklığı içinde kayboluyor; tıpkı Dani'nin onu ilk gördüğümdeki saçları gibi parlak bukleler.

Bize göz kırparken telaşlanmayı bırakıyor, koyu renk kirpikleri tombul yanaklarının üzerinde dalgalanıyor. Dudaklarını şapırdatarak esniyor ve düğme burnunu sevimli bir şekilde kıvrıyor.

Yine de beni büyüleyen şey gözleri. Babamın gözleri ona miras kalmış. Canlı bir yeşil, iris çevresinde biraz gümüşle karışık biraz da benden var.

"O kadar mükemmel ki," diye fısıldıyor Dani.

Gözlerimde akmayan yaşlarla başımı sallıyorum. "Ona ne isim verelim?"

Dani ve ben son birkaç aydır birkaç olasılık üzerinde tartıştık, ancak bir türlü bir isme karar veremedik. Sonunda önce çocuğumuzu görmemiz gerektiğini düşündük.

"Greenlee." Dani kızımızın yanağını hafifçe okşarken sesi yumuşaktı. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Olasılıklar listemizde bir aday değildi. Şimdiye kadar bahsi bile geçmemişti ama doğru olduğunu hissediyorum.

"Greenlee'ye benziyor," diye katılıyorum. "Ve bu çok güzel bir isim."

Dani başını çevirerek bana bir öpücük veriyor ve bizi izleyenler birkaç dakikalığına bize yer açmak için geri çekiliyorlar. Kollarımı iki kızıma da dolayarak benim için en değerli olan şeye tutunuyorum.

Ne neşeli bir an.

Yıldızlar pencerelerden ıslıl ıslıl parlıyor ve odanın etrafındaki birkaç yıldız tozu feneri sıcak bir ışıltı yayıyor.

Dışarıda sadece Andolyn'e ait olabilecek gümüşü bir ışık vızıldıyor ve o da mutlu bir çılgılık atıyor. Az önce ona yeni bir aile üyesi verdik. Çünkü biz onun için buyuz; akrabası. Evet, o her zaman vahşi bir yaratık olacak ama Dani ve benim için o tamamen evcil. Ben onun sırtına uzun süre binemeyecek kadar ağırım ama Dani öyle değil. Eşim birkaç deneme uçuşu yaptı ve hiç kimse Andolyn kadar zevk almıyor gibi görünüyor. Greenlee'nin küçük bir savaşçı gibi bulutların arasında bir ejderhaya bindiğini şimdi görebiliyorum. İkisinin öğleden sonra uykusu için yemyeşil çimlerin üzerinde birbirlerine sarıldıklarını hayal edebiliyorum. Andolyn'in gerekirse kızımı canı pahasına koruyacağını biliyorum.

Ama umarım bir ejderhanın gazabına gerek kalmaz. Kalıcı bir barış ummak muhtemelen aptallık olur ama şimdilik krallığımızda sahip olduğumuz şey bu.

"Artık içeri girebilir miyim?" Kirian kapı aralığından sabırsızca -ve biraz da güvensizce- soruyor.

Dışlanmaya alışık değil. Geçtiğimiz birkaç ay içinde, o ve ben daha önce olduğumuzdan daha da yakınlaştık. İlişkimizi mahvetmekle ilgili korkularım boşunaymış.

Dani ile birlikte olmak bir boşluğu doldurdu. Ondan önce kendimi hep yersiz yurtsuz hissedirdim, sanki buraya ait değilmişim gibi. Sanki kralla bu kadar yakın bir arkadaşlığı hak etmiyormuşum gibi.

Gece Diyarı'na kalıcı olarak döndüğümünden beri, Kirian ve ben tekrar günlük idmanlara başladık, neredeyse her akşam ailece yemek yiyoruz ve krallık olayları ve çözülmesi gereken sorunlar hakkındaki tüm ciddi tartışmalara dahil oldum.

Her zaman kardeşim gibi seveceğim adama sırtıyorum. "Gel kızım ile tanış."

İleriye doğru yürüyor ve yatağa yaklaşmadan önce Quinn'in yanına geliyor. "İkinizi de tebrik ederim," diyor içtenlikle ve sanırım gözlerinde bir damla yaş görüyorum. "Benim güzel ailem... Her şey olması gerektiği gibi."

Aylar önce Dani ve beni yeni öğrendikten sonra böyle demişti. O zaman bunu kastettiğinden emin değildim. Ne de olsa o gün duygu yüklü bir gündü. Ama daha iyi bilmeliydim. Kirian her zaman dürüst ve nazik olmuştur.

Bu anıtsal etkinlik onun katılımı olmadan tamamlanmış sayılmazdı ve ben de bunu ona söyledim, bu da onun biraz tıkanmasına neden oldu.

Garip bir şekilde öksürerek gözlerinin altını gizlice siler.

Tamam, normalde ağlamazdı ama Dani'nin duygusal hisleri hepimizi istila ediyor.

Greenlee uyumaya başlar, Dani esnemeye başlar ve Kirian bunu oyalanmaması için bir işaret olarak alır. Quinn'i odadan çıkardıktan sonra kapıyı küçük bir tıkırtıyla kapatırlar.

Isla doğumu saray çalışanlarına duyurmuş olmalı, çünkü tepemizdeki çan kulesi neşeli bir melodi çalmaya başladı. Cevap olarak köydeki çanlar da uzaktan eşlik etmeye başlıyor. Gecenin bir yarısı olduğu ve çoğu insanın uyuduğu gerçeğini boş verin. Bahse girerim sabaha kadar sarayın önünde bir sürü vatandaşımız sıraya girmiş olacak. Yeni genç kraliyet için hediyeler taşıyor olacaklar. Bebeği bir an olsun görebilmeyi umacaklarını biliyorum ama ben şimdiden birilerinin bizim adımıza hediyeleri kabul etmesini ve birkaç hafta içinde onları yatıştırmak için bir kutlama festivali vaat etmeyi planlıyorum.

Şimdilik sadece karım ve kızım ile yalnız kalmak istiyorum.

Böyle zamanlarda hayat anlam kazanır.

Çocukluğumdan beri en iyi savaşçı olmak için çabalıyorum. Her şafak vakti saatlerce antrenman yaptım, ufuk pembe ve morla çizilirken her güne silahların takırtısı ve çınlamasıyla başladım. Her fırsatta savaşa girdim. Askerlere öğrettim ve orduları yönettim.

Ama bunu neden yaptığımı hiç bilmiyordum. Krallığımı koruma dürtüsü ve Kirian'a olan sadakatim yüzünden olduğunu düşündüm. Ya da belki de babama daha yakın hissetmek için onun izinden gidiyordum.

Ancak şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum.

Daha iyi bir şey için çalışıyordum - ruh eşim, ailem.

Onlara kadar gerçek aşkı tatmamıştım. Neyin önemli olduğunu anlamamıştım. Amacımın farkında değildim.

Artık bir savaşçı olmamam ironik, çünkü sonunda uğruna savaşmaya değer bir şeye sahip olmanın ne demek olduğunu biliyorum.

SON

Okuyucuya bir not: Torius ve Dani'nin hikâyesini okuduğunuz için teşekkürler! Eğer bu Valora dünyasına ilk giriş kitabınızsa, seride okumaya devam edebileceğiniz başka kitaplar da var: *Fae Kralı'nın Laneti* (Kirian ve Quinn), *Fae Kralı'nın Rüyası* (Damon ve Whitley) ve *Fae Kralı'nın Ödülü* (Zander Maelyn). Ayrıca, [bültenime kaydolarak ÜCRETSİZ olarak](#) Şafakla *Alacakaranlık Arasında* (Keryth ve Zella) adlı ön kitabı .

Facebook'taysanız ve benimle ve kitaplarımı seven diğer okurlarla etkileşime geçmek istiyorsanız, [Jamie Schlosser'in Önemli Su Samurları](#) grubuma katılmalısınız!

OTHER BOOKS BY JAMIE SCHLOSSER

İyi Adamlar Serisi:

[Kamyoncu](#)

[Bir Kamyoncunun Noel'i \(Kısa Öykü\)](#)

[Dansçı](#)

[Okuldan](#)

[Ayrılmış](#)

[Serseri](#)

[Sihirbaz](#)

[AdamYalnız](#)

[İyi Adamlar Kutu Seti:](#) *TRUCKER, DANCER, DROPOUT ve Bir Kamyoncu
Düğünü*

[İyi Adamlar Kutu Seti:](#) *OUTCAST, MAGIC MAN, LONER ve Tolson'daki
Son Bekar*

Gece Televizyon Dizisi:

[Ehlileştirile](#)

[mez](#)

[EğitUlaşıl](#)

[azilemez](#)

[Gece Televizyonu Kutu Seti](#)

Bağımsız Romanlar:

[Mimozalı Tatlı](#)

[Rüyaları](#)

Şafakla Alacakaranlık Arasında Serisi:

[Şafakla Alacakaranlık Arasında](#)

Fae Kralının Laneti
'Rüyası Fae Kralı'nın
Fae Kralı'nın Ödülü
Fae Savaşçısının Prensesi

Şafakla Alacakaranlık Arasında Kutu Seti (bonus genişletilmiş epilog ile)

ABOUT THE AUTHOR

Jamie Schlosser ateşli yeni yetişkin romantizmi, romantik komedi ve fantastik romantizm yazıyor. Mükemmel kitap erkek arkadaşları yaratmadığı zamanlarda, iki harika çocuğuna evde annelik yapıyor. Okumanın harika bir kaçış olduğuna, su samurlarının en iyi hayvan olduğuna ve hiçbir şeyin sonsuza dek mutlu sondan daha tatmin edici olmadığına inanıyor. Jamie ve kitapları hakkında daha fazla bilgi edinmek için bu bağlantıları ziyaret edebilirsiniz:

[Facebook](#)

[Amazon](#)

[Instagram](#)

[Bookbub](#)

[Bülten](#)

[Web Sitesi](#)

İçindekiler

<u>BAŞLIK</u>	
<u>SAYFASI</u>	
<u>TELİF HAKKI</u>	
<u>İÇİNDEKİLER</u>	
<u>ADANMIŞLIK</u>	
<u>BU KİTAP</u>	
<u>HAKKINDA ÖNSÖZ</u>	
<u>BÖLÜM 1</u>	
<u>BÖLÜM 2</u>	
<u>BÖLÜM 3</u>	
<u>BÖLÜM 4</u>	
<u>BÖLÜM 5</u>	
<u>BÖLÜM 6</u>	
<u>BÖLÜM 7</u>	
<u>BÖLÜM 8</u>	
<u>BÖLÜM 9</u>	
<u>BÖLÜM 10</u>	
<u>BÖLÜM 11</u>	
<u>BÖLÜM 12</u>	
<u>BÖLÜM 13</u>	
<u>BÖLÜM 14</u>	
<u>BÖLÜM 15</u>	
<u>BÖLÜM 16</u>	
<u>BÖLÜM 17</u>	
<u>BÖLÜM 18</u>	
<u>BÖLÜM 19</u>	
<u>BÖLÜM 20</u>	
<u>BÖLÜM 21</u>	
<u>BÖLÜM 22</u>	
<u>BÖLÜM 23</u>	
<u>BÖLÜM 24</u>	
<u>BÖLÜM 25</u>	
<u>BÖLÜM 26</u>	
<u>BÖLÜM 27</u>	
<u>BÖLÜM 28</u>	

BÖLÜM 29

SONSÖZ

JAMIE SCHLOSSERİN DİĞER KİTAPLARI

'YAZAR HAKKINDA

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

